

Universitätsbibliothek Wuppertal

Philostrati Lemnii Opera Qvae Exstant

Philostratus, Flavius

Parisiis, 1608

Liber quintus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1533)

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ
ΤΥΑΝΕΩΣ ΒΙΟΝ, ΒΙΒΛΙΟΝ Ε΄.

PHILOSTRATI DE VITA
APOLLONII TYANEI,
LIBER QUINTVS.

De Columnis Herculis, & Abyla, & Calpe promontoriis: de causa accessus & recessus Oceani: tum quando anima non deserant morientia corpora: hinc de Gadibus, de insulis fortunatis, de Aris Senectæ, artis, paupertatis: de Hercule Aegypcio, & Thebano, de Geryone. Græcos præterea esse, qui Gades incolunt. Deinde de arboribus sanguine manantibus.

CAPUT PRIMUM.

DE columnis, quas veluti terræ terminos posuisse Hercule ferunt, fabulosè dicta prætermittentes, quæ auditu, narratûque digna comperi, deinceps explicabo. Europæ, Africæque promontoria stadiorum sexaginta fretum continentia, Oceanum ad ea quæ intra terram sunt, maria immittunt. Et Africæ quidem promontorium, nomine Abinna, leones continet in superciliis montium habitantes. eius montis interior pars ad Getulos, Tingâque pertinet, gentes efferas, atque Afras. Per Oceanum verò nauigantibus stadia nonaginta protenditur vsque ad Salecis fluminis ostia. Illinc autem quantum vltius protendatur, non facilè coniectare quisquam posset. Nam post eum, quem nuper diximus, fluuium, inaccessibilis Africa est: nec homi-

A ΕΠΙ δὲ τῶν ἐπιπέδων, ἀπὸ ὁρείων τῆς γῆς ἡ Ἡρακλεία φασὶ κολληθῆναι, τὰ μὲν μυθώδη, ἔω. τὰ δὲ ἀκοῆς, καὶ λόγου ἀξία, δηλώσω μάλιστα. Εὐρώπης, καὶ Λιβύης ἀκρὰν σαδείων ἐξήκοντα πορθμὸν ἐπέχουσαι τὸ Ὠκεανὸν, ἐς τὰ ἐξω πελάγη φέρουσι. καὶ πάλιν μὲν τῆς Λιβύης ἀκρὰν, ὄνομα δὲ αὐτῇ Ἀβιννα, λέοντες ὑπὲρνεμόντες, ὡς τὰς ὄφεις τὸ ὄρεον, ἀεὶ ἴσως ὑπὲρ φαίνεσθαι, ξυνάπτεσθαι ὡς Γαιτούλοι, ἔτι Τίγρας, ἀμφω θηριώδη, καὶ Λιβυκὰ ἔθνη. ὧρα τείνεται δὲ ἐσπέρωνι τὸ Ὠκεανὸν, μέχρι μὲν τῶν ἐπιπέδων τῆς Σάληκος, ἐννακόσια στάδια. τὸ δὲ ἐν τῷ ὄρει, οὐκ ἂν ξυμβάλοι πρὸς ὅποσα. μὲν γὰρ τῶν ποταμῶν τῶν ἐπιπέδων, ἀβιννα ἢ Λιβύη, καὶ

ἐπέειπε ἀνθρώποι. ὃ ἵ τῆς Εὐρώπης
 ἀκρωτήριον, ὃ καλεῖται Κάλπις, δε-
 ξιά μὲν ἐπέχεται τῆς ἑσπέρης σαδίων ἑξα-
 κοσίων μῆκος, λήγεται ἰς τὰ δρυγαῖα
 Γάδρα. τὰς δὲ τῆς Ωκεανῶς Ἰσπας,
 καὶ αὐτὸς μὲν περὶ Κρήτου εἶδον, ὁποῖα
 λέγονται. πῶς δὲ αἰπὰ Ἰπὶ πολλὰ εἰ-
 κάζων, διὸ ἡ ἀπειρῶ οὕτω πέλαγος
 Ἰπὶ χωρεῖ τε, καὶ ἀνασπᾶται, δοκῶ μοι
 Ὡ Απολλώνιον ἐπέσκεψθαι ὃν. ἐν
 μίᾳ γὰρ τῶ πρὸς Ἰνδοῖς Ἰπὶσολῶν, τῆ
 Ωκεανὸν φησὶν ὑφ' ὕδροις* ἐλαυνόμε-
 νον πνύμασιν ἐν πολλῶν χασμάτων,
 ἀ ὑπ' αὐτῶ τῆ, καὶ περὶ αὐτὸν ἡ γῆ ὄρε-
 χεται, χωρεῖν ἐς τὸ ἕξω, ἔ ἀναχωρεῖν
 πάλιν, Ἰπὶ ὡσπερ ἀδύμα ὑπονοσήσει
 τὸ πνύμα πσοῦται ἵ αὐτὸ καὶ τῆ
 νοσοῦτων πρὸ Γάδρα. τὸ γὰρ χρόνον,
 ὅν πλημμυρεῖ τὸ ὕδωρ, οὐκ ἀπολεί-
 ποισιν αἱ ψυχὰς τῶ ἀποθνήσκοντες.
 ὅπρ οὐκ αἱ συμβαίνου, εἰ μὴ ἔ πνύ-
 μα τῆ γῆ ἐπέχωρε. ἀ δὲ πρὸ πῶ σε-
 λῶν φασὶ φαίνεσθαι, πικροδύλω τε,
 καὶ πληροδύλω, καὶ φθίνουσαν, ταῦτα
 πρὸ Ὡ Ωκεανὸν οἶδα. τὰ γὰρ ἐκείνης
 ἀύσι μέτρα, ζυμμινύδων αὐτῆ, καὶ
 ζυμπληροδύλω. ἡμέρα δὲ ἐκδέχεται
 νύκτα, καὶ νύξ τῆ ἡμέραν. πρὸ Κρήτου
 μὲν κατὸλίγον ὑπαπόντος ἔ σκοτοῖς, ἡ
 τῆ φωτός, ὡσπερ ἐν ταῦτα. πρὸ Γά-
 δρα δὲ, ἔ σήλας, ἀθρόως λέγονται τοῖς
 ὀφθαλμοῖς ἐμπέπειν, ὡσπερ αἱ ἀ-
 στραπαί. φασὶ δὲ τὰς μακάρων νή-
 σοις ὀρέζεσθαι τῶ Λιβυκῶ τέρματι,
 πρὸς τὸ ἀοίκητον ἀνεχέσθαι ἀκρωτήριον.
 τὰ δὲ Γάδρα καλεῖται μὲν καὶ τὸ Εὐ-
 ρώπης τέρμα. πρὸ τῶ δὲ εἰσι τὰ θεῖα.

25. ἐφουδρ.

A nes ultra reperiuntur vlli. Europæ
 promontorium Calpis dictum dex-
 tera navigationem continet stadio-
 rum sexcentorum : terminaturq. ad
 antiquas Gades. Oceani verò con-
 uersiones ipse quoque apud Cel-
 tas tales aspexi, quales etiam fa-
 ma feruntur. Causam verò sæpe-
 numero contemplatus, ob quam
 tam vastum pelagus accedat, recedatque,
 adinuenisse Apollonium
 cenſeo, qui in earum vna, quas ad
 B Indos scripsit epistola, sic ait: Ocea-
 nus à spiritibus sub aqua existentibus
 impulsus ex multis hiaribus,
 qui partim sub ipſo, partim in terra
 circa ipsum sunt, ad exteriora
 diffunditur, ac rursus retrocedit :
 postquam velut anhelans, quem
 diximus, spiritus recedit. Huic o-
 pinioni fidem facit id, quod apud
 Gades ægrotantibus contingit. Nam
 quo tempore excrescens aqua re-
 gionem inundat, animæ morien-
 tes non deserunt. Quod profectò
 non eueniret, nisi spiritus ipse in
 terram secederet. Quæ autem cir-
 ca Lunam apparere dicunt nascentem,
 plenam, & decreſcentem, eadem omnia
 circa Oceanum fieri animaduerti.
 C Eius enim mensuras sequitur, simul
 cùm ipsa decreſcens, augescensque, &
 nox diem, rursusque dies noctem excipit.
 Apud Celtas quidem perparum lumine,
 aut tenebris variantibus, sicut hic
 etiam accidit. Circa Gades autem &
 columnas crebrò tanquam fulgura
 ante oculos cadere dicuntur. Perhibent
 quoque beatorum insulas Africæ lateribus
 diffiniri, ad inhabitabilem promontorij
 partem vergentes. Gades autem in
 Europæ lateribus positæ sunt. Qui
 verò illas incolunt, non religiosi tantum,
 sed & superstitioni homines habentur.
 D Senectæ

namque aram dicarunt, solique hominum festis cantibus mortem collaudant. Sunt quoque apud ipsos arti & paupertati aræ posita, sicut Ægyptio, & seorsum Thebano Herculi. Alterum namque finitimam usque Erythiam penetrasse ferunt eum Geryone, cuiusque boves captivos duxisse. Alterum verò sapientia excellentem, totum terræ ambitum dimensum esse. Præterea qui Gades incolunt Græci esse perhibentur, nostròque more eruditi: maximè Athenienses præter ceteros Græcos venerari: Idcirco Mnestheo Atheniensi sacrificare. Themistoclem quoque tanquam maritimum bellatorem egregium sapientiæ, fortitudinisque gratia venerantes æneum statuerunt, eique tanquam oraculo reuerenter assistunt. Arbores etiam illic esse tradunt, quæ nusquam alibi terrarum inueniuntur. Appellari autem Geryonas, & duas tantum esse. Ortæ sunt autem iuxta sepulchrum, quod illi Geryoni statuerunt, speciem ex pinu, piceaque commistam habentes, sanguinem verò stillare, sicut *Heliadem* populum auro manare dicunt. Insula verò, in qua templum est, æqualis est magnitudine ipsi templo. Nulla autem eius pars est petrosa, sed leui, politoque solo. Colunt autem in eodem templo ambos Hercules. Simulachra autem illis nulla sunt: sed Ægyptio quidem aræ sunt duæ æneæ absque simulachro, Thebano autem vna tantum. Hydræ insuper, & Diomedis equi, & duodecim Herculis opera ex lapide sculpta conspiciuntur. Pygmalionis insuper aurea oliua in ipso Herculis templo posita est, mirabili, vt aiunt, arte fabricata: cuius præcipua pulchritudo in fructuum

A γήρως οὐ βωμὸν ἰδρῶν, ἔ τ' ἀνά-
 τον μόνον ἀνθρώπων παλαιόν. βω-
 μοὶ δὲ κίει ἢ πενίας, ἔ τέχνης, ἢ Η-
 ρακλέους Αἰγυπίας, ἢ ἔτροι τῆς Θη-
 βαίας· τὸν μὲν γὰρ Ἰπὶ πλὴ ἐπίς Εὐρύ-
 θραν ἐλάσαι φασὶν, ὅτε δὴ Ἰ Γηρυό-
 νῳ τε, ἔ τας βοῖς ἐλεῖν Ἰ Ἰ, Ἰοφία
 δόντα, γλῶ ἀναμετρήσασαι πᾶσαν ἐς
 τέρμα· ἔ μὲν καὶ Ἐλλιωκοὺς ἔ τ'
 Β Φασὶ τὰ Γάδρα, ἔ παιδ' ἑαδὲ τὸν ἡ-
 μεδαπὸν τόπον ἀσπάζεσθαι οὐκ Α-
 θηναίους Ἐλλήνων μάλιστα, ἢ Μενε-
 δεῖ τῷ Ἀθηναίων θυῖν. καὶ Θεμισο-
 κλέα Ἰ * ναύαρχον, Ἰοφίας τε, ἢ ἀν-
 δρείας ἀγαθέντες, χαλκῆν ἰδρῶν, ἔ
 σὺνεν*, ὡσπερ χροσμῶ ἐφίσαν ἰδῆν
 ἔ δένδρα φασὶν ἐν ταῦτα, οἷα οὐχ ἐ-
 τέρασι τῆς γῆς ἢ Γηρυόντα μὲν κα-
 λείδαι αὐτὰ, δύο ἢ ἔ τ'. Φύεσθαι δὲ τῆς
 C σήματος, ὃ ἐπὶ τῷ Γηρυόνῳ ἔσκη, πα-
 ραλλάττοντα* ἐκ πίπυός τ', ἢ πύκνης
 ἐς εἶδος ἔτρον. λείβεσθαι ἢ αἰμαλι, κα-
 δάπρ τῷ χρυσῷ τ' Ἡλιάδα ἀγάρων ἢ
 δὲ νῆσος, ἐν ἢ τ' ἱερὸν, ἐστὶ μὲν ὀπόση
 ὀνεῶς, πέτρῶδες δὲ αὐτῆς οὐδὲν, ἀλλὰ
 βαλβίδι ξεστῆ εἰκασται. ἐν ἢ τῷ ἱερῷ,
 πᾶσαι μὲν ἀμφὸ τῷ Ἡρακλέε
 Φασὶν, ἀγάλματα ἢ αὐτῶν ἐκ ἔ τ'.
 Βωμοὶ δὲ, ἔ μὲν Αἰγυπίας, δύο, χαλ-
 κοὺς, ἢ ἀσήμοις· ἐνα ἢ τ' Ἰοφίας. τας
 ἢ ὑδρας τε, ἢ τας Διομήδους ἵπποις,
 ἢ τὰ δώδεκα Ἡρακλέους ἔργα, ἐκ-
 τετυπῶσαι φασι ἔ ταῦτα, λίθῃ ὄντα.
 ἢ Γυγμαλίωνος ἢ ἐλάια ἢ χρυσῆ, ἀ-
 νάκειται ἢ κἀκείνη ἐς τ' Ἡρακλέον,
 ἀξία μὲν ὡς φασι καὶ τῆς θαλλοῦ
 θαυμαζῆν, ὡς εἰκασται, θαυμαζέσθαι

διὰ τῆς τῶν καρπῶν μάλλω. βρύειν
 γὰρ αὐτὸν Σμαραγδίου λίθος. καὶ Τέ-
 κης τῆς Τελαμωνίης ζώσῃρα χρυσῶν
 Φασὶ δεικνύσθαι. πῶς ὅτι ἐς τὸ Ὠκεα-
 νὸν πλώσαντος, ἢ ἐφ' ὅ, οὔτε αὐτὸς
 ὁ Δάμις ξυιδεῖν φησιν, οὔτε κεί-
 νων ἀκοῦσαι. τὰς ὅτι ἐν τῶν ἱερῶν σή-
 λας, χρυσοῦ πεποιῆσθαι, ἔδρυρα,
 ξυωτετικῶτον ἐς ἐν χρῶμα. εἶ δὲ
 αὐτὰς ὑπὲρ πῆχυ, τετραγῶνας τε
 χνης, ὡσπερ ἄκμονες. Ἰπιγερέ-
 φθαι δὲ τὰς κεφαλὰς οὔτε Αἰγυ-
 πτίοις, οὔτε Ἰνδικοῖς γράμμασιν, οὔτε
 οἰοῖς ξυμβαλεῖν. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, ὡς
 οὐδὲν ἰερεῖς ἐφραζῶ, οὐ ξυχω-
 ρεῖ μοι, ἐφη, ὁ Ηρακλῆς ὁ Αἰγύπτιος,
 μὴ οὐ λέγῃν ὅποσα οἶδα γῆς ἔ-
 κεανὸς ξυώδεσμοι αἰδέαι σῆλαί εἰ-
 σιν. ἐγράψατο ὅτι αὐτὰς κείνῳ ἐν
 μοιροῦν οἴκῳ ὡς μῆτε νεῖκος τοῖς σοι-
 χείοις ἐγείνοιτο, μῆτε ἀπμάσθαι πῶ
 φιλότητα, ἢ ἀλλήλων ἴχοισι.

A opere conspicitur, qui ex lapide
 Smaragdo confecti, [veris oliuis si-
 millimi apparent.] Teucrici etiam Te-
 lamonij Baltheus aureus eodem in
 loco monstratur. Quomodo au-
 tem, aut qua de causa ad Oceanum
 peruenerit, nec ipse Damis inue-
 nisse testatur, nec vnquam aliquid
 ex Apollonio audiuisse. Quæ au-
 tem in templo sunt columnarum
 simulachra, ex auro argentoque si-
 mul fuso, & in vnum colorem re-
 ducto facta esse narrat. Esse autem
 quadrangulares velut incudes: &
 eorum capita literis inscripta sunt
 non Ægyptiis, neque Indicis, ne-
 que ab aliquo penitus cognitis. A-
 pollonius autem, cum de hac re fa-
 cerdotes nihil dicerent, Non per-
 mittit me, ait, Ægyptius Hercules
 tacere, quæ sciam. Hæ columnæ
 terrarum Oceanique vinculum sunt.
 Ipse verò Hercules in domo Parca-
 rum inscripsit, ne qua elementis
 contentio accederet, neque ami-
 citiam disiungant, qua inuicem te-
 nentur.

De Bati flumine, vnde Batia regio. Inde de Nerone in Olympiis, Eliensibusque
 ludis. Tum de Isthmi sectione. CAP. II.

ΦΑΣΙ ὅτι καὶ τὸ ποταμὸν ἀνα-
 πλώσσει τὸ Βαίτιον, ὃς δηλοῖ μά-
 λισα πῶς Ὠκεανὸς φύσιν. Ἰπὶ γὰρ
 πλημμύρη τὸ πέλαγος, Ἰπὶ τὰς πη-
 γὰς ὁ ποταμὸς παλίρροις ἴεται, πνύ-
 ματος δὴ πρὸς ἀπώδου μὲν αὐτὸν τῆς
 θαλάττης. πῶ δὲ ἠπειρον πῶ Βαιπ-
 κῶ, ἧς ὁ ποταμὸς ὄντι ὁμώνυμος,
 δρῖς-λω ἠπειροῦ Φασί. πόλεων τὶ γὰρ
 ἔχον, καὶ νόμων, καὶ διήχθαι τὸ πο-
 ταμὸν ἐς τὰ ἀστυ πάντα. γεωργίας τε

NAVIGAVERVNT quoque flu-
 uium Batim, qui maximè O-
 ceani naturam erga fluxum, refu-
 xumque declarat. Excrescente e-
 nim pelago versus fontes ex qui-
 bus oritur, fluuius fertur spiritu
 quodam ipsum à mari depellente:
 regionem verò ab eo flumine Bæ-
 ticam cognominatam optimam, v-
 berrimamque esse tradunt, ciuita-
 tibisque, & pascuis abundantem.
 Deriuatur autem fluuius per omnes
 vrbes. Agri verò egregiè culti, affa-

tim omnia ferunt. Cæli tēperies talis est, qualis autumnī tēpore in Attica *mysteriorū initis* esse solet. Disputationes cōplures illic habitas scribit Damis. Ego autem, quæ memoratu dignæ visæ sunt, referam. Cū aliquando Apollonius, comitēsque in Herculis templo sedissent, subridens Menippus, quia sibi Nero in mentem venerat, Quid, inquit, o socij nunc agere censemur generosum Imperatorem, quas certaminum coronas accipere, optimos autem Græcos nōne maximo cum risu ad Panegyricos ludos putamus accedere? Tunc Apollonius: Audiui ex Telefino, Eliensium lora Imperatorem extimescere. Cū enim assentatores ipsum hortarentur, ut in Olympiis decertans victricem Romam præconis voce prædicari faceret: Modo mihi, inquit, Elienses non inuiderent. Feruntur enim verberibus cedere, qui errauerint, atque etiam meipso elatioribus esse. *multa quoque alia his stultiora pronunciauit.* Ego autem futurum dico, ut in Olympiis quidem vincat Nero. Quis enim usque adeo temerarius esset, ut se illi auderet opponere? Quod autem Olympia vincat, minimè futurum unquam arbitror: quinetiam ludos ipsos, nec statuto tempore celebrant. Cū enim consuetudo exigat circa finem anni ludos celebrari, Nero Elienses iussit in aduentum suum illos differre, ita ut sibi potius, quàm Ioui sacrificaturi videantur. Tragædorum præterea, & Citharædorum proposuit certamina apud viros, quibus nec theatra sint, nec scenæ ad eiusmodi ludos peragendos idoneæ: sed natiuum duntaxat stadium, nudaque omnia patent. atque hoc agit, ut victoriam quærat ex iis, quæ oculère magis deceret. quippe qui Augusti, Iuliique habitu deposito

A Συμπάσης μεσῶ ἐῖ), καὶ ὠρεῶν, οἶα τῆς Ἀθηκῆς αἰ μετοπώρηναι * τ, ^{δε. μετῶρηναι} καὶ μυστηρώπιδες. διαλέξεις ὃ τῶ Ἀπολλωνίῳ πρὸς τῶν ἐκεῖ παραπεσόντων ὁ Δάμις, πλείους μὲν γενέσθαι φησὶν, ἀξίας δὲ τῶ ἀνίστασθαι τὰς δὲ καθημένων αὐτῶν ἐς τὸ Ηρακλειον, ἀναγελάσας ὁ Μενίππος, ἀνεμύνησο δὲ δῖα τῶ Νέρωνος, π, ἔφη, τὸ γυμναῖον ἠγούμθα; πῖνας, ἔφη, ἐσεφανώσθαι τῶ ἀγώνων; τὸ ὃ βελήσοις Ἐλλίνας, οὐ ξῶ ὄλω γέλωπι Φοιτῶν ἐς τὰς πανηγύρας; ὁ ὃ Ἀπολλωνίῳ, ὡς μὲν ἐγὼ, ἔφη, Τελεσίνας ἠκούω, δέδισεν ὁ χησὸς Νέρων τὰς Ἡλείων μάστιγας. Ἐρακελθουμένων γὰρ αὐτῶ τῶ κολάκων νικαῖν τὰ Ολύμπια, καὶ ἀνακηρύτθην πρὸς Ρώμην ἰὼν γε, ἔφη, με βασιλεύωσιν Ἡλείοι λέγοντῶ γὰρ μάστιγῶν, καὶ φρονεῖν ὑπὲρ ἐμέ. πολλὰ ὃ καὶ ἄλλα ἀνοητότερα τούτων προανεφώνησεν. ἐγὼ δὲ, νικήσθην μὲν Νέρονα ἐν Ολυμπία φημί. πῶς γὰρ ἔστω θρασύς, ὡς ἐναντία δέσθ; Ολύμπια δὲ ἐνικήσθην, ἄτε * μηδὲ ἐν ὥρᾳ ἀγροσι. πατεῖς μὲν γὰρ τοῖς Ολυμπίοις τῶ πρῆσιν ἐν αὐτῶ ὄντος, ἐκέλευσε τοῖς Ἡλείοις * Νέρον ἀναβαλέσθαι αὐτὰ ἐς τὸ αὐτῶ Ἰπιδημίαν, ὡς κείνῳ μάλλον, ἢ τῶ Διὶ θυσοντάς. τραγωδίαν δὲ ἀπαγγείλαι, καὶ κίθαρωδίαν, οἷς μήτε δέσθην ὅστι, μήτε σκίωθ πρὸς τὰ ποιαῦτα. σάδιον δὲ αὐτοφυές, καὶ γυμναῖα πάντα. τῶ ὃ, νικαῖν ἂν χητῶ ἐγκαλύπτεσθαι, καὶ πρὸς Αὐγούστου τε, καὶ Ιουλίῳ σκίωθ ῥίψαντα,

ισ. ἀγα μῶ
δε. Ηρακλειον
καθῶς

μεταμφικίνυδαι νῦν ἢ * Αμοιβέως
 Τερπνῆ· πὶ Φήσας; καὶ τὰ μὲν Κρέοντος,
 ἔ Οιδίποδος, οὕτως ἔξακριβοῦν, ὡς
 δεδιέναι μήτη λάθοι ἀμύρτων θύρας,
 ἢ σολῆς, ἢ σκήπτρου. εἰ αὖτε δὲ, καὶ Ρω-
 μαίων οὕτως ἐπιπίθην, ὡς ἀντὶ τῆ νο-
 μοθετεῖν νόμοις, ἀδῶν, καὶ * Φιλοσο-
 φεῖν ἐξω θυροῦν, ὧν εἴσω χεῖρ κατῆσθαι
 τὴ βασιλέα χημαπίζοντα ὑπὲρ γῆς,
 καὶ θαλάσσης. εἰσὶν, ὧ Μενίππει, τρα-
 γῶδοι πλείους, ἐς οὓς Νέερον εἰαυτῷ
 γράφει; πὶ οὖν, εἴ τις ἀντὶν μὲν τὸ Οἰ-
 νόμαον, ἢ τὸ Κρεσφόντιω ἀπελθὼν τῆ
 θεάρε, μεσὸς οὕτω τῷ παρωπεῖς γέ-
 νοιτο, ὡς δέχθη μὲν ἐτέρων βέλεσθαι,
 τύραννον ὃ αὐτὸν ἠγεῖσθαι. πὶ, καὶ Φήσας
 τῆτον. ἀρ' ἐκ ἐλλεβορέα δέει, καὶ Φαρ-
 μακοποσίας, ὁπόση τῶν νοῖς ἐκκα-
 τήρε; εἰδὲ αὐτὸς ὁ τυραννίδων, ἐς τρα-
 γῶδοις, καὶ τεχνίταις τὰ παράγματα ἐ-
 αὖτε ἀγοι, λεαίνων πλὴν Φωνίω, καὶ
 δεδιὼς τὸν Ηλείων, ἢ τὸν Δηφόν, ἢ μὴ
 δεδιὼς μὲν, κακῶς ὃ οὕτως ὑποκρι-
 νόμιμος πλὴν εἰ αὖτε τέχνω, ὡς μὴ μα-
 σιγώσεσθαι νομίζην παρὸς τούτων, ὧν
 αὐτὸς δέχθη τέτακται· πὶ τῶν κακο-
 δαίμονας ἀνθρώποις ἐρεῖς ὑπὸ τοῖς
 τῶν κατάρματι ζῶντας. τοῖς ὃ Ἕλλησι,
 ἴνα ἠγῆ, ὧ Μενίππει; πότρεα Ξέρξω
 κατὰ πμ παρὰντα, ἢ Νέερον ἀδόντα;
 εἰ γὰρ ἐνδυμηθείης τὸ ἀλορεῖν, ἢ ἐς τὰς
 κείνης ὡδὰς ξυμφέρουσι, καὶ ὡς ἔξω-
 δουῶται τῶν οἰκιῶν, ἔκ ἐξέστι σπου-
 δαίων οὐδὲν, ἢ σκιδῶς, ἢ ἀνδράποδον
 αὐτοῖς πεπαρῆσθαι. πῶς γυναικοῖς τε,
 καὶ παισὶν, ὡς δὲνα πείσονται, τὰς ἑπι-
 ρήτοις ἠδοναῖς ἔξ ἀπάσης οἰκίας ἐκ-

χρ. Αμοιβέως
 εἰς τὴν Τερπνῆ
 παύσθαι

28. ἀγρίων

28. πῶς

A Amabei & Terpni nunc habitum in-
 duit. quid dices? & Creontis, Oe-
 dipique facta dictave examussum
 scire tanti æstimat, ut timeat, ne for-
 tē quid in porta, aut in stola, sce-
 ptrōve deliquerit. A sua verò, ac
 Romanorum dignitate tantum de-
 generavit, ut pro conditore legum,
 quas ferre oportebat, cantare, & in
 histrionica * philosophari extra vr-
 bem malit, in qua sedendo debuit,
 ut rex de maximis terræ marisque
 rebus consultus respondere. Sunt
 quidem, ὁ Μενίππει, tragædi com-
 plures, quibus etiam Nero se adnu-
 merari cupit. Si quis igitur eorum
 qui Oenomai, aut Cresphontis per-
 sonam gesserit, & è theatro abiens
 velit eius, quem in scena simulaue-
 rat regis dignitatem servando ceteris
 imperare, & tanquam tyrannus
 aliis præesse. quid de tali viro exi-
 stimares? nōne hunc helleboro,
 aliisve potionibus diceret indigere,
 quibus insanorum mentes purgan-
 tur. Si quis item re vera tyrannus
 existens in tragædi, aut histrionis
 formam sese transmutet, vocemque
 expoliens, Eliensium, Delphico-
 rumve scuticam timeat, aut si re vera
 non timeat, tam prave tamen artem,
 quam profitetur, exercent, ut ver-
 beribus cædi se dignum iudicet ab
 iis, quibus imperare constitutus est:
 quid de miseris hominibus dices
 sub tali monstro vivere coactis? V-
 trum verò Græcis perniciosiorem
 censet, Xerxémne ferro, flammâque
 omnia vastantem, an cantantem Ne-
 ronē: nam si sumptus recogites, quos
 pro eius cantibus facere coguntur:
 itemque quo pacto domibus pellun-
 tur: utque præclaram suppellectilem,
 aut servum illis comparare non liceat.
 Quid verò erga mulieres, filiosque
 patiantur, dicere non attinet: cum
 sceleratas voluptates ex quacunque

Citharædi
 apud Sueton. in
 Nov. &
 Athen.

al. plebe-
 culam cō-
 gregare.

οὐδὲν ἢ σκιδῶς ἢ ἀνδράποδον αὐτοῖς πεπαρῆσθαι πῶς γυναικοῖς τε καὶ παισὶν ὡς δὲνα πείσονται τὰς ἐπιρῆτοις ἠδοναῖς ἔξ ἀπάσης οἰκίας ἐκ-

domo Nero colligat. Accusationes autem quot, quantasque ex theatris oriri censes: cum delatores ita redarguant, non venisti auditum Neronem, aut venisti quidem, sed negligenter, & non attentè audiebas: risisti planè, non plausisti, non pro ipsius voce sacrificasti, ut clarior ad Pythium veniret: & ut summam dicam, multæ tibi videbuntur illic *spectatorum Iliades* circa Græcos esse. Iam de incidendo, aut non incidendo Isthmo (quanquam ut audio iam incidatur) iampridem agnoui præmonstrante Deo. Ad hæc respondens Damis, Mihi, inquit, Apolloni, de rescindendo Isthmo negotium Neronis opera supergredi videtur: apparet enim ex hoc quàm magno sit animo. Mihi autem, inquit Apollonius, eius operis imperfectio calumniam illi summam videtur afferre, tanquam imperfectè canenti, & imperfectè fodienti. Quinetiam Xerxis gesta commemorans, eum virum laudare soleo, non quòd ponte iunxerit, sed quia transierit Hellespontum. Neronem verò nunquam per Isthmum nauigaturum video, nec ad fodiendi finem peruenturum. Videtur quoque mihi plenus timoris è Græcia discessurus, nisi fortè vis veritatis perierit.

A λέγοντες ἔ Νέρωνος δίκημ τε ὡς πολ-
 λαὶ ἀναφύσσει). Ἐ τὰς μὲν ἄλλας,
 ἔα. τὰς δὲ Ἰππὶ τοῖς θεατρῶν, καὶ τὰς
 ὠδῶν, καὶ ἡλθεσ ἀκροασόμενος Νέρων-
 νος; ἢ ὡρῆδα μὲν, ραδίμως ἢ ἡκροῶ,
 ἐγγέλας, καὶ ἐκρότησας, οὐκ ἔδυσσας ὑπὲρ
 τῆ Φωνῆς, ἵνα πυθῶδε λεμπερῆρα
 ἔλθοι πολλὰ τοῖ δόξασσι θεατῶν Ἰλια-
 δεσ περὶ τοῦ Ἐλλίωσ ἐπὶ). καὶ ἡδὲ περὶ
B μήσεσθαι τὸν Ἰσθμὸν, ἢ αὐτὴν μήσεσθαι
 τέμνεται ἢ ὡς φασιν αὐτῶ, πάλαι περὶ
 ματον, θεοῦ Φηναῖος. Ἰσολαβῶν ἐν
 ὁ Δάμις, ἀλλ' ἐμοὶ γε, ἔφη, ὦ Ἀπολλ-
 λῶν, καὶ ὡς πῶ τομῶν ἔργον ὑπὲρ
 φρονεῖν δοκεῖ τὰ Νέρωνος πάντα. ἢ ἡδὲ
 διάνοια ὁρῶσ ὡς μεγάλη. δοκεῖ μὲν,
 ἔφη, καί μοι, ὦ Δάμι. καὶ δὲ ἀτελὲς
 αὐτῆς. διαβάλλει αὐτὸν, ὡς ἀτελῆ μὲν
 ἀδόντα, ἀτελῆ ἢ ὀρύσσοντα. τὰ τοῖ Ἐξέρ-
C ξε ἐπαμῶ, ἀναλεγομένου ὡ ἀνδρα,
 οὐχ ὅτι τὸν Ἐλλήσσοντον ἐξέδυσεν, ἀλλ'
 ὅτι διέβη αὐτὸν. Νέεσσα ἢ, οὐτε πλω-
 σόμενον δια τῆ Ἰσθμῶ ὄρω, οὐτε ἐς
 τέρμα τῆς ὀρυχῆς ἤξοντα. δοκεῖ δὲ μοι
 καὶ φόβος μεσὸς ἀναχωρήσθαι τῆ Ἐλλά-
 δος, εἰ μὴ ἡ δαλήθια * ἀπόλωλεν.

Ter in Olympiis vicisse Neronem nuntiatum Gaditanis. De Vindice et morte eius: deque vitio Neronis. Galbam præterea, Othonem, Vitellium Thebanis regibus comparatos. CAP. III.

Post hos sermones velocissimus quidam cursor venit Gades, iubens, ut incolæ ob faustum nuntium sacra facerent, & ter Olympiorum victorem Neronem decantarent. Gaditani itaque victoriae genus intellexere, ut pote qui rebus Græcorum stu-

Aφικομένου δὲ πνθῆ ἐς Γάδ-
 ερα μὲν ταῦτα, τῶν δὲ ταχέως
 διαδρόντων δρόμοις, καὶ κελύοντος
 διαγελία θύειν, τρισολυμπονίκεω
 Νέεσσα ἀδόντας. τὰ μὲν Γάδ-
 ερα ξυνοίει τῆς νίκης, καὶ ὅτι ἐν Ἀρ-

καθ' ἃ τις εἶν' ἀγῶν ἀδύκιμος, ἐπειδὴ
 ὡς εἶπον ἐς τὰ Ἑλλήων ἀσπίδοισιν.
 αἱ δὲ πόλεις αἱ περὶ τοὺς Γαδί-
 ροις, οὔτε ἐγγίγνωσκον ὅτι εἶν' τὰ Ολύμ-
 πια, οὔδ' ὅτι ἀγωνία, ἢ ἀγῶν, οὔδ' ἐφ'
 ὅτῳ θυοῖσιν, ἀλλὰ ἀπήγοντο ἐς γυμνασ-
 δόξας, πολέμου δίκῃ ἢ ἔμφοροι ταῦ-
 τα, καὶ ὅτι ὁ Νέρων ἠρήκοι πινὰς ἀνδρα-
 ποῖς Ολυμπίοις, ἐδὲ τραγωδίας ποτὲ,
 ἢ κωμωδίας διατὰ ἐγγέροντο. τῶν
 γυμνασίου οἰκουμένης τὰ Ἰασπῶνα, πόλις δὲ
 κακκίμη Βαιτικῆ, φησὶν ὁ Δάμις πα-
 ρεῖν ἡ περὶ τραγωδίας ὑποκριτῶν, ἔ-
 καμὲ ἀξιὸν Ἰπμηναδίωαι. θυοῖσιν
 γὰρ τὸν πόλεον διαμὰ Ἰπὶ τῆς νίκαις,
 ἐπειδὴ καὶ αἱ Πυθικαὶ ἤδη ἔ-
 ἀπηγέλλοντο, τραγωδίας ὑποκριτῆς τῆς ἐκ
 ἀξιμῶν ἀνταγωνίζετο τῶ Νέρων-
 νι, ἐπὶ τῆς ἱερῆς ἀσπίδοις πόλεις ἀγείρων
 καὶ τῆ τέχνη χρώμενος, ἀδύκιμοι περὶ
 τοῖς ἠπὸν Βαρβαροῖς. περὶ τὸν μὲν δὲ
 αὐτὸν ἠέκειν περὶ ἀνδράποισι, οἱ μὴ-
 πω τραγωδίας ἠέκσαν, εἴτ' ἐπειδὴ τὰς
 Νέρωνος μὴωδίας ἀκρεβουῖν ἔφα-
 σκε, περὶ τῶν ἐς τὰ Ἰασπῶνα, φοβερός
 μὲν αὐτοῖς ἐφαίνετο, καὶ ὄν ἐσιώπα χρο-
 νον Ἰπὶ τῆ σκηνῆς καὶ ὁρῶντες ὅτι ἀν-
 δρωποὶ βαδίζοντα μὲν αὐτὸν μέγα,
 κεχνηνότεν ὅτι ποσὸν, ἐφραῶτα ὅτι ὀκρί-
 βασιν οὕτως ὑψιλοῖς, τραπῶδη ὅτι τὰ
 περὶ αὐτὸν ἐδήματα, ἐκ ἀφοβοῖ ἦσαν
 τῆς γήματος. ἐπεὶ ὅτι ἔξαρὰς τῶ φω-
 νῶ, ἔ-
 γερωνὸς ἐφδέγξατο, φυγῆ ὅτι
 πλείστοι ὤχοντο, ὡσπερ ὑπὸ δαίμονος
 ἐμβροντηθέντες. τοιαῦτα μὲν ἤδη τῆς
 παύτη Βαρβαροῖν, καὶ οὕτως δεχάμα.
 ἀσπιδῶν ὅτι ποιημῶν ἔ-
 τ Βαιτικῆ

A dentes, in Arcadia præclarum ludo-
 rum certamen sciebant exerceri.
 Ceteræ verò ciuitates nec quid es-
 sent Olympia intelligebāt: nec quid
 illic ludorum, certaminisve cele-
 braretur, sciebant: atque ideo cu-
 ius rei causa sacrificandum esset,
 ignorabant: sed opinione ridicula
 tenebantur, bellicam quandam vi-
 ctoriam illam esse arbitantes, quòd
 Nero contra aliquos Olympios ap-
 pellatos bellum gessisset. Ipsi enim
 B tragædiam, aut citharædorum cer-
 tamina nunquam viderant. Qui igitur
 Ispula incolebant (ea verò Bæ-
 ticæ prouinciæ ciuitas est) aliquid
 ab histrione tragico passi sunt, quòd
 à Damide scriptum est. Ego quo-
 que narratu dignum existimaui:
 cum Hispaniæ ciuitates iam sæpius
 pro victoriis sacrificassent, quòd
 & Pythica quondam victoria fue-
 rat nuntiata; Tragicus quidam hi-
 strio, qui cum Nerone certare de-
 dignabatur, mendicans ambibat
 C Hispaniæ ciuitates, & arte sua v-
 tens à multis Barbaris probabatur:
 primò quidem, quòd ad homi-
 nes venerat, qui tragædias nun-
 quam audiuerant. dein quòd Ne-
 ronis cantus à se emendatos præ-
 dicabat. Is igitur Ispula veniens,
 terribilis primo aspectu visus est,
 donec in scena tacitus perstitit.
 Videntes enim ipsum tam altè gra-
 dientem, & tam vastè hiantem, pe-
 D plis superstantem, vestibúisque tam
 monstrosis indutum non sine ti-
 more eiusmodi habitum. admira-
 bantur. Vbi autem vocem attol-
 lens altius clamare cœpit, pluri-
 mi tanquam dæmonis alicuius vo-
 ce percussi, diffugerunt, tales e-
 rant, tamque simplices hac in re
 Barbarorum mores. Cùm Bæti-
 cæ prouinciæ præfectus sæpius A-
 pollonij

pollonij colloquium petiisset, in-
iucundam aiebat Apollonius esse
amicitiam suam iis, qui philoso-
phiae non darent operam: sed cum
magis quotidie praefectus eadem
petens instaret, audissetque Apol-
lonius ipsum virum esse bonum, &
Neronis scenas, cantusque repre-
hendere, per epistolam illum ad-
monuit, ut Gades accederet. Ille
verò omni magistratus pompa di-
missa cum paucis familiaribus ve-
nit, salutemque mutuo data, & ac-
cepta, omnib. arbitris semotis, quid
inter se fuerint collocuti, nemo no-
uit: conicere autem se Damis in-
quit, aduersus Neronem illos con-
spirasse. Triduo namque inter se il-
lo modo sunt collocuti. Postea ab-
iens praefectus, Apollonium com-
plexus est: cui Apollonius, Vale,
inquit, & Vindicis memento. Quid
autem haec verba voluerint, statim
aperiam. Dum in Achaia tragicis
cantibus incumberet Nero, Hispanos
ad defectionem vir quidam
nomine Vindex sollicitabat, ido-
neus certè, qui posset fides conci-
dere, quibus ineptè cantabat Nero.
Nam apud eos, quos iam congre-
gauerat, exercitus, orationem ha-
buit contra tyrannum, ex media
philosophia depromptam. Inter a-
lia namque dicebat Neronem ma-
gis esse omnia, quàm citharædum,
citharædum verò multò magis,
quàm regem. Eundem quoque in-
saniam, furore, avaritia, crudelitate,
omni que lasciuia corruptum crimi-
nabatur. Iam verò omnium ab eo
factorum crudelissimum, quòd sci-
licet matrem interfecisset, nequa-
quam illi dicebat crimini dandum
esse: se namque iure interfectam
putare, quæ tale portentum pepe-
risset. Haec igitur ut sese haberent
agnoscens Apollonius, Vindici fociū

A Ἰπποκρίτου εἰς Ζωοισίαν τῷ Α-
πολλωνίῳ ἐλθεῖν, ὁ μὲν, ἀνδρῆς ἔφη,
ταῖς Ζωοισίας ταῖς ἑαυτοῦ φαίνεσθαι
τοῖς μὴ φιλοσοφοῦσιν· ὁ δὲ προσέ-
κειτο αὐτῷ τῆτο. ἐπεὶ δὲ χρηστὸς ἔστι
ἐλέγχετο, καὶ διαβεβλημένῳ πρὸς
τοῦ Νέρωνος μίμους, γράφει πρὸς
αὐτὸν Ἰπποκρίτῳ ὁ Ἀπολλώνιος, ἵν'
εἰς τὰ Γάδρα ἐλθοι. ὁ δὲ, ἀφελὼν
B τῷ τ' ἀρχῆς ὄγκον, Ζεὺ ὀλίγοις, καὶ
ἑαυτῷ Ἰπποκρίτου τοῖς, ἦλθεν. ἀσπα-
σάμενοι δὲ ἀλλήλοις, καὶ μετασπα-
σάμενοι τοῦ πρὸντος, ὁ, π μὲν διε-
λέχθησαν, οὐδεὶς οἶδε. τεκμαίρεται
ὅτι ὁ Δάμις Ἰπποκρίτῳ Νέρωνα συμβου-
λοῦσθαι. τριῶν ἡμερῶν ἰδίᾳ σπου-
δάσαντες, ὁ μὲν ἀπῆλθε, πρὸς τῶν
C Ἀπολλωνίου, ὁ δὲ, ἐρρωσσο, ἔφη, καὶ
μύμησο Βενδίκος. πῶς τῆτο ἡμῶν, Ἰππο-
κρίτῳ Νέρωνα ἐν Ἀχαίᾳ ἀδόντα, τὰ ἔθνη
τὰ Ἑσπέρια λέγεται κινήσασθαι Βενδίκῳ,
ἀνὴρ οἷον σὺνταμίειν ταῖς νύκτας, αἷς
Νέρων ἀμαθῶς ἐλάλλει. πρὸς τῶν
τὰ στρατόπεδα, οἷς ἐπέτετακτο, λό-
γον, κατ' αὐτῶν δὴλθεν, ὅτι ἐν παντί
χρηναίας φιλοσοφίας, Ἰπποκρίτῳ πύρανον
ἀνὴρ πνύσασθαι. ἔφη γὰρ Νέρωνα ἔστι
πάντα μάλλον, ἢ κισσαροδόν καὶ κί-
D σαροδόν μάλλον, ἢ βασιλέα. πρὸς
φέρειν δὲ αὐτῷ μανίῳ, καὶ φιλο-
χηματίῳ, καὶ ὠμότητι, καὶ ἀσελ-
γίᾳ πᾶσαν. τὸ δὲ ὠμότερον τῶν
ἐκείνου μὴ πρὸς φέρειν αὐτῷ. πῶς
γὰρ μητέρα ἐν δίκῃ ἀπεκτονέσθαι,
ἐπειδὴ τοιοῦτον ἔτεκε. ταῦτ' οὐκ
ὡς ἔστι, πρὸς γνώσκων ὁ Ἀπολλώ-
νιος, Ζεὺ ἑτάπη τῷ Βενδίκῳ ὁμοῦ

δέχοντα, μονοεχὲ ὄπλα, ὑπὲρ τῆς
 Ρώμης πιδέμενος. Φλέγμαγόντων δὲ
 τῶν πρὸς τὴν Ἐσπέραν, τρέποντο
 ἐπὶ τὸν Διόλυον, ἔτι Τυρρηνούς·
 καὶ τὰ μὲν περὶ βαδίζοντες, τὰ δὲ,
 ἐπὶ πλοίων πορθόμοι, κατήχουσι
 ἐπὶ Σικελίᾳ, οὗ τὸ Λιλύβαιον. πα-
 ρεπλεύσαντες δὲ ἐπὶ Μεσσηνίᾳ τε,
 καὶ πορθμόν, εὐδα ὁ Τυρρηνὸς Ἀδρία
 Συμβάλλων, χαλεπὸν ἐργάζοντο πρὸς
 χάρυβδιν ἀκοδοσά φασιν, ὡς Νέρον
 μὲν περὶ φέρουσι, τεθνήκοι δὲ Βενδιξ,
 ἀπλοῖντο ἢ τῆς δέχῃς, ὅ μὲν δὲ αὐ-
 τῆς Ρώμης ὅτι, ὁπόθεν τύχοι τῶν ἐ-
 θνῶν. ἐρομένων ἢ αὐτῶν τῶν ἐπαύρων
 οἱ περιήσεται ταῦτα, ἔτι ὅπου λοιπὸν
 ἢ δέχῃ ἔσοιτο, πολλῶν, εἶπε, Θε-
 βαίων. τὸ γὰρ ἰχθῦς, ἢ πρὸς ὀλίγον,
 Βιτέλλιος τῆς Γάλβας, καὶ Οἰθῶν ἐχρή-
 σαντο, Θεβαίοις εἶκασεν, οἱ χρόνον κο-
 μιθεὶ βραχυὸν ἤχθησαν ἐς τὰ τῆς Ἑλ-
 λῶν πρῶτα. ὅτι μὲν γὰρ τὰ
 ποιαῦτα δαμονία κινήσει προεγίνω-
 σκε, καὶ ὅτι τοῖς γήθησι ὅτι ἀνδρα ἡ-
 γουμένοις οὐχ ὑγιαίνει, ὁ λόγος δη-
 λοῖ μὲν, ἔτι τὰ εἰρημένα.

A adiunxit eum, quem diximus pro-
 uinciae praefectum, quasi pro ciui-
 tate Romana comparans arma. Hoc
 modò rebus in Hispania tumescen-
 tibus, Apollonius, sociique illinc in
 Africam descenderunt: inde verò
 in Tyrrenos delati sunt, partim
 nauibus, partim terrestri itinere per-
 gentes. Illinc rursus abeuntes Sici-
 liae Lilybaeum tenuere. Inde Messe-
 nam se contulerunt fretum praeter-
 uecti, ubi commista maria, Thu-
 scum & Adriaticum, difficilem na-
 uigantibus Charybdim efficiunt. Ibi
 de Nerone profligato, & de Vindi-
 ce mortuo certiores facti sunt, quòd-
 que Romanum imperium plures
 inuaserant, partim Romani ciues,
 partim alienigenae, utcunque con-
 tingerat. Cum autem à sociis inter-
 rogaretur, quo nam haec tandem
 esset euasura, & quis esset imperio
 potiturus, Multi, inquit, Thebani.
 C Vires enim, quibus breui tempo-
 re Vitellius, Galba, Othoque vsi
 sunt, Thebanis comparabat, qui
 tempore admodum breui Graeciae
 tenuerant principatum. Quòd au-
 tem haec diuino quodam spiritu af-
 flatus praesciret, quòdque ij, qui
 illum incantatorem dicunt, non re-
 ctè sentiant, ea quae modo retuli fa-
 tis ostendunt.

*Incantatores omnes esse miserrimos. Tum Siciliae tricripitem natum infantem portem-
 disse Galbam, Othonem, Vitellium, annum duntaxat regnaturos.*

CAP. IIII.

Σκεψώμεθα ἢ κακείνα. ὅτι γή-
 τες, ἡγορομαὶ δὲ αὐτοῖς ἐγὼ κα-
 κοδαμονεστάτοις ἀνθρώπων, ὅ μὲν,
 ἐς βασιλείας εἰδώλων χωροῦντες,
 ὅτι ἐς θυσίας βαρβαροῖς, ὅ δὲ,
 ἐς τὸ ἐπάσαι ἡ, ἢ ἀλείψαι, μετα-

A TQVE hoc loco pauca de tali
 Arc mihi dicendum esse existi-
 maui. Incantatores quoq., quos ego
 omnium hominū infortunatissimos
 iudico, partim torquendis idólis,
 partim Barbaris, insuetisque sacri-
 ficiis, partim cantibus, aut vnctioni-
 bus quibusdam vacantes, res etiam

fato constitutas permutare se afferunt: multique eorum accusationibus obnoxij, tali sapientia præditos se esse confessi sunt. Apollonius autem quæ fato statuta erant sequens, necessariò sic euasura esse prædicabat: futura autem præsciebat, non incantationibus utrens, sed ex iis coniectans, quæ sibi dij immortales ostendebant. Igitur cum vidisset apud Indos vinaria vasa, tripodisque ad sua destinata ministeria sponte proficisci, ut diximus, neque quo pacto id fieret interrogavit, nec ab eisdem petiit, ut se docerent, & quamvis ea laudauerit, non tamen imitari voluit. Cum Syracusas Apollonius, comitesque venissent, mulier quædam non ignobilis monstrum peperit, quale prius visum non esse constabat. Erant infanti capita tria, & eorum singulis, singula colla. Inferius autem vnum duntaxat corpus cernebatur. Hoc portentum interpretantes aliqui Siciliam, quæ Trinacris dicitur, perituram aiebant, nisi in vnum conspirauerit: tunc enim ciuitates complures, & inter se mutuò, & ab aliis dissidentes seditionibus magis vexabantur. Alij Typhæum, qui & ipse plura habet capita, dicebant res novas Siciliae minitari. Verum Apollonius vocato Damide, Vade, inquit, & vtrum, sicut aiunt, compositum sit monstrum, vide. Erat enim publicè expositum, ut esset omnibus & videndi & diuinandi facultas. Referente autem Damide triceps ipsum, ac masculum esse, conuocatis sociis Apollonius, Tres, inquit, erunt Romani Imperatores, quos ego pridie Thebanos appellavi. nec eorum quisquam perfectè imperio potietur, sed alij in ciuitate ipsa, alij circa finitima vrbi loca potentiam adepti peribunt citius,

A ποιείν Φασι τὰ εἰδῶν μὲν. ἢ πολλοὶ τούτων κατηγορεῖσθαι ὑπαρχόντες τὰ τοιαῦτα ὁμολόγησαν (Θφοὶ εἶ). ὁ δὲ εἶπετο μὲν τοῖς ἐν μοιροῖν, πρὸς λέγε δὲ ὡς ἀνάγκη γνέσθαι αὐτὰ. προεγγνώσκει ἢ οὐ γρηγόρων, ἀλλ' ἔξ ὧν (Θ) θεοὶ ἐφαίνον. ἰδὼν ἢ ὅρα τοῖς Ἰνδοῖς ἐπὶ τριπόδας, ἢ τοῖς οἰνοχοοῖς, καὶ ὅσα αὐτόματα ἐσφοιτῶν, εἶπον, οὐθ' ὅπως ἄφίξονται αὐτὰ ἢ ἔρεθ, οὐτ' ἐδέηθη μαθεῖν, ἀλλ' ἐπήνη μὲν, ζητῶν δὲ οὐκ ἠξίε' ἀφικομένων ἢ αὐτῶν ἐς τὰς Συρακούσας, γυνὴ τῆς οὐκ ἀφανῶν, τέρας ἀπεκύησεν, οἷς οὐ πῶ ἐμαυθῆθη. τρεῖς γὰρ τῶ βρέφει κεφαλαὶ ἦσαν, ἔξ οἰκείας ἐκάστη δέρης τὰ δὲ ἐπ' αὐτῶ, ἐνὸς πάντα. οἱ μὲν, δὴ παχέως ἔξηγούμενοι, πρὸς Σικελίαν ἐφασαν· τρινακεία γὰρ, ἀπολείδης, εἰ μὴ ὁμονοήσῃτε, καὶ συμπιθῶσιν. ἐσασίαζον ἢ ὅρα αἱ πόλεις τῆς πόλεως πρὸς αὐτὰς ἔ, ἔ πρὸς ἀλλήλας. καὶ ἐν κόσμῳ ζῶ, ἀπὸ τῆς νήσου. (Θ) δὲ, ἐφασαν (Θ) Τυφῶ, πολυκέφαλον δὲ εἶ, νεώτερα ἀπειλεῖν τῆ Σικελία· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος (Θ), ἰδὼν, ἐφη, ὦ Δάμι, ἔ καὶ δε αὐτὸ, εἰ οὐτῶ ἐύκλειται. ἔξέκειτο γὰρ δημοσίᾳ τοῖς (Θ) ἀπολογεῖν εἰδῶσιν. ἀπαγγείλαντος δὲ ἔ Δάμιδος ὡς τρικέφαλον εἶη, ἢ ἀρρεν. ζῶνα γὰρ τοῖς ἐπύροις, τρεῖς, ἐφη, Ρωμαίων ἀυτοκράτορες, οἷς ἐγὼ πρὸς ἑστέοις ἐφίλω. τελεθῶσθ δὲ οὐδεὶς γὰρ δέχθη. ἀλλ' οἱ μὲν, ἐπ' αὐτῆς Ρώμης, (Θ) δὲ, πρὸς τὰ ὁμορῶ τῆ Ρώμης διωθέντες ἀπολοῦνται, δαπὼν μεταβαλόντες γὰρ πρὸς σωπεῖον,

ἢ ὅτι τῶν τραγωδῶν τύραννοι. καὶ ὁ λόγος αὐτῆς ἐς φῶς ἦλθε. Γάλβας μὲν γὰρ ἐπὶ αὐτῆς Ρώμης ἀπέθανεν, ἀψάμηνος δὲ δούχης. ἀπέθανε ἢ καὶ Βιτέλλιος, ὀνήροπολήσας τὸ δούχην. Οὐδὲν δὲ πρὸς τοὺς Εσπερίους Γαλατίας ἀποθανόντων, οὐδὲ τάφου λαμβάνουσαν εὐτυχῆ, ἀλλ' ὡς περὶ ἰδιώτης κείνου. διέπλην ἢ ἡ τύχη ταῦτα σὺν ἔτει.

quàm tragœdiarum tyranni personam mutant: nec multò post sermo, quem dixerat, verus apparuit. Galba enim iam regno potitus in ipsa ciuitate interfectus est. Vitellius autem interiit, dum imperij captaret auguria. Otho quoque apud occidentales Gallos moriens, honestaque sepultura carens, tanquam priuatus quidam & ignobilis iacuit. Atque hæc omnia intra anni spatium à Fortuna celeriter acta sunt.

De Typhæo, & Ætna. tum de fabulis Æsopi, & poëtarum figmentis: quòdque illa magis, quàm hæc accedunt ad sapientiam. Deinde ut Æsopus, cùm esset pastor, fabularum componendarum peritiam adeptus fuerit. CAP. V.

Πορβυθέντες δὲ ἐπὶ Κατανῆς, οὗ τὸ ὄρος ἢ Αἴτνη, Κατανάων μὲν ἀκοῦσαι φασὶν ἠγρυμμένων τὸν Τύφω δεδέσθαι σὺν αὐτῷ, καὶ πῦρ ἐξ αὐτοῦ ἀνίστασθαι, ὃ τύφω πρὸς Αἴτνην. αὐτοὶ ἢ πιθανωτέροις ἀφικέσθαι λόγοις, καὶ προσήκοντας τοῖς φιλοσοφοῦσιν ἐξέσαι δὲ αὐτῶν Ἀπολλώνιον ὡς ἐρόμενον τοῖς ἐταίροις, ἐστὶν μυστολογία; νῆ Δί, εἶπεν ὁ Μενίππος, ἡ γὰρ ποιητῶν ἐπαίνοις. τὸ δὲ δὴ Αἰσώπου πῆ ἠγῆ; μυθολόγον, εἶπε, καὶ λογοποιὸν πάντα. πότροι δὲ θεοὶ τῶν μύθων; ὅτι τῶν ποιητῶν, εἶπεν, ἐπειδὴ ὡς γερονότες ἀδονται. ὅτι δὲ δὴ Αἰσώπου, πῆ; βαρβαροὶ, εἶπε, καὶ ὄνοι, καὶ λῆροι, γερασὶν οἷοι μασαῖδες, καὶ παιδίους. καὶ μὲν, εἶπε ἐμοὶ ὁ Ἀπολλώνιος, ἴπτη δότροι πρὸς θεοῖαν ὅτι τῶν Αἰσώπου φαίνονται. ὅτι μὲν γὰρ πρὸς τοὺς ἡρώων, ὡν ποιητικὴ πᾶσα ἔχεται,

POST hæc Catanam venerunt, secus quam Ætna mons positus est. Ibique à Catanensibus audiuerunt Typhæum illic ligatum iacere, & ex eo prodire ignem, qui Ætnam comburit: ipsi autem ea de re verisimiliores, & philosophis conuenientiores causas inquirentes in hunc modum differebant, sermonis principium faciente Apollonio, & socios hoc modo interrogante: An vobis aliquid sermo fabulosus esse videtur? Est profectò, respondit Menippus. Hunc enim laudant, & sequuntur poëta. Æsopum verò quid esse censetis? Poëtam, inquit ille, omnino fabulosum. Quasnam verò è fabulis sapientes esse putatis? Certè, inquit Menippus, quæ poëtarum sunt, quia cùm factæ non sint, tamè vt factæ decantantur. Æsopi verò, inquit Apollonius, quales vobis videntur esse fabulæ? Ranæ, inquit Menippus, & asini, atque huiusmodi nugæ pueris, aniculisque obtrudenda. Ego verò, inquit Apollonius, accommodatiores ad sapientiam, Æsopi, quàm ceterorum fabulas esse censeo.

Quæ enim de heroibus confictæ sunt, de quibus tota est materia poëtarum,

audientium aures corrumpunt illicitos, ac nefandos eorum amores referentes, ceu fratrum, vel sororum nuptias, & in Deos calumniam, & filiorum esus, atque illiberales astus, & mutuas altercationes. Hæc enim cum veluti gesta proferantur à poëtis, homines ad amorem Zelotypiam inducunt, & divitiarum regnique cupiditatem: [nec se delinquere arbitrantur, cum Deos imitentur.] Æsopus verò sapientiæ causa primò quidem talia dicentes non est secutus, sed viam quandam propriam adinuenit. Deinde tanquam *ij qui vilioribus cibis pulchrè conuiuas excipiunt*, ex rebus paruis magna quædam intelligi facit, & fabuloso sermone proposito, ex ipso, quid agendum sit, aut non agendum, ostendit. Quapropter veritatem magis etiam quam ceteri poëtarum videtur attingere. Illi namque quasi per vim probare nituntur vera esse, quæ à se dicantur: iste verò sermonem proponens, quem ita ut est, fabulosum esse quisque nouit, aliquid verè dictum de rebus non veris esse demonstrat. Præterea poëtæ, cum suam narrauerint fabulam auditoribus, vera necne sit, inquirendum relinquunt. Is verò sermonem quidem falsum referens, & morum præcepta ex eo trahens, alicuius utilitatis causa loquendi falsitate sensum esse demonstrat. Illud præterea in Æsopo est, quòd res orationis expertes loquentes inducit, & quæ serió ab hominibus agenda sunt operantes, quibus homines à pueritia assueti, atque ab incunabulis ipsis enutriti, opiniones aliquas iam inde ab initio de singulis animalibus concipiunt, ut sint eorum quasi quædam regalia, quædam stolidæ, quædam versuta, quædam simplicia. Insuper cum

Gr. ad
qua fabu-
le incitat.

A καὶ διαφθίροισι τοῖς ἀκροωμένοις, ἐπειδὴ ἐροταί τ' ἀτόποι, (1) ποιηταὶ ἐρμηνεύουσι, ἢ ἀδελφῶν γάμοις, ἢ διαβολὰς ἐς θεοὺς, ἢ βροχῆς παίδων, ἢ πανουργίας ἀνὴθδέροισι, ἢ δίκαι· καὶ τὸ ὡς γέγονός αὐτῶν ἀγῆν, καὶ (2) ἐρώντα, καὶ (3) ζήλοτυπούτα, καὶ (4) ἐπιθυμουῦτα πλουτεῖν, ἢ τυραννίδα, ἐφ' ἅπ' (5) μῦθοι. Αἰώσωπος B ἵππὸς ὀφείας, πρῶτον μὲν, ἐπὶ ἐς τὸ κοινὸν τῶν πάντων ἀδόντων ἑαυτὸν κατέστησεν, ἀλλ' ἑαυτὸν ἴνα ὁδὸν ἐτραπέσῃ· εἶτα ὡσπερ (6) τοῖς βυτελεστέροισι βροχῆμασι καλῶς ἐστῶντες, διττοσικρῶν πρῶτων πρῶτων, διδάσκει μεγάλα· (7) πρῶτος μὲν λόγον, ἐπαγὰ αὐτὸ τὸ, πρῶτον, ἢ μὴ πρῶτον. εἶτα (8) φιλαλήθοις μάλλον, ἢ οἱ ποιηταί, ἢ φαῖ. (9) μὲν γὰρ βιάζονται πιδανοὶ φαίνεσθαι τὸν ἑαυτῶν λόγον· ὅσ' ἀπαγγέλλων λόγον, ὃν ὡς ἐστὶ ψευδῆς, πᾶς οἶδεν, αὐτὸ τὸ μὴ πρῶτον ἀληθινῶν ἐρεῖν, ἀληθῆς· ἢ οἱ μὲν ποιητῆς εἰπὼν τὸν ἑαυτῶν λόγον, κατελείπει τῶν ὑγιαίνοντι ἀκροατῆ βασιλεύειν αὐτὸν εἰ ἐχθρῆ. ὅς, εἰπὼν μὲν ψευδῆ λόγον, ἐπαγγαζὼν ἵνα δεσπῶν ὡσπερ Αἰώσωπος δεῖνισιν ὡς ἐς τὸ χησιμον τ' D ἀκροάσεως τῶν ψευδῶν κέρηται. χερεινὸν αὐτὸ τὸ ἢ τὰ ἀλογα ἢ δὲ ἔργα, (10) ἀπουδῆς ἀξία τοῖς ἀνθρώποις ἐπὶ παίδων γὰρ τοῖς λόγοις τούτοις ζυγνόμενοι, (11) ἵππὸν αὐτῶν ἐπινηπιδέντες, δόξας ἀναλαμβαθόμενοι πρῶτον ἐκάστου τ' ζώων, τὰ μὲν, ὡς βασιλικὰ εἶη· τὰ δ', ὡς δὴ δὴ τὰ δ', ὡς κομψὰ. τὰ δ', ὡς ἀπέρατα. καὶ ὁ μὲν T iiij

ποιητῆς εἰπόν, πολλαὶ μορφαὶ τῶν
 δαμονίων, ἢ τοιοῦτό τι Ἰππάρχου-
 σης, ἀπῆλθεν ὁ δὲ Αἴσωπος, Ἰπι-
 χησιμαδῆσας τῷ ἑαυτοῦ λόγον, κα-
 τὰ τὴν πλὴν ξυνοσίαν ἐς ὃ παρῴδε-
 ο. ἐμὲ δὲ, ὦ Μενίππε, καὶ μῦ-
 θον παρὰ τῆς Αἰσώπου θεφίας ἐδι-
 δάξατο ἢ μήτηρ κομιδῆ νήποι, ὡς
 εἴη μὲν ποτε ποιμὴν ὁ Αἴσωπος, νέ-
 μοι δὲ παρὰ ἱερεῶν Ἑρμοῦ, θεφίας δὲ
 ἐρεθῆ, ὅτι δὲ αὐτὰ ἱερεῖο τούτου
 πολλοὶ δὲ καὶ ἑτέροι τωτῶν αἰτουῦ-
 ντες, Ἰππφοῖαν ἐν τῷ Ἑρμῆ, ὁ μὲν,
 χρυσόν, ὁ δὲ δῆγρον, ὁ δὲ, κηρύ-
 κειον ἐλεφάντην, ὁ δὲ τῶν οὐτῶ
 πὶ λαμπερῶν ἀνάπλων. ὁ δὲ Αἴσω-
 πος, ἔχει μὲν οὕτως, ὡς μηδὲν τῶν
 ποιούτων ἔχον, φείδοιτο δὲ ὧν εἶχε.
 γὰρ λακτος δὲ αὐτὰ ἀπένδων, ὅσον οἷς
 ἀμελχεῖσα ἐδίδου. καὶ κηρύκων
 Ἰππὶ τῷ βωμὸν φέρον, ὅσον πλὴν
 χεῖρα ἐμπλήσαι. ἐστὶν δὲ αὐτὸν καὶ
 μύρτοις ὠόντο. καὶ ῥοδάκις ἀντὶ τῶν
 ῥόδων, ἢ τῶν ἰων κομιδῆ ὀλίγα. τί
 γὰρ δὴ, ὦ Ἑρμῆ, ἔλεγε σεφάνους
 πλέκειν, καὶ ἀμελεῖν τῶν παρὰ
 τῶν; ὡς δὲ ἀφίκαντο ἐς ῥητὴν ἡμέ-
 ραν Ἰππὶ πλὴν τῆς σοφίας διδου-
 μῶν, ὁ μὲν Ἑρμῆς, ἀπελόγητο,
 καὶ κερδῶν, σὺ μὲν, ἔφη, φι-
 λοσοφίαν ἔχει τῶν πλείστα δήπου ἀ-
 ρε. αἰαλι-ναδένι*. σὺ δὲ ἐς ῥητόρεον ἤδη χω-
 ρεῖ, τῶν δὲ ἀπὸ πρὸ χειρομαχίαν.
 σοὶ δὲ ἀστρονομεῖν χωρεῖ, σοὶ δὲ εἰς
 μουσικῶν, σοὶ δὲ ἡρώου ποιητῆ μέ-
 τρου, σοὶ δὲ ἰαμβείου. ἐπεὶ δὲ καὶ
 τοὶ λογώτατος ὧν, κατανάλωσεν

ρε. αἰαλι-
 ναδένι*.
 ρίτι.

A poeta dixerit, *Varia occurrunt for-
 ma Numinum.* aut aliquid tale, clau-
 sula Choro adhibita, abiit. Æsopus
 autem vtilitati orationem applicans,
 eam, quam intendebat admonitionē
 in medium proponit. Me quoq. cum
 essem adhuc admodum puer, ὁ Με-
 nippe, de Æsopi sapientia fabulam
 huiuscemodi mater edocuit. Dice-
 bat enim Æsopum aliquando, cum
 esset pastor, iuxta Mercurij templum
 greges pascisse: erat autem, ut aiebat,
 sapientiæ studiosus, & frequēter pro
 illa adipiscenda Mercurio vota fa-
 ciebat. Erant verò eodem tempore
 & alij complures, qui illud à Mercurio
 petebāt. Omnes itaque templum
 ingressi, varia munera Deo tulerunt.
 Is quidem aurum, ille autem argen-
 tum, alius eburneū caduceum, alius
 eiusmodi quid præclarum. Æsopus
 autem cui nec talium rerum suppe-
 tebat facultas, quòd eorum, quæ ha-
 bebat, parcus erat seruator, tantum
 lactis Mercurio libauit, quantum ab
 emuncta oue potuisset exprimere:
 tantum etiam faui in ara ferebat,
 quantum manu comprehendere po-
 tuisset. Myrthi quoque baccis in-
 terdum, & rosis, aut violis *pauculis
 appositis*, dicebat: Quid opus est, ὁ
 Mercuri, dum serua texam ouium cu-
 ram omittere? Postquam igitur sta-
 tuta dies accessit, qua sapientiæ di-
 stributio facienda erat, Mercurius
velut eloquentia & lucri prafes; [pro
 magnitudine sumptuum cuique sa-
 pientiam partiebatur.] Et tu, inquit,
 quoniam in templo multa obtulisti,
 philosophiā habeto. Tu autem ora-
 tor euadito: qui secundas in donādo
 partes obtinuisti. Tu vero astrono-
 miæ sapientiā habeto: tu autem mu-
 sicus esto, tibi heroici carminis, tibi
 iambici sit facultas. Postquā autem
 Mercurius licet *prudencia prafans*,

Euripid.
 in Alc.

philosophiæ partes inuitus distri-
buerat, animaduertit se Æsopi o-
blitum fuisse. Itaque de illo cogi-
tans recordatus est fabulæ, quam
sibi dum adhuc infans fasciis liga-
retur, & nutriretur in Olympo, ho-
ræ narrauerant de vacca, quæ quon-
dam homini locuta de terra, ac de
se ipsa quædam enarrans hominem
ad solis boues amandos compulit.
Hæc itaque secum recogitans, Mer-
curius Æsopo fingendi fabulas de-
dit facultatem, quæ sola in Sapien-
tiæ domo relicta fuerat. Habe, in-
quiens, quæ primùm ego didici.
Hinc itaque multiformis ars Æso-
po contigit, tantusque in fabularum
figmentis euasit.

A ἄκων* τὰ τῆς φιλοσοφίας μέρη, καὶ ἔλα-
θεν ἑαυτὸν ἐμπροσθέν τῆς Αἰσώπου, ἐνδυ-
μεῖται τὰς ὥρας, ὑφ' ὧν αὐτὸς ἐν κο-
ρυφαῖς τῆς Οὐλύμπου ἐτρέφετο, ὡς ἐν
σπαργάνοις ποτὲ αὐτὰ ὄντι, μῦθον διη-
δοῦσα περὶ τῆς βοῦς, ὃν διελέχθη τῷ
ἀνθρώπῳ ἢ βοῖ, ὑπὲρ ἑαυτῆς τε, καὶ τῆς
γῆς ἐς ἔρχεσθαι αὐτῶν τῆς Ἀπόλλωνος
βοῶν κατέστησαν, ἃ δίδωσιν ἐν τῷ βιβλίῳ
B τῆς μυθολογίας τῷ Αἰσώπῳ, λοιπὴν ἐν
σοφίας οἴκῳ ἔσαν, ἔχε εἰπὼν, ἀπρῶ-
τα ἔμαθον· αἱ μὲν δὲ πολλὰ μορ-
φαὶ τῆς τέχνης, ἐν δὲ ἀφίκοντο τῷ
Αἰσώπῳ, καὶ τοιόνδε* ἀπέβη τὸ τῆς
μυθολογίας ἔργον.

An Gigantes cum Diis bella gesserint. Item cur montes ardeant. Tum de nauis sub-
mersa, quam perituram prædixerat Apollonius: deque Musonio effodiente Isth-
mum.

CAP. VI.

VIDEOR autem absurdè egisse,
qui cùm velim rationes affer-
re veriores, naturæque accommo-
datiores, quàm hæ sint, quæ à ple-
risque de Ætna traduntur, ad lau-
des fabularum orationem conuer-
terim. quanquam vt puto, non eius-
modi digressio fuit. Fabula enim
quam confutare volumus, non A-
pologis Æsopi similis est, sed sce-
næ cuidam grandiori, ac de nume-
ro fabularum, quas plerique poë-
tæ decantant. Dicunt enim Typhæū
quendam siue Enceladum sub Æt-
na monte ligatum, montique ob-
luctantem, hunc ignem anhelando
emittere. Ego autem Gigantes fuis-
se dico, multisque locis disruptis
tumulis eiusmodi corpora ostendi,
non tamen, vt fertur, cum Diis
pugnasse credo, sed forsan Deorum

C ΙΣΩΣ δὲ ἀνόητον ἔπαθον· ἴπιστρέ-
ψαι γὰρ ἡμᾶς διδασκάλους ἐς λόγους
φισικωτέροις τε, ἢ ἀληθεστέροις, ὧν οἱ
πολλοὶ περὶ τῆς Αἰτῆς ἀδοιοῦσιν, αὐτὸς
τε ἐς ἔπαγον μῦθων ἀπὸ λέξις. οὐ
μὲν ἀχαιεὶς ἢ ἐμβολὴ τῆς λέξεως γέ-
γονεν· ὁ γὰρ μῦθος, ὃν παραϊούμθα,
οὐ τῷ Αἰσώπῳ λόγων ὄσιν, ἀλλὰ τῷ
δραματικωτέρων, καὶ ὧν ὁ ποιητὴς
D θρυλλοῦσιν. κείνοι μὲν γὰρ τυφώπι-
να, ἢ ἐγκέλαδον δεδέασθαι φασὶν ὑπὸ
τῷ ὄρει, ἢ δυαδανατουῦτα, ἀδύμα-
νεῖν τὸ πῦρ τῆς τοῦ ἐγὼ δὲ, γίγαντας
φημὶ, καὶ πολλαχῆ τῆς γῆς ἀναδεί-
κνυσθαι ποικίλα ἔργα, ῥαχῆτων
πέφων. οὐ μὲν ἐς ἀγῶνα ἐλθεῖν
τοῖς θεοῖς, ἀλλ' ὑβέλισθαι μὲν τάχα

ἐς τοῦ νεῶς αὐτῶν, ἔτι δὲ οὐρανὸν
 δὲ ἵππιδόσται, καὶ μὴ ξυλχωρεῖν τοῖς
 θεοῖς ἐπ' αὐτῶν ἔτι, μανία μὲν λέγαν,
 μανία δὲ οἶεσθαι. ἔτι μὲν κείνῳ ὁ
 λόγος, καὶ τοὶ δοκῶν διφρημότρῳ
 ἔτι, πριάδω, Ηφαίστω μὲν δὲ χαλ-
 κούφῳ ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ κτυπεῖται πρὸς ἐν-
 ταῦτα ὑπὸ αὐτῶν ἀκμῶν. πολλὰ γὰρ καὶ
 ἄλλα ὄρη πολλαχούτ' ἤντις ἐμπυρα.
 καὶ ἐν αὐτῷ φθάνοιμι δὲ ἵππιδόσται
 αὐτοῖς γίγαντας, ἔτι Ηφαίστοις. πρὸς οὐ
 ἢ τῶν ποιῶν δὲ ὄρων αἶψα; γὰρ κράσιν
 ἀσφάλτου, ἔτι θεοῦ Ἰφραχμῆν, πύ-
 φεται μὲν ἔτι ἑαυτῆς φύσιν, πῦρ
 δὲ οὐπω κινεῖσθαι. εἰ δὲ σπυραγῶδης
 τύχῃ, καὶ ὑποδράμοι αὐτῶν πνύ-
 μα, φρυκτὸν ἢ δὲ αἶψα πλεονεκθήσα-
 σα δὲ ἢ φλόξ, ὡς περὶ τὸ ὕδωρ, δόπορ-
 ρεῖ τῶν ὄρων, καὶ ἐς τὰ πεδία κίχεται
 ται, χωρεῖ τε ἵππιδόσται πῦρ ἀ-
 θεῶν, κίχεται ποιούμενον, οἷα τῶν
 ποταμῶν εἰσι. χώρος δὲ δισεβῶν, ὡς
 οἷς τὸ πῦρ ἐρρύθη, λεγέσθαι μὲν κεί-
 ταῦτα πρὸς ἡρώμθῃ δὲ τοῖς ὅσα πρᾶτ-
 τῶσι, γὰρ μὲν πᾶσαν ἀσφαλῆ χω-
 ρὸν ἔτι, θαλάσσιαν δὲ διπόρον, οὐ πλε-
 σι μόνον, ἀλλὰ καὶ νεῖν πειρομένοις.
 αἰεὶ γὰρ τὰς λόβους ἀνέπαυεν ἐς τὰ χη-
 σα τῶν Ἰφραγελμάτων. ἐμφιλοσο-
 φήσας δὲ τῇ Σικελίᾳ χεῖρον, ὅς δὲ πο-
 χεῶσαν αὐτῶ ἀπουδῶν εἶχεν, ἵππιδόσται
 Ἐλλάδα ἐκομίζετο, ὡς δὲ δρυκούρου
 ἵππιδόσται δρυκούρου δὲ τῆς πλοῦ γρο-
 μῆνου, κατὰ τῶν ἐς Λύκαδα, δόπο-
 βῶμῃ, ἔφη, τῆς νεῶς ταύτης. οὐ γὰρ
 λαβὸν αὐτῇ ἐς Αἰχάϊαν πλῦσαι. προ-
 σέχοντες δὲ οὐδενὸς τῶν λόγων, πλῦ

A ædes, ac templa violasse. Quòd au-
 tem cœlum aggressi fuerint, nec il-
 lic Deos consistere permiserint di-
 cere, insania quædam est, insanius
 etiam credere. Neque verò oratio
 hæc, quamvis sit vulgatiore, à no-
 bis probetur: Vulcanum in Æna
 fabrilem artem exercere, ibique in-
 defessè *incudem ab eo percussit*. Multi
 namque alij montes diuersis terra-
 rum locis igniti sunt, nec tamen
 Gigantes ibi aut Vulcanum esse
 quisquam dicit. Vt igitur montes
 ardeant, causa quædam huiusmodi
 esse dicitur. Terra bitumini, sulfu-
 rique commista ardet quidem, at-
 que ex ipsa ignis nascitur, quam-
 uis alicubi forsitan non emittitur.
 Quòd si cauernosam terram esse
 contigerit, ut per ipsam spiritus ali-
 quis ingrediatur, tunc flammam at-
 tollit, quæ magis magisque aucta,
instar aquæ, è montibus defluens, in
 C campos effunditur; quandoque e-
 tiam usque ad mare delata, quasi
 fluminis cuiusdam ostia facit. nec
 tamen scelestorum hominum re-
 gio putanda est, perquam eiusmodi
 ignis defluit: hoc enim forsitan
 aliquis putaret. Nos autem puta-
 mus bene agentibus viris ubique
 terrarum tutam esse mansionem,
 & mare *peruium* non nauigantibus
 modò, sed etiam natante volentibus.
 Ita semper sermones *exhortationib. ad bo-
 na*, *finiebat*. Philosophus itaque in
 Sicilia Apollonius, quandiu mate-
 riam contemplatione dignam lo-
 cus suppeditauit, in Græciam sta-
 tuit nauigare Arcturi fidere iam
 occidente. & nauigium satis ido-
 neū nactus, cum Leucadem tenuis-
 set, Descendamus, inquit, ex hac na-
 ui. Neque enim melius est cum ip-
 sa in Achaiam traicere. his verbis
 nemo paruuit, præter eos, qui viri

virtutem iam antea nouerant. Ipse A igitur cum iis, qui dicto audientes fuerant, in Leucadiam nauim transgressus, ad Lechaum delatus est. Syracusia verò nauis, ex qua descenderat, dum Crisæum sinum præternauigaret, submersa est. Inde Athenas veniens sacris initiatus est, cum templi antistes esset is, quem ipse aliàs futurum prædixerat. Inuenit autem illic, Demetrium philosophum. Post Neronis enim balneum, verbaque aduersus illum dicta Demetrius Athenis constiterat, tam generosè quæ acciderant ferens, ut neque eo tempore, quo Nero cantandi certaminibus insaniebat è Græcia discesserit. Is aiebat se apud Isthmū vidisse Musoniū fodere *vincetum & iussum*, & quantum maximè poterat opus vrgentem. Quod cum vituperasset Demetrius, ille manibus acceptum ligonem altius terræ impressit: vnde cum oculos auertisset Demetrius, Animaduerti, C inquit Musonius, te molestè ferre, quòd Isthmum effodiam: quid verò esses passus, si me sicut Neronem cithara canentem vidisses? & de Musonio quidem quæ dicenda sunt, omittantur: quæ plura sunt, atque mirabilia; ne videar aduersus cum audacius insultare, qui hæc temerè negligentèrque narrauit.

τῶν γνωσκόντων τὸ δῶδρα, αὐτὸς μὲν ἐπὶ Λευκαδίας νεὸς ὁμοῦ τοῖς βουλομένοις Συμπλεῖν, ἐς Λεχαῖον κατέβη. ἡ δὲ ναὶς ἡ Συρακοῦσια, κατέβη, ἐσπλεοῦσα τὸ Κελοῦ κολπον. μνηθεὶς Ἀθλήσιν, ἐμύθε δὲ αὐτὸν ἱεροφάντης, ὃν αὐτὸς τῶ περτέρῳ ἐπεμαντεύσατο. συνέτυχε δὲ καὶ Δημητρίῳ τῶ φιλοσόφῳ. μὴ γὰρ τὸ Νέρον βαλανεῖον, καὶ ἅ ἐπ' αὐτὰ εἶπε, διητᾶτο Ἀθλήσιν ὁ Δημήτριος οὕτω γυναιῶς, ὡς μηδὲ τὸ χρόνον, ὃν Νέρον περὶ τῶ ἀγῶνας ὑβρίζεν, ἐξελθεῖν τῆς Ἑλλάδος. σκίεϊνος καὶ Μισσηνίῳ ἐφασκεν συνέτυχηκέναί τε περὶ τὸν Ἰσθμόν, δεδεμένῳ τε, καὶ κελυσαμένῳ ὀρύττειν. καὶ αὐτὸν μὲν ἀποδημήσασθαι ἐπιβουλεύωντα, τὸν δὲ, ἔχεσθαι τῆς σμινύνης, ἐρρωμένῳς τῆ γῆ ἐμβάλλειν ἀνακύψαντα ἵ, λυπῶ σε αὖ, ὦ Δημήτριε, τὸν Ἰσθμόν ὀρύττειν τῆ Ἑλλάδι. εἰ ἵ καὶ κινδυνώδυντά με εἶδες ὡσπερ Νέρονα, πᾶ αὖ ἐπαθες; καὶ ἐάσω τὰ τῆς Μισσηνίου, πλείω ὄντα, καὶ θαυμασιώτερα, ὡς μὴ δοκοῖεν δρασιεύεσθαι περὶ τὰ ἀμύθως αὐτὰ εἰπόντα.

Apollonium non aspernatum fuisse meritas laudes. Deos præterea fauere philosophis. Tum de Colosso Rhodiensi, & Cano tibicine excellenti. Quidque facere possit musica.

CAP. VII.

APOLLONIVS in omnibus Græciæ téplis hyeme versatus, ineunte vere statuit in Ægyptū proficisci: cum multa culpaasset, multa consuluisset in vrbibus; multa etiam laudibus extulisset. Neq. enim si quid præclarè ageretur, laudationi parcebat. Cum igitur in Piræum venisset, nauis, quæ ἀπέιχετο ὁπότε ὑγιῶς παρασῶντο καταβάς ἐς τὴν Πειραιᾶ, ναὶς μὲν τις

Χειμάσας δὲ Ἀπολλώνιος ἐν τοῖς Ἑλλωικοῖς ἱεροῖς πᾶσιν, εἶχετο τὸ ἐπὶ Αἰγύπτου ὁδοῦ περὶ ἕαρ. πολλὰ μὲν ἐπιπλήξας. πολλὰ δὲ συμβουλεύσας ταῖς πόλεσι πολλῶν ἵ ἐς ἔπαυσιν κατασας. οὐδὲ γὰρ ἐπαύου

ὥρμει πρὸς ἰσίοις οὖσα. Ἐἰς Ἰωνίαν
 ἀφῆσσυσα· ὁ δὲ ἔμπορος οὐ ξυμχωρῶν
 ἐμβαίην· ἰδίόσολον γὰρ αὐτῷ ἀγὰν
 ἐρομένῃ ἢ Ἐσὶ Ἀπολλωνίῃ πῶς ὁ Φόρ-
 τος, θεῶν, ἔφη, ἀγάλματα ἀπάγω
 εἰς Ἰωνίαν· τὰ μὲν γὰρ χρυσοῦ, καὶ
 λίθου· τὰ δὲ, ἐλέφαντος, καὶ χρυσοῦ,
 ἰδρυσόμυθος, ἢ τί; ἀποδωσόμυθος,
 ἔφη, τοῖς βαλομυθίοις ἰδρύνεσθαι· δέδιας
 οὐκ ὦ λῶσε, μὴ συλήσω μὲν τὰ ἀγάλ-
 ματα ἐν τῇ νηί; οὐ τίς το, ἔφη, δέδια,
 ἢ ἢ πλείοσι ξυμπλεῖν αὐτὰ, καὶ ὁμι-
 λίας ἀναπύμπλασθαι Φαύλου, διαίτης
 τε, ὁπόση ναυτικῆ, δεινὸν ἡγοῦμαι. Ἐ-
 μὲν ὦ βέλπτε, εἶπε, δοκεῖς μοι γὰρ
 πῶς Ἀθιναῖος εἶ, τὰς ναῖς, αἷς Ἰππῶ
 Ἐσὶ βαρβαροῖς ἐχρήσασθε· καὶ τοῖ
 ναυτικῆς ἀταξίας ἐμπεπληομυθίας,
 ἐνέβαινον οἱ θεοὶ ξυμὸν ὑμῖν, ἔκ τε ὦντο
 ὑφ' ὑμῶν χαίνεσθαι. σὺ δὲ ἀμαθῶς
 οὕτως ἀποθῆναι νεῶς φιλοσόφοις ἀν-
 δρας, οἷς μάλιστα ἔδει θεοὶ χεῖροισι, ἔ-
 ταῦτα, ἐμπορεῖαν Ἐσὶ θεοῖς πεποι-
 μυθῶ; ἢ ἢ ἀγάλματοποιία ἢ δρ-
 χία, οὐ τίς το ἔπραττεν, οὐδέ περὶ
 σάν τὰς πόλεις, ἀποδιδόμενοι Ἐσὶ
 θεοῖς, ἀλλ' ἀπάγοντες μόνον τὰς αὐ-
 τῶν χεῖρας, ἔργα λιθουργα, καὶ
 ἐλεφαντουργα, ὑλῆν τε ἔραδεμε-
 νοὶ δρῶν ἐν αὐτοῖς τοῖς ἱεροῖς, τὰς
 δημιουργίας ἐποιοῦντο· σὺ δὲ ὡσπερ
 τὰ Ὑρκανικὰ ἔ, ἔ Σκυθικὰ, ἀπέη ἢ
 εἰπεῖν, πῶς οὕτω Ἐσὶ θεοῖς ἐς Ἐσὶ λι-
 μένας τε, καὶ τὰς ἀγορὰς ἀγών, οὐδὲν οἷον
 ἀσεβὲς πράττειν; Ἐ μὲν καὶ σπερμολο-
 γοῦσιν ἐνιοὶ τ' ἀνθρώπων, ἔξαψάμε-
 νοὶ πὲρ Δήμητρος, ἢ Διονύσου ἀγάλμα.

A parata stabat in portu, in Ioniam erat
 nauigatura. Mercator verò cūctos in
 eam conscendere prohibebat, quòd
 eam priuatim ipse còduxisset. Inter-
 rogante autem Apollonio, quas mer-
 ces portatura nauis esset: Deorum si-
 mulachra, respondit ille, in Ioniam
 fero, *partim ex auro et marmore; par-*
tim ex ebore itidem aurato confe-
cta. Tunc Apollonius, Diisne illa
 dedicaturus, an quidnam facturus
 illa portas? Imò verò, inquit ille, di-
 care volentibus illa venditurus. Ti-
 mēsne igitur, inquit Apollonius, ne
 nos, si in nauī fuerimus, Deorum
 simulachra furemur? Minimè qui-
 dem hoc timeo, inquit ille: sed illa
 cum multis nauigare, & mala so-
 cietate nauem compleri, & inter
 nauticos viros simulachra versari
 graue Diis ipsis, atque indignum
 existimabam. At enim, inquit Apol-
 lonius, ὁ optime vir (te namque
 Atheniensem esse censeo) naues
 quibus aduersus Barbaros vsi estis,
 quamuis nauticis turbis refertissimas,
 vobiscum vna Diis conscenderunt.
 neque tamen à vobis pollui aut
 inquinari putauerunt. Tu autem
 tam temerè nauī prohibes philo-
 sophos, quibus maximè Diis gau-
 dent. Neque id animaduertis, quòd
 tu de Diis mercaturam facis. Ne-
 que verò sic antiqui statuarij fa-
 ciebant, vt Deos vendituri ambi-
 rent ciuitates, sed manus dunta-
 xat, & artis suæ instrumenta *ad mar-*
morum et ebur cadendum secum portan-
 tes, cū informem materiam pe-
 nes templa inuenirent, Deorum
 conficiebant simulachra. Tu ve-
 rò tanquam Hyrcanos, aut Scy-
 thas seruos (absit autem verbis in-
 uidia) sic Deos in portus ac nun-
 dinas ducens, nihil impium te fa-
 cere arbitraris. Atqui fama est ho-
 mines, quia Cereris, Bacchive si-
 mulachrum attrectare fuissent ausi,

à Diis, quorum simulachra contingerant, *ruisse retrò sublapsos*. Te autem, qui Deos in cibum conuertis, neque inde saturaris *horrendæ mercaturæ*, imò etiã mollitiei arguerim, si propter id nihil mali ab ipsis timeas. Hæc minatus Apollonius aliã nauim conscendit. Delatus autem in Chium, nec suorum quempiam terram attingere passus, in aliam nauim, quæ Rhodum petebat, ascendit. Socij quoque ipsum secuti sunt, nihil ipsum interrogantes, nec verbum facientes omnino. Ipse enim in primis hoc eos docuerat, vt sibi aliquid dicenti, facientive parerent. Rhodum autem vento secundo delatus, hoc in ea insula gessit memoratu dignum. Cùm ad Colossi statuam visendam accederet, Damis ab eo quæsiuit, quid illo maius existimaret. Ipse verò philosophum virum respondit, qui recte, ac sine fraude, philosopharetur. Degebat tum temporis Rhodi Canus tibicen, omnium, vt ferebatur, ætatis suæ tibicinum præstantissimus. Hunc ad se vocatum Apollonius, interrogauit, quidnam arte sua tibicen efficeret. Ille vero quicquid voluerit auditor, respondit. Atqui, inquit Apollonius, auditorum plures ditari, quàm tibiarum cantus audire malunt: potesne igitur diuites illos efficere? Minimè, inquit ille. Quàm vero id vellem, inquit Apollonius. Quid autem, formosósne reddere potes adolescentes, qui te audiunt? id enim maximè affectant adolescentes. Nec id quidem possum, inquit ille, quamuis hilaritatis plurimùm canèdo afferã. Quid est igitur, inquit Apollonius, quod auditorem velle putas? Quid aliud, inquit Canus, quàm vt mœrentibus mœrorem adimam, lætantes vero seipso reddam hilariorem,

A καὶ* τρέφεσθαι φασιν ὑπὸ τῶν θεῶν, ἴσ. σρέπ-
οὺς φέροισι· ἢ δὲ αὐτοὺς σιτεῖσθαι τοὺς
θεοῖς, ἔ μὴ δὲ ἐμπίπλασθαι τούτοις, δει-
νῆς ἐμπορίας, εἶποιμι δὲ ἀνὴρ ἀνδρ-
δρίας, εἰ μηδὲν ἐκ τούτου δέδδικας.
τοιαῦτα ἔπιπλήξας, ἔπι νεῶς ἑτέρας
ἔπλε. καὶ ἀπλῆσας ἵ ἐς πλεῖον Χίον, ἔ
μὴ δὲ τὸν πόδα ἐς πλεῖον γλυῖ ἐρείσας,
μετεπήδησεν ἐς πλεῖον ναυῶν τῶν πλησίον·
ἐκήρυξε* δὲ ἡ ναὺς ἐς Ρόδον. καὶ οἱ ἑταῖ-
B ροὶ ἵ μετεπήδων, οὐδὲν εἰπόντες· ἐφι-
λοσοφείτω γὰρ αὐτοῖς μάλιστ' ἢ ἔπε-
σαι λέγοντι τῷ, ἔ περὶ τὸν. διφώρα
ἵ πρῶτοι πνύματι, τὰ δὲ ἑσπύ-
δασεν ἐν τῇ Ρόδῳ. περὶ τὸν τῷ ἵ αὐ-
τὸν τῷ τῷ Κολοσσῷ ἀγάλματι, ἠρέθ
ὁ Δάμις πῆ ἠγείτο κείνῃ μείζον. ὁ ἵ,
εἶπεν, ἀνδρα φιλοσοφουῦντα ὑγιᾶς τῷ,
ἔ ἀδύλας. ἐπεχώραζε τότε τῇ Ρό-
δῳ Κανὸν αὐλητῆς, ὃς δέξασα δὴ ἀν-
C θεῶπων ἐδοκεῖ αὐλεῖν. καλέσας οὖν
αὐτὸν, πῆ, ἔφη, ὁ αὐλητῆς ἐργάζεσθαι;
παῦν, εἶπεν, ὅπρ' ἀνὴρ ὁ ἀκροατῆς βέλη-
ται. καὶ μὲν πολλοὶ, ἔφη, τῷ ἀκρω-
μένων πλουτεῖν βούλονται μάλλ' (ϖ),
ἢ αὐλοῦ ἀκούειν. πλοισίτοις οὖν ἀπο-
φαίνης, οὐκ ἀνὴρ ἔπιθυμουῦντας τούτου
ἀγᾶθ; οὐδαμῶς, εἶπεν· ὡς ἐβουλό-
μην ἀνὴρ πῆ δὲ δέξασθαι ἐργάζεσθαι τοῖς νεοῖς
τῷ ἀκροατῷ; ἐπειδὴ καλοὶ βού-
D λονται δοκεῖν πάντες, περὶ οὐς νεότης
δέν. οὐδὲ τῷ, ἔφη, καὶ τοὶ πλεί-
στον ἀφροδίτης ἔχων ἐν τῷ αὐλοῦ. πῆ
οὖν δέν, εἶπεν, ὁ (ϖ) ἀκροατῷ ἠγῆ
βούλεσθαι; πῆ δὲ ἀλλογε, ἢ δὲ ὁ Καν-
ον, ἢ (ϖ) λυπούμενον μὲν, καί μί-
ζεσθαι αὐτῷ τῷ λυπῶν ὑπὸ τῷ αὐλοῦ.

ὁ δὲ χαίροντα, ἰλαρότερον ἐαυτῷ
 γίγνεσθαι· τὸν δ' ἐρῶντα, θερμότερον. τὸν
 δ' Φιλοδύτιον, εὐδαιμόνιον τ', ἔκ' ὑμνώ-
 δη. τὸ οὖν, ἔφη, ὦ Κάνε, πότ' ὦ
 αὐτὸς ἐργάζεσθαι ὁ αὐλὸς, διὰ τὸ χρυ-
 σοῦ τε, ἔκ' ὀρθήχαιρος, ἔκ' ἐλάφων κη-
 μης ξυλκείας· οἱ δὲ, καὶ ὄνων, ἢ ἐτ' ὄν
 ὄσιν, ὁ ταῦτα δυνάσθαι; ἕτερον, ἔφη, ὦ
 Απολλώνιε. ἢ γὰρ μοισική, καὶ οἱ Ἰσ-
 ποι, ἔκ' τὸ ἀναμίξαι, ἔκ' τὸ διμετέβολον
 τ' αὐλήσεως, ἔκ' τὰ τῶν ἀρμονιῶν ἤδη,
 ταῦτα τοῖς ἀκροαμένοις ἀρμότῃς, καὶ
 τὰς ψυχὰς ἐργάζεσθαι σφῶν, ὁποίας
 βούλων. Ξυπῆ, ἔφη, ὦ Κάνε, ὅτι οἱ
 ἢ τέχνη περὶ τῆς. τὸ γὰρ ποικίλον αὐτῆς,
 καὶ τὸ εἰς πάντας Ἰσποῖς, τὸ τοῦ Ἰσασκεί-
 τε, καὶ παρέχῃ τοῖς ὄσιν σὲ φοιτῶ-
 σιν. ἐμοὶ δ' ὡς τοῖς ὄσιν σὲ εἰρη-
 μῶν, καὶ ἕτερον δοκεῖ ὁ αὐλὸς δεῖ-
 σθαι, τῆς τε διπνοίας, καὶ τῆς δισομίας, καὶ
 τῆς ἀχρεῖας εἶναι τὸν αὐλουῦντα. ἐστὶ δ' δι-
 πνοια μὲν, ἢν τορὸν, καὶ λυκὸν, ἢ τὸ πνύ-
 μα, ἔκ' μὴ Ἰπικτυπεῖ ἢ Φάρυγγ. του-
 πὶ γὰρ εἰοικε Φθόγῃ ἀμούσῳ. δισομία
 δ', ἢ τὰ χεῖλη ἐνδέμενα πλὴν τῆς αὐ-
 λῆς γλώτῃδω, μὴ πμπεραμένου τῆς
 περὶ σῶπας, αὐλῆς. τὸν δ' ἀχρεῖα αὐ-
 λητῶν, πολλὰ ἡτοῦμα ἄξιον, ἢ μὴ-
 τε ὁ καρπὸς ἀπαγορεύῃ ἀνακλώμενος,
 μὴτε οἱ δάκτυλοι βραδείως ὡσιν Ἰπι-
 πέτεσθαι τοῖς Φθόγῃς· καὶ γὰρ τὸ ταχέως
 μεταβάλλειν εἰς Ἰσπου εἰς Ἰσπον, ὡς
 τοῖς ἀχρεῖς ὄσιν μάλλον. εἰ δὲ ταῦτα
 πάντα παρέχῃς, θαρρῶν αὐλεῖ, ὦ Κάνε.
 μὴ σὺ γὰρ ἢ Εὐτέρπη ἔσαι.

A amantem quoque calidiorem: reli-
 giosum verò diuino numine magis
 correptū, & ad laudandos Deos pa-
 ratiorem efficiam. An igitur præter-
 ea, Cani, efficit hæc tibia, quod ex
 auro, orichalcōve, aut ceruorum,
 aut asinorum cruribus compacta sit?
 an aliud quiddam est, quod hoc po-
 test efficere? Aliud profecto est, in-
 quit, Apolloni. Musica namque, &
 modulationes, & harmoniarū com-
 B mistio, earundemque permutatio
 diuersis moribus accommodata au-
 ditores mouet, & eorum animos
 variè deducens, tales reddit, quales
 tibicen eos voluit. Intellego, inquit
 Apollonius, quid ars tua possit ef-
 ficere: eius enim diuersitas, & in
 omnes modos conuersio auditores
 variè affectos reddit: mihi autem,
 præter illa, quæ abs te commemo-
 rata sunt, videtur tibicen aliis qui-
 C busdam indigere. Hæc autem sunt
 ipsius flatus, eiusque spiritus boni-
 tas, commoditas oris, & manuum
 dexteritas quædam. Habet autem
 spiritus bonitatem, si lenis sit, ac
 politus, nec emissus in faucibus ob-
 strepat. Id enim inconcinnam effi-
 cit vocem. Oris autem commodi-
 tatem dico, si possint labia tibi-
 arum linguam bene complecti; nève in-
 D censa ardentique facie cantet. Ma-
 nuum vero dexteritas permulti (vt
 arbitror) æstimanda est, vt neque
 manuum iuncturæ infractæ sint,
 nève digiti tardius vocis numeros
 insequantur. Velociter enim mo-
 dulari, & ex alio in alium modum
 transire, eorum esse maximè puto,
 qui manuum dexteritate valeant.
 Quod si hæc omnia præstare potes,
 ô Cani, audacter tibicinariam exer-
 ce, tecumque Euterpe semper erit.

De adolescente Rhodio edificante : deque alio adolescente edace. Item Theologia studiosos esse Aegyptios. Tum quemadmodum praedixerit Apollonius Pharionem quen-
dam, cum ad supplicium duceretur, non abscissum iri. CAP. VIII.

ERAT praeterea Rhodi adoles-
cens recens locupletatus, sed rudis
penitus, atque indoctus. Is domum
praecelaram magnis sumptibus in vrbe
aedificabat, pictas tabulas, & mar-
morea signa ad ipsam exornandam
vndique perquirens. Hunc inter-
rogavit Apollonius quantos pro se
erudiendo sumptus in praecceptoribus
fecisset: respondente autem illo
se ne drachmam quidem ea de cau-
sa erogasse. Rursus interrogavit
quid pro construenda domo esset
erogatus. Ille vero, inquit, duo-
decim talenta iam expendi, atque
alia totidem videor expensurus.
Quid ergo ex hac domo tibi vis,
inquit Apollonius? Splendidè, in-
quit ille, in illa degere. Sunt enim
in ea spatia exercendo corpori ap-
ta, luci praeterea, atque horti, ut ra-
rò in publicum prodire mihi sit ne-
cesse. imò etiam libentius me salu-
tatum accedent homines, cum do-
mum ornatam, quasi Deorum tem-
plum sint intraturi. Dic autem, in-
quit Apollonius, vtrum propter se
ipsum, an propter illa quae possident
amabiliores homines esse putas? Pro-
pter diuitias, inquit ille. Plurimum
namque diuitiae possunt. Diuitia-
rum autem, o adolescens, vter me-
lior est custos, rudisne, an erudi-
tus? Cum ad haec ille conticesce-
ret, Tu, inquit Apollonius, mihi
videris non domum possidere, sed
ab ea potius possideri. Ego autem
in templum veniens multò iucun-
dius in illo si paruum sit, cibur-
neum, aut aureum signum aspicio,

A **E**ΤΥΓΧΑΝΕ δὲ καὶ μαι-
ράκιον νεόπλουτόν τε, καὶ ἀ-
παίδευτον, οικοδομούμενον οἰκίαν
πνὰ ἐν τῇ Ρόδῳ, καὶ Συμφέρων
ἐς αὐτὴν γραφὰς τε ποικίλας, καὶ
λίθους ἕξ ἀπάντων ἔθναν. ἤρετό οὖν
αὐτὸν, ὅποσα χημάτα εἴη ἐς διδα-
σκάλοις τε, καὶ παιδείαν ἀνηλω-
κός· ὁ δὲ, οὐδὲ δραχμῶν, εἶπεν.
B ἐς δὲ πλὴν οἰκίαν, πόσα; δώδεκα,
εἶπεν, τάλαντα. προσαναλώσασμι
δὲ αὐτὴν καὶ ἕτερα ποσῶντα· τί δὲ, εἶ-
πεν, ἡ οἰκία βούλεται σοι; διαίτα,
εἶπεν, λαμπρὰ ἔσται τῷ σώματι.
καὶ γὰρ δρόμοι ἐν αὐτῇ, καὶ ἄλσκι,
καὶ ὀλίγα ἐς ἀγορὰν βαδίουμενον.
C καὶ προσερούσι μοι εἰσιόντες ἡ-
δίον, ὡσπερ ἐς ἱερὸν φοιτῶντες.
ζηλωτότεροι δὲ, εἶπεν, ἀνθρώ-
ποι πότερον δὲ αὐτοῖς εἰσιν, ἢ διὰ
τὰ πρὸ αὐτοῦ ὄντα; διὰ πλεον-
τον, εἶπε· τὰ γὰρ χημάτα, πλεί-
στον ἰσχύει. χημάτων δὲ, εἶπεν, ὡ μαι-
ράκιον, ἀμείνων φύλαξ, πότε-
D ρον ὁ πεπαίδευμένος ἔσται, ἢ ὁ
ἀπαίδευστος; ἐπεὶ δὲ ἐσιώπησε, δο-
κεῖς μοι, εἶπε, μαιράκιον, οὐ σὺ πλὴν
οἰκίαν, ἀλλὰ σὲ ἡ οἰκία κεκτῆσθαι.
ἐγὼ δὲ ἐς ἱερὸν ὄρελθὼν, πολλὰ αὐτῷ
ἡδίων ἐν αὐτῷ μικρῷ ὄντι, ἀγαλμα
ἐλέφαντός τε, καὶ χρυσοῦ ἰδίμι;
V

ἢ σὺ μέγαν κεραιμευῶ τε καὶ Φαῦ-
 λον νεωρίαν ἢ ἰδῶν πίονα, καὶ Φρο-
 νοῦτα Ἰπὶ τῶ πλείστα μὲν αἰθερό-
 πων ἐδίφην, πλείστον δὲ οἶνον πίνειν.
 ἀλλ' ἢ, ἔφη, σὺ πυγμαίης ὧν ὁ γα-
 ρυζόμενος; καὶ θυώγε, εἶπεν ὑπὲρ
 τούτου. πῶ οὖν, ἔφη, ἀπολέλαυκας
 τῆς βορᾶς ταύτης; τὸ θαυμαζέσθαι
 μὲν, καὶ ἀποβλέπεσθαι. καὶ γὰρ
 Ηρακλέα ἴσως ἀκούεις, ὡς καὶ τὰ
 σίπια αὐτῷ Ἰσραηλιτικῶς τοῖς ἀθλοῖς
 ἠδεδότο. Ηρακλέης, ἔφη ὄντος. οὐ δὲ
 πῶ, ὡ καὶ ἄρμα, ἢ ἄρμα; τὸ γὰρ
 ἀπέβλεπεν σὺ μόνον λείπεται οὐ
 τῶ γαλιῶν. τοιάδε μὲν αὐτῷ τὰ ἐν
 τῇ Ρόδῳ. τὰ δὲ ἐν τῇ Αλεξανδρείᾳ,
 ἐπειδὴ ἐσέπλευσεν, ἡ Αλεξανδρεία
 καὶ ἀπόντος μὲν αὐτῷ ἦρα, ἔπι-
 δουῶ Ἀπολλώνιον, εἰς εἴνα. καὶ ἡ
 Αἴγυπτος δὲ ἡ αἴνα, μετὰ θεολογίας
 ὄντες, καὶ φοιτήσαντες αὐτὸν ἐς τὰ ἡθῆ
 τὰ αὐτῶν, ἤρχοντο. ἄτε γὰρ πολλῶν
 ἀφικνουμένων ἐν τῇ Αἴγυπτον,
 πολλῶν δὲ Ἰπὶ μινυῶτων δούρο Ἰξ
 Αἴγυπτον, ἠδεδότο τε παρ' αὐτοῖς Ἀ-
 πολλώνιον, καὶ τὰ ὧτα ἐς αὐτὴν
 Αἴγυπτιοῖς ὄρδα ἰὺ. ἀρῶντα γὰρ οὐ
 ἀπὸ τῆς νεῶς ἐς τὸ ἄστυ, ἴσα ἀπέ-
 βλεπον, καὶ διεχώρου τῶν σενοπῶν,
 ὡσπερ τοῖς φέροισι τὰ ἱερά. Ἰσρα-
 ημιτικῶν δὲ αὐτῷ μάλλον, ἢ ἡ
 τῶν ἐθνῶν ἡγεμόνες, ἄνδρες ἤρχοντο
 πλεῖστον Ἰπὶ θαλάσσης δωδέκα, ληστὰς
 πλεῖστον αἰπῶν. ὁ δὲ, ἐς αὐτῶν ἰδῶν,
 οὐ πάντες, εἶπεν. ὁ δὲ ἴνα γὰρ κατα-
 ψυδαίεις, ἀπεισοῖς καὶ πρὸς τοῦ δι-
 μῖοις, ἰφ' ὧν ἤρχοντο, ὑφείναι, ἔφη,

A quā in magno *figlinum* & ruditer ela-
 boratū. Alium præterea conspiciatus
 adolescentē vehementer pingue, atq;
 vni studio præcipuè deditū, vt plura
 & meliora, quàm ceteri, biberet, atq;
 comederet. Profectò, inquit, egregiè
 vētri indulxisti. At ille, imò, inquit, pro
 illo etiā sacra facio. Quid autē, inquit
 Apollonius, ex tanta voracitate con-
 fequeris? Vt omnes, inquit ille, me as-
 piciant, atq; mirētur. Nunquid enim
 de Hercule audisti cibationes eius
 perinde ac certamina voluptatē vi-
 dentib. afferre solitas esse? Sed ille, in-
 quit Apollonius, Hercules erat: tibi
 verò quidnā virtutis inest scelestissi-
 me? quod in te præclarissimū sit, hoc
 solū restat, vt nimia crassitudine quā-
 doq. disrūparis. Hæc sunt quæ Rhodi
 philosophatus est Apollonius. Postea
 in Ægyptum naui delatus, hæc quæ
 dicam gessit memoratu digna. Ale-
 xandriæ ciues absentem amabant A-
 pollonium, & vnanimiter omnes ad-
 uentū eius desiderabāt: sunt enim *su-
 perioris Ægypti incola* theologiae plu-
 rimūm dediti, propterea vt eorū mo-
 res visurus accederet Apollonius, o-
 ptabāt. Multis quoque ex Græcia in
 Ægyptum, contrāque ex Ægypto
 in Græciam transeuntibus, & mores,
 institutāque Ægyptiorum narranti-
 bus. cupiebat Apollonius corā quan-
 doque talia nosse. Itaque cū e nauī
 descendens in urbem pergeret, tan-
 quā Deum omnes aspiciabant, transf-
 euntique velut sacra ferenti omnes
 cedebant: cūque maiore pompa
 quàm gentium princeps comitatus
 incederet, fortè prædones duodecim
 capitis damnati ad supplicium du-
 cebantur. Eos cū aspexisset Apol-
 lonius, Non omnes, inquit, supplicio
 digni sunt: & digito quendam illo-
 rum ostendens, Ille, inquit, mentitus
 est. Tunc ad *carnifices*, à quibus duce-
 bantur, conuersus, Iubeo vos, inquit,

cursum sistere, tardiúsque ad supplicij locum accedere, atque omnium vltimum hunc interfici. Is enim sceleris huius nequaquam est particeps. Rectè igitur feceritis eorum mortem protrahentes, quoad palam fiat quos occidere, aut non occidere sit meliùs. His dicendis quandiu poterat immoratus, sermonem in lögum protrahabat, quod aliàs facere minimè consuevit. Cur autem id fecit, paulò post apparebit. Cùm enim octo iam capita abscissa essent, eques citato cursu ad supplicij locum tendens, Pharioni parcite, clamabat: Nō enim latro est, sed cōtra seipsum pœnarum timore mentitus est, atq. aliis tormentis veritatem fateri coacti, virum bonum hunc esse confessi sunt. Quantum autem latitiæ ea res Ægyptiis attulerit, quique in Apollonium plausus excitati sint, superuacuum referre puto. Cùmque antea virum amarent, tum verò summa veneratione sunt profecuti.

A κελθὼ τῆς δρόμου, καὶ χολαίτη (W) ἦκειν ἐπὶ τὸ ὄρυγμα, ὑσατόν τ' ἀποκτεῖναι τῆτον. μετέχῃ γὰρ οὐδὲν τῆς αἰπάσεως. ἀλλ' ὑμεῖς γε ὅσα παρὰ τοῖτε, Φειδομήροι πύτων, βραχὺ μέρθ' ἡμέρας, οἷς λαβὼ (W) λῶ μῆδ' ἀποκτείνειν· καὶ ἀμφω διέτριβεν οἷς ἐλεγχῶ, καὶ εἰωθὸς ἐαυτῶ ἀποκτείνων μῆκος. ἢ δ' αὐτῶ ἐνός τῆτο, αὐπικα ἐδείχθη. ὀκτῶ γὰρ ἦδη ἀποκτενημένων τὰς κεφαλὰς, ἰππαιὲς ἐλαυῶν ἐπὶ τῷ ὄρυγματι, Φαείωνθ' ἐβόα Φείσαδε· μὴ γὰρ εἶη λησιλῶ αὐτῶ (W), ἀλλ' ἐαυτῶ μὲν κατέψυδαται, δὲ τῆς σφρέβλώτεσται, βασανιθέντων δὲ ἐτέρων, χησον ὁμολογεῖσται δῦδρα. ἐὼ τὸ πῆδημα τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὅσον ἐπὶ τούτῳ ἐκρότησαν, καὶ ἄλλως θαυμαστικοὶ ὄντες.

Improbasse Apollonium Ægyptiorum ex animalibus sacrificia. Tum de hippodromo Alexandria, & Claudio Imperatore. Hinc, qua etate hominis ingenium maximè vigeat. Item Vespasiano obviam inisse sacerdotes Ægyptios, honorificèque illis de Apollonio locutum Vespasianum.

CAP. IX.

Q V V M templum ascendisset, ornatus & apparatus, qui in eo erat, præclarus quidè, & Deo dignus, sapienterque institutus visus est: taurorum autem anseres, & animalia cetera, quæ sacrificij causa ducebantur, minimè laudabat, & indigna conviviis Deorum esse dicebat. Interroganti autem sacerdoti, quid sibi vellent, quòd talia non sacrificaret: imò potius velim tu mihi dicas, inquit Apollonius, quid causa sit quapropter tu talia sacrifices. Cùmque sacerdos diceret, Quis adeò solers est, vt Ægyptiorum instituta

D A Νελθόντι τῷ αὐτῶ ἐς τὸ ἱερόν, ὁ μὲν κόσμηθ' ὁ παρὰ αὐτῶ (W), καὶ ὁ ἐφ' ἐκάστῳ λόγος, θεῖός τε ἐφαίνετο, καὶ κτ' ἄφίαν ξιωπεθεῖς. τὸ δ' ἦ τῶ πύτων αἶμα, καὶ ἄ χῆνες, καὶ ὅποσα ἐδύετο, καὶ ἐπὶ τὰ ποιά δε, οὐδὲ ἐς δαῖτας θεῶν ἦχεν. ἐρομήμου δ' αὐτῶ (W) τῆς ἱερέως, ἡ μαθῶν, οὐχ οὕτω θύοι· σὺ μὲν, εἶπεν, ἀποκτενέ μοι μάλλ' (W) ἢ μαθῶν, οὕτω θύε. εἰπόντ' ὃ τῆς ἱερέως, καὶ ἢς οὕτω θύνοσ, ὡς διορθοῦσται τὰ Αἰγυπτίων.

πας, ἔφη, ὁ Ἐφός, ἡ ἀπ' Ἰνδῶν
 ἦκη. καὶ βοῦν, ἔφη, ἀπανδρακίῳ
 τήμερον, καὶ κοινῶν τῶν καπνοῦ ἡ-
 μῖν. οὐ γὰρ ἀχθέσει ὡς τὸ μοίρας,
 εἰ καὶ κείνῳ ὁ θεοὶ δαίσονται. τι-
 κομῆρου ὃ τῶν πλάσματος, ὄρα, ἔ-
 φη, τὰ ἱερά. ποῖα, εἶπεν ὁ Αἰγύ-
 πτιος; ὄρα γὰρ οὐδὲν ἐνθάδε. ὁ δὲ
 Ἀπολλώνιος, ὁ δὲ Ἰαμίδα, εἶπε,
 καὶ ὁ Τελεάδα, καὶ ὁ Κλυ-
 πάδα, καὶ τὸ πᾶν τῶν Μελαμπο-
 διδῶν μαντεῖον, ἐλήρησαν, ὡς λαῖσε.
 ποσαῦτα μὲν ὡς πύρος εἰπόντες·
 ποσαύτας δὲ ἀπ' αὐτῶν συλλεξάμε-
 νοι φήμας, ἢ τὸ μὲν ἀπὸ τῆς πύ-
 ρος, καὶ ἀπὸ τῆς κέδρου, μαν-
 τικὸν ἦγῃ, καὶ ἰκανὸν δηλώσαι ἡ· τὸ
 δὲ ἀπὸ ποταμοῦ τε, καὶ καθαρο-
 τάτου δακρύου καὶ ὀμῆρον, οὐ πολλὰ
 ἀρετώτερον; εἰ δὲ ἐμπύρου Ἐφίας
 ἦτα διζυῶτος, εἶδες αὐτὸν ἐν τῷ
 τῶν ἡλίου κύκλῳ πολλὰ δηλούμενα,
 ὁπότε αἰόλα. τούτοις ἐπέσκηπε ὁ
 Αἰγύπτιον, ὡς ἀμαθῆ τῶν θεῶν.
 ὡροσκήμενης δὲ τῆς Ἀλεξανδρείας
 ἵπποις, καὶ Συμφοιτώσης μὲν ἐς
 ἵπποδρομον ἵππῃ τῇ θεῶν ταύτη,
 μαιφονουῶτων δὲ ἀλλήλοις, ἵππῃ-
 πληξίν ὑπὲρ τούτων ἐποιεῖτο καὶ
 ὡρελθῶν ἐς τὸ ἱερόν, ποῖ, ἔφη, πα-
 ρατενεῖτε ἀποθνήσκοντες, οὐχ ὑπὲρ
 τέκνων, οὔτε ἱερόν; ἄλλως χαίνοι-
 τε μὲν τὰ ἱερά, λύθρου μεσοὶ ἐς
 ταῦτα ἦκοντες, φθείροιθε δὲ εἴσω
 τείχεος. καὶ Τροίαν μὲν ὡς εἰσὶν,
 ἵππο εἰς διεπόρθησεν, ὃν ἐσοφί-
 σαντο ὁ Ἀχαιοὶ τότε. ἔφ' ὑμᾶς ὃ,

A valeat emendare? Quilibet sapiens,
 inquit Apollonius, si modò ab Indis
 veniat. At enim ego, sacerdos inquit,
 bouem comburam hodie: tu verò
 saltem odoris particeps nobiscū fias
 velim. Neque enim hanc sortem ar-
 bitror dedignaberis, siquidem & Dij
 ipsa fruuntur. Liquescete igitur tauri
 corpore, Respice, inquit Apollonius,
 sacra. Quænam verò respiciã? inquit
 Ægyptius. ego enim hic video nihil.
 Tunc Apollonius, Iamidæ, inquit, &
 Teleadæ, atque Clytiadæ, & omnis
 omnino Melampodidarū diuinationo
 deliravit, optime vir, tam multa de
 igne locuta, tantâsq. ab eodem con-
 iecturas capiens. Quinetiã absurdissi-
 mum est, qui ex incensa picea, aut ce-
 dro nascitur, ignem arbitrari posse
 diuinationem aliquam nobis mon-
 strare. Hunc, qui ex pinguisimis, pu-
 rissimisque lachrymis manat, non
 multum esse illo, quem dixi, præstan-
 tiorem ad vaticinia facienda putan-
 dum est. Quòd si igneæ sapientie
 peritus esses, in Solis nascentis circu-
 lo præmonstrata videres permulta.
 His verbis Ægyptij sacerdotis igno-
 rantiam circa res diuinas cauillatus
 est Apollonius. Cùm omnis Alexan-
 dria equorum studiis vehementer
 incumberet, atque in hippodromo
 ad hoc spectaculum ciuitas vniuer-
 sa conueniret, tantâque plerunque
 oriretur contentio decertantium, vt
 sese mutuò etiam perimerent, hunc
 morem grauiter redarguit Apollo-
 nius, & in templum veniens, Desi-
 nite, inquit, mutuis cædib. ciuitatem
 perdere, non pro filiis, aut Deorum
 templis id facientes, sed magis, vt tē-
 pla polluat, quandoquidem sangui-
 ne conspersi ad ea venitis, & intra
 muros cædes tantas perpetratis. At-
 qui Troiam, vt perhibent, vnus e-
 quus subuertit, quem tunc arte qua-
 dam Achiui struxerant. Vos autem

i. circo.

contra vos ipsos equos ad currus iungitis, per quos modestè, aut quietè viuere non licet. Delemini igitur non ab Attridis, aut Æacidis, sed à vobis ipsis, quod nec ebrij quidem Troes vnquam fecerunt. Et in Olympiis quidem, vbi palestræ, pugillatoriæque & luctandi certamina exercentur, nemo pro certantibus moritur. Quibus forsitan est venianda, si quis enixius pro suo genere contenderit. Vos autem hîc pro equis gladios nudatis, saxisque inuicem vos percutitis, atque etiam ignis vrbi quandoque iniicitur, vnde

Homer. Iliad. Δ.

*—fremitus clamorque iacentium
Vincentiumque oritur, tellusque cruore
madescit.*

Reuermini communem Ægypti craterem Nilum. Sed quid ego Nilum cōmemoro apud homines altius per sanguinem, quam per aquam vadere consuetos? Multa insuper alia in hanc sententiam locutus, grauius illos obiurgauit, vt refert Damis. Cùm Vespasianus apud gentes Ægypto finitimas dignitatem imperatoriam sibi ascuisset, atque illinc in Ægyptum transiret, Dion & Euphrates, de quibus postea latius est dicendum, ipsum ab incepto dchorabantur. Nam post primum Imperatorem, à quo Romana respublica rectè fuerat instituta, tam sæuæ tyrannides imperium inuasferant annos circiter quinquaginta, vt neque Claudius, qui intra hoc spatium annos fermè tredecim imperauit inter bonos enumerandus videatur. Is enim annos natus quinquaginta imperium est adeptus, quo tempore in hominibus vigere maximè solet ingenium, omnemque doctrinam cupidè amplecti. sed quamuis ad eam aetatem peruenisset, iuuenilibus tamen æstiuabat affectibus, ita vt imperium à mulierculis depasce

A ἀρματα ἔλθεται, ἔἰπωσι, δι' οὓς ἐκ
ἐστὶν ὑμῖν δὴλώως ζῆν. ἀπόλλυθε
γού οὐχ ὑπὸ Ἀτρεΐδων, οὐδ' ὑπὸ
Αἰακιδῶν, ἀλλ' ὑπὸ ἀλλήλων ὁμοῦ
C Τρώες ἐν τῇ μέσῃ. καὶ μὲν οὖν ἔ
Ολυμπίαν, οὐ πάλης, ἔ πυγμῆς, ἔ τῆ
παγκρατῆζ ἀθλα, εἰδὲς ὑπὲρ ἀθλη
των ἀπέθανεν. ἴσως ἔ ξυγνώμης μὲν
ὑπαρχούσης, εἰ πῶς ὑπὲρ σαρδάροι πρὶ
τὸ ὁμόφυλον. ὑπὲρ ἧ ἵππων ἐν ταῦτα,
γυμνὰ μὲν ὑμῖν ἐπὶ ἀλλήλοις ξίφης,
βολῆ ἧ ἔτοιμοι λίθων. πῦρ ἧ ἐπὶ πλε
ποιαύτεω πόλιν, ἐντα ἀμὸιμαγῆ, ἔ
* ὑβρις ὀλλυμένων τε, καὶ ὀλλυμένων, ῥέε
D αἱμαλιγαῖα. αἰδέσθητε τὸ κοινὸν τῆς
Αἰγύπτου κρατῆρα Νεῖλ. ἀλλὰ π
Νεῖλα μνημονύω πρὸς ἀνθρώποις,
αἱματος ἀναβάσης διαμετρύτας
μᾶλλον, ἢ ὑδάτος; καὶ πλείω ἐς πλε
C ἧ πῆληξεν ταύτεω διήχθη ἔτρα, ὡς
διδάσκει ὁ Δάμις. Οὐεσασίανδ ἧ ἔ
αὐτοκράτορα δὲ χεῖρ πρηνόεντος πρὶ
τὰ ὁμορα τῇ Αἰγύπτῳ ἔθνη, καὶ πρ
χαρουῦτος ἐπὶ πλε Αἰγύπτιον, Δίωνες
μὲν, καὶ Εὐφράται, πρὸ ὧν μικρὸν ὑ
σερον εἰρήσεται, χεῖρ πρηνόεντος.
μὲν γὰρ τὸ πρηνόεντος αὐτοκράτορα, ὑφ
οὐ τὰ Ρωμαίων διεκοσμήθη, τυραννί
D δες οὕτω χαλεπαὶ ἴσους ἐπὶ πενή
κοντα ἔτη, ὡς μὲν Κλαύδιον τὰ μέσα
τούτων τεισκαίδεια δὲ ξάντα, χεῖρ πρ
δόξα. καὶ τὸ πενήκοντούτης μὲν ἐς τὸ
χεῖρ πρηνόεντος, ὅτε νοῖς μάλιστ' ὑγ
αἰνὴ ἀνθρώπων, παιδείας δὲ ξυμπά
σης ἐδοκεῖ ἐρεῖν. ἀλλὰ κακῆν ἔπι
λικόσδε ὧν, πολλὰ μείρακιώδη ἔπα
δε, ἔ μὴλόβοτον γυμναίσις πλε δὲ χεῖρ

αἰήκεν, ὑφ' ὧν οὕτω ῥαθύμως ἀπέ-
 θανεν, ὡς καὶ τοὶ θεωρηγνώσκων ἀ-
 μλήθ' ἐπίσεαθ', μήδ' ἀθεήδ' φυ-
 λαξάδα. Ἀπολλώνιος ὁ Ἰσραπλη-
 σίως μὲν Εὐφράτη, καὶ Δίῳ, καὶ
 τούτων ἔχαρει· μελέτη δ' αὐτὰ ἐκ
 ἐποιεῖτο ἐς πάντας, ῥητορικώτερον ἢ
 γυμναστικῶν ποικίλων ἰδέων τῶν λό-
 γων. Θεοσιόντι ὁ τῶν αὐτοκράτορι,
 καὶ τὰ μὲν ἱερά καὶ πύλων ἀπλώτα,
 καὶ τὰ τῆς Αἰγύπτου τέλη, καὶ νό-
 μοι, καθ' οὓς Αἴγυπιος τέτμηται. Φι-
 λόσοφοί τ' ὡσαύτως, καὶ ἑσθία πάντα.
 ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, οὐδὲν ἐπολυπρα-
 γμόν' ἐτύχων, ἀλλὰ ἐασπούδαζεν ἐν
 τῶν ἱερῶν. Διαλεχθεὶς δὲ ὁ αὐτοκράτωρ
 γυμναστικῶν, καὶ ἡμέρα, καὶ διελεθὼν
 λόγον οὐ μακρὸν, Ἰππιδημεῖ ἔφη ὁ
 Τυανεύς; ναὶ ἔφασαν, βήπιος ἡμᾶς
 ἐργασάμενος. πῶς ἀν' ἑστῆσθαι ἡμῖν;
 ἔφη· σφόδρα γὰρ δεόμεθα ἄνδρος.
 ἐν τούτοις τῶν θεῶν πρὸς τὸ ἱερόν, ὁ Δίων
 εἶπε. πρὸς ἐμὲ γὰρ δῶρο ἦκοντα ὡ-
 μολόγησάν τε αὐτὰ. ἰώμενος, ἔφη, ὁ βασι-
 λεύς, θεοστυχέμενος μὲν τοῖς θεοῖς,
 ζωοστυχέμενος δὲ ἀνδρὶ γυμνασίῳ· ἐν-
 τούτοις ἀνέφω λόγος, ὡς ἐν τῷ
 μὲν αὐτῷ ἢ δὲ γυμνασίῳ πολιορ-
 κουῦν τὰ Σόλυμα, μεταπέμποιτο ὁ
 Ἀπολλώνιον ὑπὲρ βουλῆς τού-
 των· ὁ δὲ παραιτοῦτο ἡκεῖν ἐς γλυκίαν,
 ἢ ἐμίαναν· ἐν αὐτῇ οἰκοῦντες,
 οἷς τ' ἐδρασαν, οἷς τε ἔπαθον. ὁ δὲν αὐ-
 τὸς ἐλθεῖν ἐς Αἴγυπτον, πρὸς μὲν δὲ
 γλυκίαν ἐκτεθῆναι, διαλεξόμενος δὲ
 τῶν ἀνδρῶν, ὅποσα δηλώσω.

A fineret, à quibus aded ignominio-
 se interfectus est, ut licet quod pas-
 surus esset, præcognosceret, caue-
 re tamen quæ præviderat, non va-
 luerit. Apollonius autem pariter
 ac Dion & Euphrates in iis gaude-
 bat; sed non palam opinionem suam
 divulgabat, putans hanc materiam e-
 loquentiorem dicendi characterem
 flagitare. Venienti Imperatori sacer-
 dotes Ægyptij ad portas obuiâ pro-
 cessere, mysteria, legesq., quibus Æ-
 gyptus regitur, secum portantes: in-
 super philosophi, atq. omnes sapien-
 tes eodem venerunt. Verum Apol-
 lonius hæc omnia missa faciens, in
 templo cum suis philosophabatur.
 Imperator igitur cum generose &
 benignè homines illos non longa ta-
 men oratione allocutus esset, versa-
 retur apud ipsos Tyaneus interro-
 gavit. Illi verò eum apud se esse re-
 sponderunt: atque illud etiam adie-
 cere, se ab eo quotidie fieri meliores.
 Vbi ergo illum inueniam, inquit Im-
 perator. multum namq. illius opera
 indigeo. In templo ipsum, ut opinor,
 inuenies, inquit Dion. Huc enim ve-
 nienti mihi illic se futurum esse pol-
 licitus est. Eamus igitur, inquit rex,
 Diis vota facturi, & hominem verè
 generosum allocuturi. Deinde sermo
 ab Imperatore ortus est, quo pacto
 dum Hierosolyma obsideret de ac-
 cipiendo imperio cogitauerat, Apol-
 loniumque propterea accersierat, ut
 secum de ea re cōsultaret: ille autem
 profectionem abnuerat, quod nollet
 terram attingere, quam habitatores
 polluerant, partim ob ea, quæ ipsi
 patrauerant, partim ob ea, quæ ab a-
 liis fuerant passi. Quapropter in Æ-
 gyptum venire constitui, ut provin-
 ciæ imperium acciperem, & virum
 istum alloquerer. Quæ verò deinceps
 fuerint collocuti, statim explicabo.

Quid Vespasianus cum Apollonio locutus fuerit, qualēque regem esse oporteat. Deinde quotum annum atatis agens imperium adeptus fuerit Vespasianus. Hinc de Vitellij sceleribus, & quid praxerit Vespasiano Apollonius. CAP. X.

SACRIFICIIS peractis, Imperator prius quā sufficienter satis ciuitatum legatis respondisset, Apollonium salutauit: & precabundo similis, Regem me facito, inquit. Cui Apollonius, Feci, inquit, iam Deos adorans precatus sum, vt rex iustus esses, generosus, modestus, & ciuitatum iustus gubernator, & tanquā legitimus pater. His sermonib. plurimū gauisus est rex (namque auditis illis vniuersus populus in templo exclamauit) tanquam iis, quae fuerant dicta consentiens. Conuersus inde rex ad Apollonium: Quale tibi, inquit, visum est Neronis imperium? cui Apollonius: Nero forsitan, inquit, citharam aptare nouerat: Imperium vero contentione, remissionēque dedecorauit. Moderatum, inquit rex, & in mediocritate constitutum regem esse iubes. Non ego, inquit Apollonius, sed Deus ipse, qui aequitatē mediocritate definiit. Optimi verō his de rebus consiliarij sunt homines isti: (Dione & Euphrate digito monstratis) nondum enim in contentionem cum illis venerat. Tunc rex manibus ad caelum sublatis, O Iupiter, inquit, vt ego sapientibus imperem, & mihi sapientes. Et conuersus ad Aegyptios, Ex me, inquit, perinde atque ex Nilo quaecunque vultis haurite. Hoc modo paulū respirare visi sunt Aegyptij a malis, quae iamdiu perpeffi fuerant. Cū ē templo rex descenderet, Apollonium manu tenens in regiam duxit, ibique illum his est verbis allocutus; Vereor, inquit, ne fortē supra quā deceat, iuuenis

A ΘΥσας γδ, κὴ οὐπω χρηματίσας κατ' ἀξίω ταῖς πόλεσι, ᾤσεῖτε τὸν Ἀπολλώνιον· καὶ ὡσπερ δυχόμενος αὐτῷ, ποιήσον με, ἔφη, βασιλέα. ὁ δὲ, ἐποίησα, ἔφη*. ἤδη γὰρ δυχόμενος, βασιλέα δίκαιόν τ' ἐκὼν, καὶ σώφρονα, κὴ πολιᾶ κεκοσμημένον, ἔπατέρα* γνησίον, σὲ δὴ πρῶτον ἔβραδον ἠτοῦν ταῦτα ἐγώ. ὑπερηδεις ἢ τούτοις ὁ βασιλεὺς, ἔφη ἔβραδον σὲ ἐν τῷ ἱερῷ πλήθος, ξυνιδέμενοι τῷ λόγῳ, ἦτοι, ἔφη, Νέρονος δεχθὲν ἐφαίνετο; ἔπε Ἀπολλώνιον, Νέρον, εἶπε, καθαράν μὲν ἴσως ἠδὲ ἀρμόττειαν, πλὴν ἢ δεχθὲν ἠγασσεν ἀνέσθαι, ἔπειτα σὲ. Σύμμετρον οὖν, εἶπε, κελεύεις ἐπὶ τῷ δεχθόντα; ἐπε ἐγώ, εἶπε, θεὸς δὲ, πλὴν ἰσότητα μεσότητα ὀρεσάμενος. ἀγαθοὶ ἢ τούτων σύμβουλοι κὴ οἶδε ἄνδρες, τῷ Δίῳ δειξας, ἔπε τὸν Εὐφρατίην, μήπω αὐτῷ ἐς διαφορὰν ἤκοντα. τότε δὲ ἀναγών ὁ βασιλεὺς ταῖς χεῖρας, ὡς Ζεὺς, ἔφη, ἑφῶν μὲν ἐγὼ δεχοίμι, ἑφῶν ἢ ἐμοδ. καὶ ἐπιστρέψας ἑαυτὸν ἐς τὸν Αἰγυπτίους, δεύσαδε, εἶπεν, ὡς Νεῖλος, κὴ ἐμοδ. ἢ μὲν δὲ Αἰγυπτιος, ὡς δὲ ἀνέχεν, ἀπειρηκότες ἤδη δὲ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας. καὶ τῶν ἱερῶν, ξυνῆψε τῷ Ἀπολλωνίῳ τὰ χεῖρα. καὶ παραγαγὼν αὐτὸν ἐς τὰ βασίλεια, ἴσως, ἔφη, μερακιώδης ἐνίοις δοκῶ,

βασιλείας ἀπὸ μύθου πρὸς ἔτος ἐξή-
 κοσὸν τὴ βίῃ. δώσω οὖν ἀπολογία, A
 ὡς ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ ἐμοῦ τοῖς ἄλ-
 λοις. ἐγὼ γὰρ πλούτου μὴ ἠπιδεύς,
 οὐδὲ ἐν μεираκίᾳ ποτὲ οἶδα. τὰς δὲ
 δρχαί τ, Ἐ τὰς λαμπερότητας, ὁπό-
 σα τῆ Ρωμαίων δρχῆ προσήκοισιν,
 οὕτω σωφρόνως, καὶ μετερίως διεθέ-
 μιν, ὡς μήτε ὑπερφρον, μήτ' αὖ
 κατεπληχῶς δόξαι. νεώτερα δὲ οὐδὲ
 ἐπὶ Νέρονι ἐνεθυμήθην. ἀλλ' ἐπει-
 δή τινος δρχίω, εἰ καὶ μὴ κατὰ νόμους,
 ὡς ἀνδρὸς γού ἀυτοκράτορος πα-
 ραλαβὼν εἶχεν, ὑφ' ἐμῶν αὐτῶ δια-
 τῶ Κλαύδιον, ὃς ὑπατὸν τ' ἀπέδει-
 ξέ με, καὶ Σύμβουλον τῆς ἐαυτοῦ. καὶ
 νῆ τινος Αθηνῶν, ὁπότε Νέρονι ἰδι-
 μι ἀχρημονοῦντα, δάκρυά μοι ἐξέ-
 πιπτεν, ἐνεθυμουμένη τὸν Κλαύδιον,
 ὑφ' οἴου καθάρματος τὸ μέγιστον τῆς
 ἐαυτοῦ ἀληρονομίῃ. ὁρῶν δὲ μήτι
 ὁπότε Νέρονι ἐπὶ ποδῶν γέροντι, ἐπὶ
 τὸ λατῶν μεδισάμενα τὰ τῆς ἀνδρῶ-
 πων, ἀλλ' οὕτως ἀπῆμωσ τινος δρχίω
 προσήκουσαν, ὡς ἐπὶ Βιτελλίᾳ κεί-
 νου, δακρύων ἤδη* ἐπὶ αὐτῶ εἶμι.
 προσῶτον μὲν, ἐπειδὴ βούλομαι τοῖς
 ἀνδρῶσι πρᾶξαι ἑαυτὸν πολλοῦ
 ἀξίον εἶτα, ἐπειδὴ πρὸς ἀνδρῶν
 ὁ ἀγὼν ἔσται κραιπαλῶντα. Βιτελλί-
 ον δὲ τῆς μύρω μὲν λυδοῦται πλείον,
 ἢ ἐγὼ ὑδατι, δοκεῖ δὲ μοι καὶ ξίφει
 πληγεῖς, μύρον ἀδῶσθαι μάλλον, ἢ
 αἶμα. οἴνω δὲ οἶνον ξυνάπλων, μαί-
 νεται, καὶ κωβὸς μὲν, δεδωὸς μὴ π
 αὐτῶ πειπτοὶ σφῆλωσιν ὑπὲρ δ
 δρχῆς ἀναεπιεῖ παύζων. ἐταύραϊς

γε. δὴ ἐπ'

B

C

D

imperium videar accepisse, qui annū
 sexagesimum natus regnum inuase-
 rim. Huius igitur rei excusationem
 faciam, ut alios quoque mecum si-
 mul excusatos reddam: ego diui-
 tiarum cupiditati me nunquam suc-
 cubuisse, nec in ipsa quidem ado-
 lescentia memini. Dignitates verò,
 & magistratus, qui Romano impe-
 rio subsunt, admodò modestè tempe-
 ratèque gessi, ut nunquam, aut cla-
 tus nimis, aut rursus humilis abie-
 ctusve apparuerim. Res autem no-
 uas moliri ipso viuentē Nerone, nec
 tentavi: sed cū ipse imperium,
 quanquam non secundum leges, at-
 tamēn ab Imperatore accepisset, me
 illi submisi, propter Claudium, qui
 me Consulē, & arcanorum con-
 siliarium fecerat. Atque ita me Pal-
 las adiuuet, ut Neronem intuitus,
 tam turpiter, inhonestèque viuen-
 tem, plerunque sum lachrymatus,
 cogitans quā sceleratum hominem
 summi imperij heredem Claudius
 sortitus esset: Vidensque rursus
 post Neronis mortem ad homi-
 nem nihilo meliorem delatum im-
 perium, ita ut non minus turpi-
 ter sub Vitellio, quā sub Ne-
 rone iaceret, nunc fidenter ad impe-
 randum me accingo. Primò quidem
 volens me ipsum plurimi dignum
 hominibus exhibere. Deinde quia
 cum homine crapuloso, delicioso-
 que mihi certandum esse intellige-
 bam. Vitellius enim in se lauando
 plus vnguenti quā ego aquæ con-
 sumit, ut videatur gladio percuf-
 sus, vnguentum potius, quā san-
 guinem emissurus. Præterea vino
 vinum superfundens furit. Tesseri-
 is insuper ludere nunquam cessat, sem-
 per timens ne talorum iactus ip-
 sum fallat, & inter ludum de ma-
 ximis imperij rebus, vtcunque fors
 tulerit, disponit. Meretricibus etiam

subditus, nuptiis infidiatur; iucundiores inquiring amores esse, qui cum periculo habentur. Omitto lascivias alias innumerabiles, ne tam turpia coram te proferam: néve Romanos, qui huius imperio subsunt, despiciere videar. Deos igitur duces adsumo, ut vir mihi similis consistam: & ex te, Apolloni, fundamentum ipse iacio. Te enim multa de Diis nosse, & curarum mearum, quibus mare, ac terra subest, comitem & consiliarium adscisco; ut si propitia, faustaque à Diis signa dentur, hæc aggrediar: sin contra, neque mihi, neque Romanis utilia, quæ cogitavi, futura sunt, ne frustra volentibus Diis, & inuitis omnia perturbem. Post hanc orationem Apollonius divino numine afflatus, O Capitoline Iupiter, inquit, (te namque presentibus rebus dominari cognosco) te ipsum huic conferua, & istum tibi. Templum enim quod impiæ manus hesternæ die incenderunt, hunc virum tibi instaurare, fata decreverunt. Hæc verba cum rex audisset, obstupuit. Sed Apollonius, res ipsa, quæ à me dicta sunt, demonstrabit, ita ut mei nihil indigeas. tu verò illa agere perge, quæ rectè, prudentèrque cogitasti. Fortè per eos dies euenit, ut Romæ Domitianus Vespasiani filius contra Vitellium pro patris imperio pugnaret, cumque hostes in Capitolio obsedisset, illi clanculum fugientes templum incenderunt. Quæ res Apollonio citius innotuit, quam si in Ægypto gesta fuisset. Hæc inter se collocuti, ab inuicem sunt digressi, cum Apollonius regi diceret non licere sibi Indorum sacra præ-

A δὲ ὑποκείμενον, Ἰπιδόρυται τῆς γεγαμημύαις· ἠδὲ τὸν Φάσκων τὰ μὲν κινδύων ἐρωπικά. ἐὼ τὰ ἀσελγέσερα, ὡς μὴ τοιαῦτα Ἰπιδόρυται λέγοιμι, μὴ δὴ δευίδοιμι Ρωμαίοις ὑπὸ τοῖσδε δρχήστας. ἀλλ' ἠγεμόνας ποιέμενος τῶν θεοῖς, δυνήρ γηνοίμην ἑμαυτῶ ὁμοίος· ὅθεν ἐκ σ' Ἀπολλώνι, πείσμα ἐγὼ βάλλομαι. Φασὶ γὰρ πλείστα σε τῶν θεῶν αἰδάνεαδς, κὺ ξυμβελλον ποιέμαί σε φροντίδων, ἐφ' αἷς ἐστὶ γῆ, καὶ θάλασσα. ἴν' εἰ μὲν ὠμυρῆ τὰ παρὰ τῶν θεῶν φαίνοῖτο, πρῶτοιμι ταῦτα· εἰ δ' ἐναντία, κὺ μηδὲ πρὸς ἐμοῦ, μηδὲ Ρωμαίων, μὴ ἐνοχλοῖω τῶν θεοῖς ἀκοντας. ἐπιθάσας δὲ ὁ Ἀπολλώνιος τῶ λόγῳ, Ζεῦ, ἔφη, Καπιτώλιε, σὲ γὰρ τῶν πρῶτων πραγμάτων βραβυτίω οἶδα, φύλαττε σεαυτὸν μὲν τούτω, σαυτῶ δ' ἴστων. (Ὡ) γῆνεων, ὃν χθὲς ἀδικοὶ χεῖρες ἐνέπρησαν, τόνδε σοὶ (Ὡ) ἀνδρὰ ἀναστήσαι πέπρω). θωμάσαντος δ' ἔβασιλέως τὸν λόγον αὐτὰ, εἶπεν, αὐτὰ δηλώσει, κὺ μηδὲν ἐμοῦ θεοῦ· πέρανε δ' ἂ ὀρθῶς ἐβελύσω. Ζυμβεβήκει δ' ἄρα κτ' πρὸς Ρώμην, Δομετιανὸν μὲν (Ὡ) Οὐεσπασιανου πῆδα, πρῶταπέχθαι πρὸς τὸν Βιτέλλιον ὑπὸ τῶ δρχῆς τῆς πατρῆς πολιουρίας δὲ αὐτὸν πειχούσης ἐν τῶ Καπιτωλίῳ, διαπεφύχθαι τῶν πολιουκουῶτας, (Ὡ) νεῶν δὲ ἐμπεπρηῆσαι· καὶ τῶ Ἀπολλωνίῳ φαίνεαδς πολλὰ θάπτη (Ὡ), ἢ κατ' Αἴγυπτι (Ὡ) ἐπράπητο· ποσαῦτα ἀσπουδάσαντες, ὁ

μὲν, ἀπῆλθε τῆ βασιλέως, εἰπὼν μὴ ζυγχωρεῖν αὐτῶ τὰ Ἰνδῶν πάτεια

25. αλο π κτ¹ μεσημβρίαν, *λλ' ό, π ρ' α
 κείνοι παράποιον ό δε, ανέλαμπε
 τε έπι μάλλον, κ' ου ζυωχωρή τοίς
 παράμασι διαφύγαν έαυτον, άλλ' ως
 βεβαίων τε, κ' αυτώ καθωμολογη-
 μένων είχετο δι' α ήκουσε.

A
 termittere, quæ circa meridiem ce-
 lebrare mos est. Rex autem agen-
 dis rebus alacriter incumbibat, tan-
 quam firmato, stabilitoque regno,
 ob ea, quæ ab Apollonio audiue-
 rat.

De Dione & Euphrate ad Vespasianum ab Apollonio intromissis. Hinc quid de Tiberio, Caio, Claudio, Nerone, Galba, Othone, Vitellio, Caesaribus, Vespasianus dixerit. Tum Euphratem & Dionem suasisse Vespasiano, ut occuparet rempublicam Romanam libertatis cupidam.

CAP. XI.

ΤΗ δ' ύσεραία πει όρθρον έπι Β
 τή βασιλεια ήκων ό Απολλώνιος,
 ήρετο του δορυφόρους ό, τι βασιλείς
 παράποι. Α δε, έρρηγορέναυ τε αυ-
 τον πάλαυ έφασαν, κ' προς έπισο-
 λαίς εί). Ε ακούσας τ'ετο, απήλθεν, εί-
 πών προς τον Δάμιν, ό ανήρ δεξεί.
 επανελθών η πει ήλιω ανιγοντα,
 Δίωνα μιν, Ε Ευφρατίω έπι θυ-
 ραις θυρε. Ε πει τ' ζυωιοσίας Φι-
 λοτήμωυ έρωτώσι, διήλθε πλώ άπο-
 λογίαν, ω τ'ε βασιλέωυ ήκουσε τας
 η αυτ'ε δοξας, απεσιώπησεν. εισκλη-
 θείς δε παρ' αυτου, ω βασιλ'υ, είπεν,
 Ευφρατίης, κ' Δίωυ, πάλαυ οι γωρι-
 μοι όντες, προς θυρας εισιν, εκ ά-
 φρόντιδες τ'ω σών. καλέ δ'η κακεί-
 νοις ές κοινόν λόγον. Εφω ηρ' τω άν-
 δρε. ακλείσοις, έφη, θυρας πρέχω σο-
 φοίς άνδράσι σοι η κ' τα σέρνα ανεω-
 χθαι δοκει πάμα. επει η εισεκληθη-
 σαν, υπ' μου τ' έμαυτ'ε διδουόιας,
 είπεν, ω άνδρες, άπολελόγημαι χθές
 Απολλωνίω τω γυναιώ ήκούσαμην,
 η δ' ό Δίωυ, τ' άπολογίης, Ε νοιω εί-
 χε. τήμερον η, είπεν, ω φίλε Δίωυ,

B
 P
 OSTRIDIE aurora iam exorta
 veniens ad regiam Apollonius,
 quidnam rex ageret ex Satellitibus
 quæsiuit. Qui illum iampridem sur-
 rexisse dixerunt, & tunc scriben-
 dis epistolis vacare. Quo audito
 discessit Apollonius Damidi dicens,
 Vir imperabit. Iterum oriente So-
 le iam reuersus, Dionem, Euphra-
 tēque stantes ad ianuam reperit,
 iisque sermonis hesterni cum rege
 habiti causam sciscitantibus, excu-
 sationem à rege factam narrauit:
 suam verò super ea re sententiam,
 opinionēque conticuit. Inde in-
 tromissus ad regem: Dion, inquit,
 & Euphrates familiares tui iamdu-
 dum ad fores expectant, rerum
 tuarum curatores proculdubiò di-
 ligentes. Illos igitur vocari iube, ut
 etiam communibus sermonibus in-
 tersint, cum sint viri sapientes. Tunc
 rex, Ego, inquit, sapientibus viris
 fores patere semper volo, tibi au-
 tem non fores modò, sed pectus
 etiam meum apertum esse. Illis igi-
 tur intromissis, Ego, inquit rex, ό
 viri, hesterni die coram Apollonio
 viro generoso propositi mei excusa-
 tionē feci. Audiuimus ipsam, inquit
 Dion, neque à ratione videtur fuisse
 aliena. Rex itaque sermonem prose-
 cutus, Hodie, inquit, amice Dion,

in simul philosophabimur de iis, quæ agenda esse consultaimus, ut quàm optimè ad omnium hominum salutem, & accommodatissimè fiant. Cùm enim animaduertem primò quidem Tiberium in crudelissimam, immanissimamque tyrannidem imperium transmutesse, deinde Caium Bacchanalibus infanientem, Lydia stola indutum, bellorum, quæ nunquam fuerant, victorè in res & mores Romanos temerè debacchatù. Deinceps bonum Claudium, qui mulierum amore attonitus, non imperij solùm, sed vitæ etiam est oblitus: siquidem ab ipsis, ut fertur, interfectus fuit. Nerone verò quid commemorem? de quo breui & omnia illius acta complectente sententia satis dixit Apollonius, quòd intensione, remissionèque imperium deformaue- rat. Quid autem Galbæ turbationes referam, qui in medio foro interemptus est, cùm sibi meretricios filios adoptasset, Othonem & Pisonem? quòd si Vitellio omnium sceleratissimo imperium concesserimus, reuixisse Nero videbitur. Hæc itaque viri, cùm animaduertent, & per eos, quos retuli tyrannos, in summum dedecus, ignominiamque deductum imperium viderem, consultores vos elegi, deliberaturus quo pacto illud hominibus iam inuisum, odiosumque constituere sit opus. Ad hæc Apollonius, Tibicen, inquit, valde sapiens discipulos suos auditum mittebat ineptissimos tibicines, ut ex eis quo pacto canendum non esset, addiscerent. Tu itaque rex quomodo imperandum non sit ab iis, qui malè imperarunt, iam didicisti. Quomodo autem oporteat imperare, deinceps considerabimus. Tunc Euphrates clanculum iam Apollonio inuidens,

A
 Συμφιλοσοφήσωμεν ὑπὲρ τῶν βε-
 βουλημένων, ἵν' ὡς κάλλιστα, καὶ κατ'
 σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων πάντα πράτ-
 τοιμι. συνέων γὰρ πρῶτον μὲν τὸ Τι-
 βέριον, ὡς ἐστὶν ἀπαύθετον τὸ ἔω-
 μὸν πρὸς δόξαν μετέστησεν, εἶτα τὸν
 ἐπὶ κρείων Γάϊον, ὡς διονυσουμανῶν,
 καὶ λυδίζων πρὸς σολῶν, ἔτι πολέμοις
 νικῶν ἐκόντας, ἐς πάντα τὰ Ρωμαίων
 αἰετῶς ἐβάκχυσεν. εἶτα τὸν χριστὸν
 Β
 Κλαύδιον, ὡς ὑπὸ γυναικῶν ἐμβρον-
 τηθεὶς, ἐπελάθετο τῆς δόξης, ἀλλὰ ἔτι
 τῆς ζωῆς ἀπέθανε γὰρ ὑπὸ αὐτῶν ὡς
 φασὶ. Νέρον δὲ πᾶσι καταπίο-
 μιν, εἰπόντος Ἀπολλωνίου βραχυῶς,
 καὶ ἀθέτον λόγον περὶ ἀνείσεως τῆς καὶ
 Ἰηπάσεως, αἷς Νέρον πρὸς δόξαν
 ἤγαγε; πῶς δὲ ἀπὸ τῶν Γάλβας ἔυ-
 νετάρατ' ἐῖποιμι, ὅς ἐπὶ ἀτορεῖς μέ-
 C
 σης ἀπέθανεν, ἠταρημεθῶς ἑσσοιῶν
 ἑαυτῷ παῖδας, τὸν Οἰθωνα, ἔτι Γεί-
 σωνα. εἰ δὲ καὶ Βιτελλίῳ τῶ πάντων ἀ-
 σεληγεσάτῳ τὸ δόξαν παραδόμην,
 ἀναβιώη Νέρον. ὁρῶν οὖν ὡς ἄνδρες,
 ὑφ' ὧν εἶπον τυραννίδων διαβεβλη-
 μένων τὸ δόξαν, συμβούλους ὑμᾶς
 ποιῶμαι πῶς ἂν διαδαίμηται αὐτὸ, προ-
 σκεκρυκῶς ἤδη τοῖς ἀνθρώποις. περὶ
 ταῦτα ὁ Ἀπολλώνιος, ἀυλητής, ἔφη, τὸ
 πάνυ βροχῶν, ἔδυν ἑαυτῶν μαθηταῖς πε-
 ρὰ τῶν φαυλοτέρων τῶ ἀυλητῶν ἐπεμ-
 πε μαθησομένων πῶς δεῖ μὴ ἀυλεῖν.
 τὸ μὲν δὴ πῶς δεῖ μὴ δόξαν, μεμα-
 θηκας, ὡς βασιλεῦς, περὶ τούτων, οἱ ποιη-
 τῶς ἤρξαν. τὸ δ' ὅπως δεῖ δόξαν, σὺ
 δάσωμεν. ὁ δ' Εὐφράτης, ἀφανῶς
 μὲν ἤδη ἐβάσκαυε τῷ Ἀπολλωνίῳ,

προσκείμενον αὐτῷ τὸν βασιλέα ὁ- A
 ρθὸν μᾶλλον, ἢ τοῖς χρηστέοις ἑὸν
 εἰς αὐτὰ ἤκοντας. ἀνοιδήσας ἔμελλον
 τότε, ἔπειθ' ὦν Φωνίω ἐπάρσας ἄρ' ὁ
 εἰώθει, οὐχ ἔφη, καὶ λακδύην τὰς ὀρ-
 μαῖς, οὐδὲ ἀνοήτως σιωκφέρεσθαι
 τοῖς ἄρ' ἢ ἰωίαν ἢ ἀράτοις, κα-
 τὰ ῥυθμίζην ἢ αὐτῶν, εἴπερ φιλοσο-
 φῶμεν. ἔπειθ' εἰ προσήκει ἀράτην, B
 ἔδει βυβλομένους φαίνεσθαι· ταῦθ' ὄν
 περὶ ἀξέειδον κελύφης λέγαν, οὐ-
 πω μαθὼν εἰ ὑπὲρ ἀρακτέων οἱ λό-
 γοι. ἐγὼ ἢ Βιτέλλιον μὲν καταλυ-
 θῆναι κελύφῃ μιᾶρον γὰρ τὸν ἄνδρα
 οἶδα, ἔπειθ' ἰσχυρῶς ἀσελγεία πάση. σὲ
 δ' ἄνδρα εἰδὼς ἀγαθόν, καὶ γυναιότητι
 ἀποσφύχοντα, οὐ φημι χεῖναι τὰ μὲν
 Βιτελλίου διορθοῦσθαι, τὰ σεαυτοῦ δὲ
 μήπω εἰδέναι. ὅσα μὲν δὴ αἰ μοναρχ-
 ῖαι ὑβρίζουσιν, καὶ ἐμοὶ χεῖναι μανθάν-
 νειν, ἀλλ' αὐτὸς εἴρηκας. γινώσκεις
 δ' ἂν ὡς νεότης μὲν ἵππῃ τυραννίδα
 πηδῶσα, προσήκοντα ἑαυτῇ ἀράτ-
 τει. γὰρ τυραννίδην οὕτως εἴκει νεοῖς,
 ὡς γὰρ μὲν ἄν, ὡς γὰρ ἑρῶν. καὶ νέος μὲν
 τυραννίδεσσι, οὐπω κακός, ὡς μαι-
 φονος παρὰ τυραννίδα, ἔπειθ' ὡμός, καὶ
 ἀσελγῆς δόξης. γέροντος ἢ ἵππῃ τυραν-
 νίδα ἤκοντος, ἀράτη αἰτία γὰρ τοῖς ποι-
 αῦτα βέλεσθαι. ἔπειθ' ὡς Φιλάνθρω-
 πος φαίνεται, καὶ κεκοσμημένος, καὶ
 κείνους ταῦτα νομίζουσιν, ἀλλὰ τὴν ἡλι-
 κίας, καὶ τὴν κατηρτυκέναι. δόξαι δὲ ἔπειθ'
 πάλαι τούτου καὶ νέος ἐπὶ ἵππῃ θυμῆ-
 σαι ἀμύρτειν. αἱ δὲ τοιαῦτα ἀμύρται,
 ἀράσκονται μὲν δυσυχία, ἀράσκον-
 ται ἢ ἀξία. ἐδοκεῖ * γὰρ πρὸς, εἰ κατὰ-

γρ. δοκεῖ γ.

quod ei plus adhibere fidei regem
 videbat, quàm oraculis soleant ij,
 qui ad ea consulenda accedunt, ac
 propterea supra modum inflatus,
 cum altius, quàm consueverat vo-
 cem tulisset, Non opus est, inquit,
 pro eorum successibus cuiquam adu-
 lari, neque cum illo temerè efferrì,
 qui præter rationem aliquid egerit,
 sed magis reprimere, cohiberèque
 tales decet, si viri philosophi sumus.
 Quæ enim vtrum agenda essent, cõ-
 suluisse prius oportuit, ea quonam
 pacto sint agenda, nos dicere iubes,
 nondū sciens, an de rebus *sub actionē*
cadentibus sermo sit futurus. Ego au-
 tem Vitellium funditus perdendum
 iudico, quod virum sceleratum esse
 sciam, & in omnem libidinem, la-
 sciuiamque profusum. Te autem
 cum virum bonum generosumque
 cognoscam, decere non censeo Vi-
 tellium emendare, te verò ipsum
 ignorare. Quantas verò iniurias,
 contumeliàsve monarchiæ pariant,
 non ex me discas oportet, cum ea-
 rum plerasque iam enumeraveris.
 Nec iuventutem ignoras, vbi com-
 pos tyrannidis facta fuerit, sibi
 consentanea operari. Tyrannidem
 namque exercere tam est iuventæ
 consentaneum, quàm amare, & e-
 brietati indulgere. Et iuuenis ty-
 rannidem habiturus non omnino
 vitiosus habetur, si præter tyranni-
 dem homicida, si crudelis, si lasci-
 uus non fuerit. Sin verò senex ad ty-
 rannidem accesserit, primùm quod
 talia cupiens id fecerit, accusabitur.
 Quod si humanus, benignusq. appa-
 ruerit, non personæ, sed ætati tribue-
 tur, quæ in eo iam perfecta, & tanquã
 bonis condimentis imbuta sit. Insu-
 per si quis iuuenis in hoc peccare cõ-
 cupiuerit, eius peccata, partim ti-
 miditati tribuentur, partim infor-
 tuniis. Visi sunt enim plerique qui
 tyran-

tyrannidem occuparunt : quique eam deposuere , quod ipsos fortunæ suæ pœniteret , aut aliis occupare volentibus cederent , quod ipsos viique tanquam viros formidarent. Sed nos , quæ de infortuniis dici possent , omitramus . Timiditatis verò culpam quo pacto vitabis ? præsertim cum videaris Neronem metuifse , virum omnium timidissimum , atque ignauissimum ? Quæ enim in ipsum Vindex meditatus est , ea per Herculem , nunc prima excusationem omnem excludunt . Tu enim exercitum habebas , & copiæ , quas contra Iudæos dicebas , commodiores erant ad supplicium de Nerone sumendum . Illi enim iamdudum descuerunt , non à Romanis tantum , verumetiam ab hominibus vniuersis . Qui enim vitam à ceteris separatam viuentes , neque mensa cum ceteris , neque sacris , neque ceremoniis vllis communicant , ij magis à nobis distare videtur , quam Susa , aut Bactra , aut horum vtrisque remotiores Indi . Non igitur decuit rebellantes istos vlcisci , quos melius fuerat non vicisse . Neronem verò omittere , quem nemo non manu propria optasset interficere , qui potu , vt sic dixerim , humani sanguinis gaudebat , & in mediis cædibus cantabat . Et ego quidem ad rumores , qui de te ferebantur , erectas aures semper habebam . Cumque illinc aliquis veniens triginta Iudæorum millia abs te narraret interfecta , rursusque in pugna alia quinquaginta millia ; ego venientem seorsum apprehendens interrogabam , cur non ipse maius aliquod facinus aggreditur ? Nunc autem cum aduersus Vitellium bellum susceperis , quæ agenda consuluisti prosequere . Sunt enim & hæc laude digna . sed quæ post hæc

A γουὶ τῆς ἐαυτοῦ τύχης , ὅτι ἐν νῶν τυραννίδου ἀφείναι , ἢ τυραννίδου πρὸς ἑτέρω , δείσας δὴ πού αὐτὸν ὡς ἀνδρα . ὅτι μὴ δὴ τὴ δυστυχίας , ἐάσω . ὅτι ὅτι τῆς δαλίας , πῶς ἀφαιτήσῃ ; καὶ ταῦτα , Νέρονα δοκῶν δείσασαι **Ω** δαλότητα τὴ , καὶ ραθυμότητα . ἀ γὰρ ἐνεδυμήθη Βενδίζ ἐπὶ αὐτὸν , σὲ γὰρ **Φ** Ηρακλῆα ἐπάλει πρὸς τὸν **Ω** γὰρ στρατὸν ἔχε * εἶχε . **Ω** ἢ δύναμις , ἢ ἐπὶ τῆς Ἰουδαίους ἦγε , Ἰππικωτέρα ἢν πρῶτος Νέρονα . κείνοι μὴ γὰρ πάλαι ἀφείσασιν οὐ μόνον Ρωμαίων , ἀλλὰ **Ω** πάντων ἀνθρώπων . **Ω** γὰρ βίον ἀμικτὸν διρόντες , ἢ οἷς μὴτε κοινὴ πρὸς ἀνθρώποις τράπεζα , μὴτε σπονδαί , μὴτε θυγαί , μὴτε θυσίαι , πλέον ἀφείσασιν ἡμῶν , ἢ Σοῦσα , **Ω** Βάκτρα , καὶ **Ω** ὑπὲρ ταῦτα Ἰνδοί . ἐκὼν οὐδὲ εἰκὸς ἢ πρῶτος τούτοις ἀφείσασιν ἡμῶν , οἷς βέλτε **Ω** ἢ μὴ κτῆσθαι . Νέρονα δὲ , πῶς οὐκ ἀνὴρ δὴ τῆ ἐαυτοῦ χεὶρ ἀποκτεῖναι , μονοῦ πίνοντα ὅτι τῆ ἀνθρώπων αἷμα , καὶ ἐν μέσοις τοῖς φόνοις ἀδόντα ; καὶ τοῖ ἐμοῦ τὰ ὄρα ἢ πρὸς τὸν ὅτι σὸς λόγοις . καὶ ὅποτε πῶς κείνῳ ἀφείσασιν τρισυμμελῶν Ἰουδαίους ἀπολωλέσθαι φάσκων ὑπὸ σοῦ , καὶ πεντακισμυλῶν κατὰ πῶν ἐφείσθαι μάχῃ , ἀπολαμβάνων **Ω** ἦκοντα , ἑξυμμέτρως ἠερότων , πῶς ὁ ἀνὴρ , μὴ μείζον ἢ τούτων ; ἐπεὶ ὅτι Βιτέλλιον εἰδῶλον πεποιημένος τῆ Νέρονος , ἐπὶ αὐτὸν στρατεύσας , ἀ μὴν βεβέλωσαι , πρὸς τὴν καλὰ γὰρ ἢ ταῦτα . τὰ ὅτι Ἰππ

τούτοις, ὡς ἐχέτω. Ρωμαίοις τὸ δη-
μοκρατεῖας, πολλοῦ ἀξίω· καὶ πολ-
λὰ τῶν ὄντων αὐτοῖς ἐπὶ κλείνης τῆς
πολιτείας ἐπιτήθη. πάνε μοναρχίαν,
ὡς ἢς τοιαῦτα εἴρηκα, καὶ δίδου Ρω-
μαίοις μὲν, τὸ τῆς δήμου κράτος,
σαυτῶν δὲ, τὸ ἐλευθερίας αὐτοῖς δέ-
ξαι. ποσαῦτα τῆς Εὐφράτου εἰπόντος,
ὁρῶν ὁ Ἀπολλώνιος τὸν Δίωνα πρε-
σιτέμενον τῇ γῶμῃ· τοῦ δὲ καὶ τῶ
νδύμασι ἐπεδήλου, ἔοις ἐπήνη λέ-
γοντα, μήτι, ἔφη, Δίων, τοῖς εἰρημένοις
πρεσιτέμεις; καὶ Δίον, εἶπε, πῆ μὲν, ὁ-
μοια, πῆ δὲ, ἀνόμοια. τὸ μὲν γὰρ ὡς
πολλὰ βυβίων ἀνὴρ Νέρονα κα-
ταλύων μάλλον, ἢ τὰ τῶν Ἰουδαίων
διορθούμενος, ἠγούμαι καί μοι πρὸς
σὲ εἰρηάζει. σὺ δὲ ἐφῆκε ἀγῶνα ποιου-
μένω, μὴ καταλυθῆναι ποτε αὐτόν.
ὁ γὰρ παραχρῆν τῶν κλείνης παραμά-
των δὲ πτεμενῶν, ἐρρώνυέ ποι τὸ ἀν-
δροπον ἐπὶ πάντας, οὓς κακῶς ἐρρώ-
πο. πῶ δὲ ἐπὶ Βιτέλλιον ὀρμῶν
ἐπαμῶν. τῆς γὰρ τυραννίδα κατασηκῶσαν
παῦσαι, μείζον ἠγούμαι τὸ μηδὲ εἶ-
σαι Φύσιν δημοκρατίαν δὲ, ἀσπά-
ζομαι μὲν, ἔτι εἰ τῆς δευσοκρατίας
ἠπῶν ἠδὲ ἡ πολιτεία, ἀλλὰ τυραννί-
δων τε, καὶ ὀλιγαρχῶν αἰρετωτέρω
τοῖς σωφρονούσι. δέδια δὲ μὴ χροή-
θης ἠδὲ Ρωμαίοις αὐταῖς αἰ τυραννί-
δες πεποικῆσαι, χαλεπῶν ἐργάσων-
ται πῶ μεταβολῶν. ἔτι μὴ δυνάων
μητε ἐλευθερίας, μητε πρὸς δη-
μοκρατίαν ἀναβλέπειν. ὡσαύτῃ σὺ
σκότοις ἐς ἀφῶ φῶς βλέψαντες.
ὁ δὲ φημί δεῖν τὸν μὲν Βιτέλλιον,

περὶ πρεσι-
τέμεις

περὶ ἐρρώνυ-
μοί τ.

περὶ σωφρο-
νισμῶν

A sequentur, ita mihi tradenda viden-
tur. Romana ciuitas populari gu-
bernatione plurimum gaudet: Ma-
gnam enim eorum quæ possidet par-
tem, sub eiusmodi admiratione ade-
pta est. Omitte igitur monarchiam,
de qua tam multa dixisti, & potesta-
tem Romani populi in integrum re-
stitue: tibi verò hanc gloriam ven-
dica, vt libertatis initium abs te Ro-
mani accipiant. Dum hæc loquere-
tur Euphrates, animaduertit Apollo-
nius Dionem quoque in eadem esse
sententia, quòd & nutibus, & breuib.
verbis ostenderat, quibus dicentem
laudabat Euphratem. An igitur, in-
quit Apollonius, iis quæ dicta sunt
aliquid addere vis ô Dion? Certè per
Iouem, inquit ille: nam alicubi aptè,
alibi minus rectè dixisse videtur Eu-
phrates. Quòd enim melior fuerit
Neronè perdendo, quàm Iudæos ca-
stigando, meritò contra te dictum,
ô rex, videtur. Tu enim laborasse vi-
deris, vt insuperabilis euaderet Ne-
ro. Nam qui orientes aduersas tur-
bationes compescuit, ac sedauit, is
eum aduersus omnes, quibus post-
ea malefecit confirmasse videtur.
Bellum autem contra Vitellium su-
sceptum laudo: constitutam enim
iam tyrannidem soluere maius pu-
to, quàm eandem nascentem oppri-
mere. Popularem quoque guberna-
tionem veneror, quæ licet optima-
tum imperio inferior habeatur, ty-
rannide tamen & paucorum poten-
tia optabilior est. Vereor autem ne
tyrannidi iam assuefactis Romanis
difficilis sit huiusmodi permutatio:
ita vt neque in libertate degere, ne-
que ad popularem gubernationem
respicere possint, ceu qui ex tene-
bris in summam lucem repente de-
ducti, splendorem luminis perferre
nò possunt. Quapropter censeo Vitel-
lium quidem imperio priuandū esse,

B

C

D

imperio priuandū esse, idq. quanto citius fieri potest, agendū suadeo. ac te quidē bellum aduersus ipsum parare dico oportere: illi verò non bellum, sed suppliciū indicere, si ipsum cœperis antea, quàm imperiū deponat: quod non multò (vt arbitror) labore assequeris. Post hæc Romanis facultatem permitte, quancunque voluerint gubernandæ reipublicæ eligendi formam. Quòd si popularem elegerint gubernationem, concede. Id enim tibi multis regnis, multisque Olympicis victoriis erit gloriosius, & vbique in tota ciuitate pingēris, vbi æneæ statuæ tibi erigentur, nobis verò materiam sermonum suppeditabit, ita vt neque Harmodius, neque Aristogiton tibi conferri possint. Si verò monarchia magis illis placuerit, cui potius, quàm tibi tradent imperium? nam quod volens in commune contuleris, tibi certè potius, quàm alij cuiquam dabunt.

A Ἰζωθεῖν τῶν πραγμάτων. ἢ ὡς τάχιστα γέ, καὶ δεῖστα τῆτο ἔσαι, γινέσθω. δοκεῖ δέ μοι φρασικυβιάζεσθαι μὴ ὡς πολεμήσοντα, πόλεμον ὃ αὐτὰ μὴ περικηρύττειν, ἀλλὰ πικρῶν, εἰ μὴ μθεῖτο τ' ἀρχῆς καὶ ἔλθῃ αὐτὸν, τοῦτ' εἰ ἰσπαρξέν ἡτοῦμαί σοι μὴ πονήσαντι, δίδου Ρωμαίοις αἵρεσιν τῆς αὐτῆς πολιτείας· καὶ μὲν αἰεθόνται B δημοκρατίαν ξυγχώρη. τοῦτ' γὰρ σοι πολλῶν μὲν τυραννίδων, πολλῶν δὲ Ολυμπιάδων μείζον. καὶ πανταχοῦ μὴ γεγράψῃ τ' πόλεως, πανταχοῦ ὃ ἐσῆξῃς χαλκοῖς, ἡμῖν δὲ ἀφορμαὶ παραδώσῃς λόγων, αἷς οὔτε Ἀρμόδους, οὔτε δεῖστογείτων παραβεβλήσεται* πς. εἰ ὃ, μοναρχίαν περσοδέχοντο, πῆνι λοιπὸν, ἀλλ' ἢ σοὶ ψηφίσασθαι τ' ἀρχὴν πάντας; ἀ γὰρ ἔχω ἡδὴ τῶ κοινῶ φησῆς, σοὶ δὴ πρὸ μάλλον, ἢ ἑτέρῳ δώσοισι.

Apollonium multis rationibus confutasse Euphratis ac Dionis sententiam: deinde persuasisse Vespasiano vt imperium aggredereetur.

CAP. XII.

Post hæc verba silentium aliquandiu secutum est, regisque facies mentis internum certamen indicabat. Namque cum omnia tanquam Imperator ageret, diceretque tunc eorum consiliis auerti, dimouerique imperio constabat. Abrupto autem silentio Apollonius, Pernimium, inquit, viri aberrare mihi videmini, qui regem ab iis, quæ iamdudum consultaerant deterrenres, in puerilem ambiguitatem, & huic tempori minimè opportunam conieceritis. Si mihi enim vires habenti, quas nunc is habet, consulenti que, quid boni per eas homini-

Σιωπὴ μὲν δὴ ἐπὶ τούτοις ἐχέετο, ἢ τὸ πρὸς ὄσωπον τῆ βασιλείας ἀγῶνα ἐπεδήλου* τ' γῶμης, ἐπειδὴ πάνθ' ὡσπερ αὐτοκράτωρ χηματίων τε, ἢ περὶ αἰώνων, ἀπάγεσθαι ἐδοκεῖ τ' βελῆς τῆς αὐτῆς· καὶ ὁ Ἀπολλώνιος, δοκεῖτέ μοι, εἶπεν, ἀμδρταίνην, ἀναλύοντες βασιλέα πρὸς τὰς πραγμάτων ἡδὴ βεβουλυμῶν, ἐς ἀδολεχίαν καδιστέμμοι μεираκιώδη, ἢ δεῖστοέρων τῆ καιροδ. εἰ μὲν γὰρ ἐμοὶ κεκτημένῳ διύαμιν καδῆσθαι τῶν βελῶν, καὶ βελουμένων πὶ δρῶτω ἀν' αὐτῶν ἀνδρσο-

ποις, ἀγαθὸν ζύμβουλοι τῶν τοιούτων ἐγί-
 γνεσθε, πρέβαινε ἀνὸς λόγος ὑμῖν. αἱ
 γὰρ φιλοσοφοὶ γῶμαι, ὅσῳ φιλοσό-
 φους τῶν ἀκροατῶν διορθοῦνται. ἀν-
 δρὶ δὲ ζυμβουλεύοντας ἰσάτω, καὶ
 δέχων εἰδιωμένῳ, ἅ ὡς ἐπιμονὴν ἵππῳ
 σὺπέσει δὲ δέχης ἀπολωλέναι, πῆ δέει
 ἵππῳ πῆλιν, εἰ μὴ διωδεῖται τὰ πα-
 ρὰ τῆς τύχης, ἀλλὰ δέχεται μὲν αὐτὰ
 ἠκούσας, βουλεύεται δὲ ὅπως χρῆσεται
 σωφρόνως, οἷς ἔχῃ. ὡς περ οὖν, εἰ ἀ-
 θλητικῶν ὁρῶντες ἀνψυχία * τὴν κατε-
 σκευασμένον, ἢ μήκει, ἢ πῶς ἀρ-
 μονίαν ἔσῳματος ἀφύα, ἐς Ολυμ-
 πῶν βαδίζοντα δι' Ἀρκαδίας ἤδη,
 πρὸσελθόντες, ἵππῳ μὲν ὅσῳ αἰπ-
 πάλοι, ἐρρώνυμῳ, σὺν ἡδύμορῳ δὲ αὐ-
 τὸν, ἵππῳ νικήσῃ τὰ Ολύμπια, μὴ
 κηρύττειν δὲ νίκης, μὴ δὲ ἰσάτω πῶς
 κεφαλῶν τῶ κοπίνῳ, ληρεῖν ἀν' ἐδ-
 ξαμῶν, ἢ παύσῃ ἐς τοὺς ἑτέρον πό-
 νοις οὕτως ἐνδυμούμῳ τὸν ἀνδρα·
 καὶ ὅπως μὲν αἰχμὴ πρὸς αὐτὸν,
 ὅπως δὲ χαλκὸς ἀσράπιδι, πλήθος δὲ
 ἵππων ὅσον, αὐτὸς δὲ ὡς γυμνασῆς τῆς
 ἑσώφρον, ἢ πρέπων κατὰ γαῖαν * ἀ-
 διανοῖται, πέμπω μὲν ἐφ' ἀ' ὠρμη-
 σεν, αἴσια μὲν φεγγόμενοι πρὸς
 αὐτῶν, ἀφῆμῶν τῶν δὲ τούτων πρὸς εἰ-
 γνώντες· οὐτε γὰρ κείνο ἐνδυμήσῃ
 τε, ὅπῃ δυοῖν παύσῃ πατὴρ ὅσῳ, οἱ
 στρατοπέδων ἤδη δέχοισιν, οἷς εἰ μὴ
 πρὸς ἀδῶσθαι πῶς δέχων, ἐχθίστοις χρῆ-
 σῃ· καὶ πῆ λοιπὸν, ἀλλ' ἢ σὺπεπολε-
 μῶσθαι πρὸς ἑαυτῶν οἶκον; πῶς δὲ
 δέχων ἰσοδεξάμενος, θεραπεύ-
 σεται μὲν ἰσάτω τῶν ἑαυτῶν παύσῃ,

σχ. ἀπλ. μία

σχ. φύλαξ

σχ. ὅπῃ κίτερα δ.

A bus afferre possem, hoc modo con-
 suluissetis : rectè nimirum vestra
 processisset oratio. Philosophicæ e-
 nim sententiæ philosophos audi-
 tores emendant & corrigunt. ho-
 mini autem consulentes imperiis,
 & magistratibus assueto, & cui de-
 posito principatu calamitas vltima
 & pernicies imminet ; quid mirari
 opus est, si à fortuna oblata mu-
 nera non repudiet ? Rectum enim
 B meo iudicio fuerat, vt illa venien-
 tia susciperet, hortarique vt ipsis
 modestè, & prudenter vteretur. Si
 quis enim athletam proccro corpo-
 re, magnóque animo paratum, &
 membrorū proportione bene com-
 pactum in Achaia ad Olympios
 ludos proficiscentem intueretur, ac-
 cedensque fortiter contra aduersa-
 rios pugnare cohortaretur, iuberet-
 que illum parta victoria ne se præ-
 conis voce victorem declarari per-
 mitteret, néve coronam ex apio
 acciperet, delirare profectò, & a-
 liorum labores illudere videretur.
 C Idcirco nos ad præsens cogitantes,
 quantas hic vir copias habeat,
 quámque armis, & omni appara-
 tu instructas, qualem insuper, quan-
 tùmque habeat equitatum, ipse
 præterea quàm generosus, mode-
 stúsque sit, & quæ agenda statue-
 rit perficere potens, ad incoepa
 D perficienda mittamus, omnia fau-
 sta, propitiáque ominantes, eíque
 his etiam feliciora pollicentes. Ne-
 que verò id forsitan cogitatis duos
 ipsi filios esse duorum iam exerci-
 tum duces, quibus nisi imperium
 tradiderit, inimicissimis vsurus est.
 Quid igitur sibi reliquum fiet, ni-
 si vt contra propriam domum bel-
 lum gerere cogatur ? sin verò im-
 perium susceperit, coletur à filiis,
 ipseque in semetipso, in illo au-

rem filij innitentur : eruntque pa-
 tris iustodes , non mercenarij co-
 acti, non vultu, benevolentiaque si-
 mulantes, sed aptissimi, coniu-
 ctissimi, & amicissimi. Atque ego
 quidem de nulla republica sum so-
 licitus. vivo enim sub Diis. Homi-
 num verò gregem ob carentiam iu-
 sti modestique pastoris, detrimen-
 ti quippiam pati molestè fero. Si-
 cut enim vir vnus alios virtute su-
 perans, popularem gubernationem
 ita transmutat, vt vnus hominis
 imperium esse videatur : ita vnus
 hominis principatus ad communem
 vtilitatem omnia dirigens, atque
 disponens, instar populi meritò ha-
 bendus erit. Non soluisti, dicit qui-
 spiam, Neronis tyrannidem, ô Eu-
 phrates, neque tu Dion, neque tu
 Apolloni: non tamen quispiam nos
 propterea increpabit, neque timi-
 dos reputabit, si cum plurimi phi-
 losophi innumeras iam tyrannides
 deiecerint, nos in hoc illis inferio-
 res habebimur, quòd nihil vnquam
 pro libertate egisse videamur. Quan-
 quam ego quoad fieri per me po-
 tuit, Neronem sim persecutus, mul-
 ta inter disputandum contra eum
 dicens; pluribus etiam in crudelif-
 simum Tigillinum, dum præsens
 essem; inuectus: Nam quòd in Hi-
 spania Vindicem adiui, in Nero-
 nem propugnaculum parare visus
 sum. non tamen ob hoc me dicam
 tyrannum deiecisse; neque vos,
 qui talia non egeritis, molliores,
 quàm philosophos deceat, arbitra-
 bor. Oportet enim philosophum,
 quæ in mentem veniunt, ea pro-
 ferre: modò rationem habeat, ne
 quid insanè, furiosève dicat. Viro
 autem consulari, qui tyrannum de-
 trudere meditetur, primò quidem
 magno consilio opus est, vt ex
 improuiso negocium aggrediatur,

A σπειζέ) ἢ ἐπ' αὐτῶν; Ἐ ἐπ' αὐτῶν οἱ
 παῖδες. δορυφόροις ἢ αὐτοῖς χρησέ),
 μὰ Δί' ἔ μεμιασμένους, οὐδ' ἠναγ-
 κασμένους, οὐδὲ πλαττομένους ὄνομα
 πρῶτον, ἀλλ' ἐπιτιθεσάτοισι, καὶ
 φιλάτοισι. ἐμοὶ πολιτείας μὲν οὐδε-
 μίας μὲν, ζῶ * γὰρ ὑπὸ τοῖς θεοῖς: πλὴν
 ἢ τῶν ἀνθρώπων ἀγγέλλω, ἐκ ἀξιώ-
 φθέρου, χίται βεκόλα δικαίου τε,
 καὶ σώφρονος. ὡσπερ γὰρ εἰς ἀρετῆ
 πρῶτον, μάλιστα τὴ δημοκρατίαν ἐς
 τὸ εὖ ἀνδρὸς ἔ ἀρετοῦ πλὴν ἀρχῆ
 φαίνουσι, οὕτως ἢ εὖ ἀρετῆ, πάντα ἐς
 τὸ ἔξυμφρον ἔ κοινῶ πρῶτον, δὴ-
 μὸς ὄντι. ἔ κατέλυσας, φησὶ, Νέρωνα.
 σὺ δὲ εὐφράτα; Δίων δέ; ἐγὼ δέ; ἀλλ'
 ὅμως ἔ δεῖς ἡμῖν ἐπιπλήθει τῶν, ἔ δεῖ
 ἠγεῖται δέλοις, εἰ φιλοσόφων ἀνδρῶν
 C μωρίας ἢ καθελόντων τυραννίδας;
 ἀπελείφθημεν ἡμεῖς, τῶ δόξα ὑπὸ
 ἐλευθερίας ἢ πρῶτον καὶ τοῖς τό γε
 ἐπ' ἐμοὶ, καὶ ἀρεταπόμῳ ἐς Νέ-
 ρωνα, πολλὰ μὲν κακοήθως διαλέ-
 χθεις, τῶ ὁμότερον Τίγλινον τῶ ἐπι-
 κόψας ἀκούοντα. ἀ δὲ πρῶτον τῶ Εσπέ-
 ρια τῶ χυρίων ὠφέλου Βενδία,
 Νέρονι δὴπου ἐπετείχισον. ἀλλ' οὐτε
 ἐμαυτὸν διὰ ταῦτα φήσω καθελη-
 D κέναι τῶ τυραννῶ, οὐτε ὑμᾶς. ἐπεὶ
 μὴ ταῦτ' ἐπρῶτον, μαλακωτέροις
 ἠγήσομαι τῶ φιλοσοφία πρῶτον.
 ἀνδρὶ μὲν οὐκ φιλοσόφῳ, τὸ ἐπὶ
 νοῦν ἔλθον εἰρήσεται. ποιήσεται δὲ
 οἶμαι λόγῳ τῶ μὴ ἢ ἀνοήτως, ἢ
 μακρικῶς εἰπεῖν. ὑπᾶτω δὲ ἐνθυμου-
 μένῳ κατελῦσαι τυραννον, πρῶτον
 μὲν δεῖ βουλῆς πλείονος, ἢ ἔξ ἀ-
 φρονοῦ πρῶτον τοῖς πρῶτον.

εἴτ' Ἰππιδεῖου χήματος, ἐς τὸ μὴ
 ὄρρηκτον δοκεῖν. εἰ γὰρ ἐπ' αὐτὸν, ὃς
 ἀπέφηνεν αὐτὸν στρατηγόν, καὶ ὡς τὰ
 βέλπιστα βεβλήσθαι τὴν, καὶ πρῶτον
 ὤμοσε, μὴ γὰρ χησαδαί τοῖς ὀπλοῖς,
 ἀπολογεῖσθαι δὴ τοῖς θεοῖς δεῖ πρό-
 τρον, ὡς ξυνοισία Ἰπποκοῦντα Φί-
 λων τὴν δεῖ πλεόνων οὐ γὰρ ἀχα-
 κώτοις γε, οὐδὲ ἀφρακτοῖς χη τοι-
 αῦτα πράττειν καὶ χημάτων ὡς πλεί-
 στων, ἵν' ὑποποιήσασθαι τὰς δυνάμεις,
 ἔταῦτα Ἰππιδεῖμος ἀνθρώπων, τὰ
 ἐν πάσῃ τῇ γῆ κεκτημένω. τριβὴ δὲ
 ὀπόση * ὡς ταῦτα, ὅσοι δὲ χηνοὶ καὶ
 ταῦτα μὲν ἐδέχεσθε ὅππῃ βούλεσθε.
 μὴ γὰρ ἐς ἔλεγχον ἴωμεν, ὡς ἐνεδυ-
 μήθη μὲν, ὡς εἰκὸς ὄσθ' ἢ τύχη ἢ οὐ-
 δε ἀγωνισαμένω * ξυλάβε. πρὸς ἃ
 ἐκείνο, πῆρεῖτε; **Ω** γὰρ χησὲν δέχον-
 τα, ἔσεφάνομενον μὲν ὑπὸ τῶν
 πόλεων ἐν τοῖς δούρο ἱεροῖς, χημα-
 πίζοντα δὲ λαμπερῶς ἔ, καὶ ἀφρόνως,
 τῆτον κελύετε δημοσίᾳ κηρύττειν τῆ-
 μερον, ὡς ἰδιώτης μὲν εἶναι λοιπὸν,
 ὄρανοῶν ἢ Ἰππὶ πλὴν δέχων ἢ ἡλ-
 δεν. ὡς περ γὰρ Ἰππελῶν τὰ δεδω-
 γμένα, πρὸς δούμοις δορυφόροις, οἷς
 πρὸς δούων ταῦτ' ἐνεδυμήθη, ὄρασησε-
 ται, ἔπως εἰς τὸ μάλιστα τῶν δόξαντων
 ἡκων, πολεμῶ τῶ μετὰ ταῦτα ἀπ-
 σουμένω χησεται.

A deinde occasione quadam conue-
 nienti ne peierasse videatur. Si e-
 nim aduersus eum, qui se ducem
 exercitus constituit, & cui rectè
 consulere, & pro quo acturum om-
 nia iurauit, arma sit illaturus: pri-
 mum apud Deos excusare se oportet,
 vt eorum consensu peieret: Mul-
 tis insuper amicis indiget. Neque
 enim sine præsidio, ac stipatori-
 bus aggredi rem eiusmodi potest.
 Pecuniis insuper multis ad vires
 comparandas egebit, is, præsertim
 B qui hominem sit inuasurus vbique
 terrarum dominantem. Ocium quo-
 que ad hæc molienda, tempusque
 longissimum requiritur. Atque hæc,
 vtcunque vultis accipite. *Absit enim
 vt incurramus in reprehensionem eorum
 qua hic quidem, vt verisimile est, co-
 gitauit: fortuna autem ne certantem
 quidem adiunxit. Ad illud verò quid di-
 cetur? Etenim Imperatorem heri à ci-
 uitatib. his ipsis in templis corona-
 tum & iura populis magnificè dantē,
 hodie iubetis per præconem edice-
 re, posthac regno dimisso priuatum
 se esse victurum, quòd regnum in-
 consultò ac temerè inuasisset. Nam-
 que sicut cogitata ad finem perdu-
 cens, promptissimos custodes ha-
 biturus est eos, quibus confisus ta-
 lia aggressus est: ita si mentem ab
 iis, quæ antea agenda sibi visa fue-
 rant, permutauerit, acerrimis hosti-
 bus iisdem vtetur.*

*Iussum à Vespasiano Apollonium, vt se, quomodo gubernandum sit regnum, doce-
 ret, multa illi documenta, præceptaque dedisse, nulli non regi accuratè seruanda.*

CAP. XIII.

Ασμεν **Θ** τούτων ἀκούσας ὁ βα-
 σιλεὺς, εἰ πλὴν ψυχλῶ, ἔφη, πλὴν

Hæc libenter, iucundèque au-
 diens rex, Si in anima, inquit,

habitasses mea, haudquaquam ita clarè, quæ cogitaueram, exprime-
re potuiffes. Te igitur fequar: nam
diuinum eſſe arbitror, quicquid ex
te prodit. Propterea quæcunque
facere bonum regem oportet, me
doce. Tunc Apollonius, Non à me
docenda, inquit, ô rex poſcis. Re-
gnum enim maxima res eſt om-
nium, quæ apud homines ſunt; nec
villo pacto doceri poteſt. Verunta-
men quæ agendo, rectè agere meo
iudicio videberis, ea referam. Di-
uitias igitur primùm magni æſti-
ma, non quæ in occulto repositæ
iacent (quid enim hæ ab arenæ cu-
mulo differunt?) nec ea, quæ ex
collatione tributorum à gementi-
bus hominibus proueniunt. Atrum
enim ſordidumque putandum eſt
aurum, quod ex lachrymis oritur.
Diuitiis autem optimè ſupra reges
omnes vtêris, ſi cum egentibus eas
communicaueris: Diuitibus autem
permittes, vt facultatibus ſuis tutò
frui poſſint. Ne tibi liceat, quod-
cunque volueris, caue, ſic enim re-
bus modèſtius vtêris. Eminentio-
res ſpicas, quæcunque ſupra cæte-
ras ſe attollunt, ne amputato. In-
iuſta enim eſt in hoc Ariſtotelis ra-
tio: ſed difficiles homines, mole-
ſtòſque potius tanquam ſpinas è fe-
getibus aufer, & res nouas molien-
tibus terribilem te oſtende, mini-
tando tamen magis, quàm punien-
do. Lex verò tibi etiam rex domi-
netur. Eris enim in illis ferendis mo-
deſtior, ſi tu quoque ipſas non
contempſeris. Deos nunc magis,
quàm antea venerare, maiora nam-
que ab illis accepifti: pro rebus e-
tiam magnis illos precare. Quæ ad
imperium attinent, tanquam rex
adminiſtra: quæ autem ad corpus,
tanquam priuatus. Talos autem, &
ebrietatem, & amores, vt fugias

A ἐμὴν ἄκεις, ἐκὼν οὕτω σαφῶς ἀν-
εδυμήθειω ἀπήγελας· ἐπομαι δὴ σοι.
θεῖον γὰρ ἠγοῦμαι τὸ ἐκ σοῦ πάν· ἢ
ὅποσα χεῖρ ἔαγαθὸν βασιλέα πράτ-
τειν, δίδασκε. καὶ ὁ Ἀπολλώνιος,
οὐ διδασκτάμοι*, ἐφη, ἐροῦμαι. βασι-
λεία γὰρ, μέγιστον μὲν τῶν κατ' ἀν-
θρώπους, ἀδιδασκτον δέ. ὅποσα δὲ οὐκ
μοι δοκεῖς πράττειν, ὑγιᾶς ἀν' ἐροῦ-
μαί, ἢ δὴ φεράσω. πλεῖστον ἠγοῦ, μὴ
τὸν ἀπόθετον· τί γὰρ δὴ βήτων ὄντι
τῆς ὁπόθεν δὴ ξυνοχθείσης φάμ-
μας; μὴ ἵ (Ϟ) φοιτῶντα παρ' ἀν-
θρώπων, οἱ τὰς ἐσφορας* ὀλοφύρον-
ται, κίβδηλος* γὰρ ὁ χρυσός, ἔ μέλας,
ὡς ἐκ δακρύων ἦκη. πλούτω δὲ δὴ
δύο βασιλέων χεῖρο, τοῖς μὲν δε-
μύοις ἐπαρκῶν, τοῖς ἵ πολλὰ κε-
κτημύοις ὄφρα ἀσφαλῆ τ' πλεῖ-
στον. τὸ ἐξείναι σοι πάν ὁ, π βούλη,
δέδιδι. σωφρονέσερον γὰρ αὐτῶ χρήσι.
μὴ τέμνε τῶν ἀσυχῶν ὄντι ὑψηλοῖς
τ', ἢ ὑπεραίροντας· ἀδικος γὰρ ὁ τῆ
Αριστοτέλους λόγος· ἀλλὰ τὸ δύνουμι
ἐξείρη μάλλον, ὡς περ τὰ ἀκάν-
θας τῶν λήτων. ἢ φοβερός δοκεῖ τοῖς
νεώτεροι πράττοισι, μὴ ἐν τῶ πτω-
ρεῖσθαι, ἀλλ' ἐν τῶ πτωρήσεσθαι νό-
μος, ὡ βασιλεῦ, καὶ σοῦ δεχέτω·
σωφρονέσερον γὰρ νομοθετήσης, ὡς
μὴ ὑπεροχῆς τῶν νόμων· θεοῖς δε-
ράπδουε μάλλον, ἢ πρῶτον μεγά-
λα μὲν γὰρ ὄντων αὐτῶν εἴληφας, ὑπὲρ
μεγάλων δὲ βύχη. ἔ τὰ μὲν τῆ δεχῆ
προσθήκοντα, ὡς βασιλεῖς πράττει· τὰ
ἵ τῶ σώματι, ὡς ιδιώτης. πρὸ ἵ κῶ-
βων, ἔ μέθης, ἢ ἐροῦτων, ἔ τῆ δια-

βελήσας πρὸς ταῦτα, πᾶν σοὶ φρα-
 νοίω, ὃν φασὶ μὴ δὲ ἐφ' ἡλικίας
 ταῦτα ἐπαμύνασαι; παῖδες εἰσὶ σοι, βα-
 σιλῶ, δύο, καὶ γυναικοί, ὡς φασίν.
 δεῖχέ τούτων μάλιστα. τὰ γὰρ ἐκείνοις
 ἀμάρτηθέντα, σὲ δὴ ποῦ διαβάλλει. ἔσω
 δέ σοι καὶ ἀπειλή πρὸς αὐτοῦ, ὡς οὐ
 παραδώσεις πλὴν δεξιῶ σφίσι, εἰ
 μή ποῦ καλοῖ τε, καὶ ἀγαθοὶ μείνωσιν,
 ἵνα μὴ κληρονομίαν ἡγῶν πλὴν δε-
 ξιῶ, ἀλλ' ἀρετῆς ἄθλον. τὰς δ' ἐμ-
 πολίτου μοῖρας ἴσδοναὶ τῆ Ρώμῃ, πολ-
 λαὶ δ' αὐταί, δοκεῖ μοι, ὦ βασιλῶ,
 συμμέτρως παύειν. χαλεπὸν γὰρ με-
 ταβαλεῖν δῆμον εἰς τὸ ἀθέως σῶφρον·
 ἀλλὰ δεῖ κατ' ὀλίγον ἐμποιεῖν ρυθ-
 μὸν ταῖς γνώμας, τὰ μὲν, φανερώς,
 τὰ δ' ἄφανώς διορθοῦμενος. ἀπε-
 λυθέντες τε, καὶ δούλων, οἷς ἡ δεξιῶ
 σοὶ δίδωσιν, ἀνέλωμεν τρυφῶ, το-
 σούτω ταπεινότητι αὐτοῦ ἐδίσαν-
 τες φρονεῖν, ὅσω μείζονος δεσπότου
 εἰσὶ. πᾶσι λοιπὸν, ἀλλ' ἢ πρὸς ἡγε-
 μόνων εἰπεῖν, οἱ εἰς τὰ ἔθνη φοιτῶσιν;
 οὐ πρὸς ὧν αὐτὸς ἐκπέμψας ἀρεστίν-
 δω γὰρ ποῦ τὰς δεξιάς δώσει; ἀλλ'
 πρὸς τῶν κληρονομῶν τὸ δε-
 ξίον. τούτων γὰρ, αὐτὸ μὲν πρὸς πό-
 ροις ποῖς ἔθνεσιν, ἀδιέλαχον, φημι
 δεῖν πέμπειν, ὡς ὁ κληρὸς Ἑλλωί-
 ζοντας μὲν, Ἑλλωίων δεξίαν. Ρω-
 μαίζοντας δ' ὁμογλώττων, καὶ συμ-
 φώνων. ὅθεν δὴ ταῦτ' ἐνεδυμήθην,
 λέξω. καὶ αὐτὸ χρόνοις οἷς ἐν Πελο-
 ποννήσῳ διητώμενος, ἠγείτο τ' Ἑλλά-
 δος ἀνθρώπος ἐκείδων τὰ Ἑλλωίων,
 καὶ οὐδ' οἱ Ἑλλωῖες π' ἐκείνους ξυνίεσαν.

A quid te moneam? qui nec etiam
 dum ætas ad illa te ferebat, unquam
 talia, ut aiunt, laudasti? Filij duo
 tibi sunt, ô rex, & hi quidem, ut
 fertur, generosi. Ipsis igitur potif-
 simum impera. Nam si illi aliquid
 fortè deliquerint, tibi profectò ca-
 lumniam afferent. Minitare quo-
 que te illis regnum non traditu-
 rum, nisi boni honestique esse per-
 seuerauerint: ne tanquam heredita-
 tem aliquam imperium existiment,
 sed quasi virtutis, honestatisque
 mercedem. Voluptates Romanis
 infitas (hæ verò multæ sunt) oportet
 meo iudicio paulatim auferre.
 Difficile enim est populum ad vi-
 tam omnino modestam repente
 traducere: sed oportet mediocrita-
 tem quandam illorum mentibus,
 partim apertè, partim occultè infe-
 rere, quò facilius illos emendes.
 Libertorum autem, & seruorum,
 quos tibi imperium concessit, de-
 licias aufer; eò humiliter seruire ip-
 sos assuefaciens, quò maiori do-
 mino subditi sunt. Nunc de duci-
 bus aliquid restat dicere, qui ad po-
 pulos gubernandos proficiscuntur:
 non sanè de iis, quos ipse dedita
 opera mittis: his enim ex optimo-
 rum numero lectis magistratus da-
 bis. sed de iis loquor, qui sorte
 magistratus accepturi sunt. Hos e-
 nim gentibus, ad quas gubernan-
 das eos mittes, accommodatos es-
 se dico oportere, prout fors pati-
 tur; ut qui Græcè sciunt, Græcis præ-
 sint; qui autem Romanè loquun-
 tur, iis præsent, qui eandem lo-
 cutionem habent. Cur autem hoc
 mihi in mentem venerit, explica-
 bo. Dum in Peloponneso versar-
 er, vir Græciæ præsidebat igna-
 rus Græcæ linguæ; ita ut nec ip-
 se Græcos, nec ipsum Græci lo-
 quentem vllatenus intelligerent:

Errabat igitur ipse plerunque, & in multis etiam fallebatur: affectores enim, & iudicij consortes pecunia corrupti, peruersè causas iudicabant, calumnias in præsidem velut in seruum referentes. Atque hæc sunt, ô rex, quæ hodie tibi dicenda censui, alias etiam plura loquar. Nunc quæ ad regni gubernationem attinent, prosequere, ne subditis iuis ociosus videare.

Ἄεσθηλεν ουῶ, ἔσφαλη τὰ πλείστα.
 ④ γὰρ ξυῶδροί τ' ἐκ, καὶ κοινωνοὶ τ' ἐν τοῖς δικαστηρίοις γῶμης, ἐκαπήλθον τὰς δίκας, διαλαβόντες τ' ἡγεμόνα ὡσπερ ἀνδράποδον. ταῦτά μοι, βασιλεῦ, ᾤρεση τήμερον. εἰ γ' ἔτερον τι ἔπι νοῦν ἔλθοι, πάλιν ξυῶδυσόμθα. νυνὶ γ' τὰ προσήκοντα τῇ δεξιῇ προσήθε, μὴ δεξιότ' ἑτοῖς ὑποκρίοις δοξῆς.

Philosophia cum de rerum natura præcipit, credendum esse: cum verò de Diis, minime. Vespasianum præterea optionem dedisse petendorum munerum Apollonio, Euphrati, Dioni. Tum epistolas tres ab Apollonio ad Vespasianum scriptas.

CAP. XIII.

TUNC Euphrates, Ego quidem, inquit, iis, quæ dicta sunt, assentior. Quid enim aliud post magistrorum orationem facere possum? Hoc tamen, quod omissum videtur, subiiciam: Philosophiam, ô rex, quæ de rerum natura est, cole, ac venerare. Quæ verò de Diis loqui se profitetur, omitte, ac reiice: tales enim philosophi de Diis mentientes, opiniones multas, & insanas nobis ingerunt. Hoc verò aduersus Apollonium dicebat, qui nihil ea re commotus, vnà cum sociis abiit, studiis suis operam daturus. Cum Euphrates in absentem Apollonium audacius inuchi pararet, aduertit id rex: eoque repulso, Vocate, inquit, eos, qui imperatoris opera indigent, & consilium in suam formam redigatur: neque animaduertit Euphrates eam rem sibi calumniam attulisse. Inuidus enim contumeliosusque à rege iudicatus est. Quos autem de gubernatione populari sermones habuerat, non quòd ita sentiret locutum fuisse constabat: sed vt Apollonio

OΔΕ Εὐφράτης, τοῖς μὲν δεδομένοις συγχωρῶ, ἔφη· ἢ γὰρ ἀπλέον μὲν διδασκάλων προσήτοιμα; φιλοσοφίαν γ' ὡ βασιλεῦ, πούτι γὰρ λοιπὸν προσήσει, τ' μὲν καὶ φύσιν ἐπαίνο, ἔσφαλη. πῶ γ' θεοκλυτεῖν φάσκουσαν, ᾤραται. καταψυθόμενοι γὰρ εἰς θεοὺς, πολλὰ, καὶ ἀνόητα ἡμᾶς ἐπαίροισι. ταῦτι μὲν πρὸς Ἀπολλωνίον αὐτῷ ἐλέγετο· ὁ δὲ, ἔδεν ἑπιστραφεῖς, ἀπὴν μὲν τ' ἑαυτῷ γινώσκων, διὰ νύσας τ' ἀουδῶν βελομένον γ' εὐφράτου δρασύτην π' ὡς αὐτῷ λέγαν, ξυῶκεν ὁ βασιλεὺς καὶ διακρομήμος αὐτὸν, ἐσκαλεῖτ' ἔφη, τῶν δεδομένοις τ' ἀρχῆς, καὶ λαβέω ἢ βελη τ' ἑαυτῷ χῆμα. ἔγω μὲν δὴ ὁ Εὐφράτης ἔλαθε, διαβάλλων ἑαυτὸν. ἔ* βασιανός τ' γὰρ τῷ βασιλεῖ, ἔ* ὑβριστης ἐδοξε. ἔ* τῶν λότοις τοῖς ὑπὸ τ' δημοκρατίας, οὐχ ὡς ἐγίνωσκον εἰρηκῶς, ἀλλ' ἐς ἀνιπλογίαν τ' Ἀπολλωνίου;

διὰ δὲ τῆς δόξης ἐκείνῳ ἐδόκει. οὐ μὲν ἀπερρίπτε αὐτῷ, οὐδὲ ἐπέ-
 δήλου πὶ ὀργῆς πρὸς ταῦτα. καὶ Δίωνα ἐκ ἐπὶ μὲν Ἐυφράτημον
 αὐτῷ τῆς γλώσσης, οὐ μὲν ἐπαύσατο
 ἀγαπῶν. Ἰππάρχους ἤ γὰρ τὰς δια-
 λέξεσις ἐδόκει, καὶ τὰς ἐρεῖδας ᾤρη-
 τεῖτο ὥραν τε ἐπέφαινε τοῖς λόγοις,
 οἷα τῶ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἀτμοῖς σί-
 πνει. προσεὶ δὲ αὐτῷ καὶ τὸ ἀποχε-
 διάζην ἄερα ἀνθρώπων. Ἐὐδὲ Ἀ-
 πολλῶνι ὁ βασιλεὺς ἐκ ἠγάπα
 μόνον, ἀλλὰ ἔτι ἐπέκειτο αὐτῷ διόντι
 μὲν τὰ δόξα διηγουμένῳ ἢ Ἰνδὸν
 Φρατώτῳ, ποταμοῖς τε ἀνα-
 γράφοντι, καὶ θηρία, ὑφ' ὧν Ἰνδι-
 κῆ οἰκεῖται, πρὸς ἑσθλῶν ἢ καὶ ὀπό-
 σα. Ἐδοὶ δὲ τῆς δόξης ἐφαι-
 νῶν. Ἐξελευμένων δὲ τῆς Αἰγύπτου
 Ἐνωκισμῆος τε, καὶ νεαζούσης,
 κοινῶν μὲν τὸ ὄνομα Ἀπολλῶ-
 νι ἐποιεῖτο. τῷ δὲ, ἐκ ἐδόκει ταῦ-
 τα Αἰγύπτιον τε γὰρ, ὀπόσι βῆτιν, οὐ-
 πῶ ἐωρακέναι τοῖς τε γυμνοῖς οὐπῶ
 ἀφίχθαι ἐς λόγον, μάλα ἐσπου-
 δακῶς Ἐφία Ἰνδικῆ ἀντικεῖναι Αἰ-
 γυπτιαν· οὐδὲ Νείλου, ἔφη, ἐπὶ ὄ-
 ρην δέχεται. Ἐνωκίς οὖν ὁ βασιλεὺς
 ὅτι ἐπὶ Αἰθιοπίαν σέλλεται, ἠμῶν δὲ,
 ἔφη, οὐ μεμνήσῃ; νῆ Δί, εἶπεν, ἡ
 βασιλεὺς ἀγαθὸς μνήσῃ, καὶ σεαυ-
 τῆς μνημονεύσῃ. μετὰ ταῦτα δύσας
 ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ ἱερῷ, δωρεὰς ἐ-
 πήγαλεν αὐτῷ δημοσίᾳ. ὁ δὲ, ὡσπερ
 αἰτήσων, πῖνας δὲ, εἶπεν, ὦ βασιλεῦ,
 δωρεὰς δώσῃς; δέκα, ἔφη, νῦν. ἀφι-
 κομένῳ ἢ ἐς τὴν Ρώμην, τὰ μὰ πάντα.

A aduersaretur, in iis, quæ de impe-
 rio opinabantur. Non tamen illum
 à se dimouit Imperator, aut vllum
 iracundiæ signum contra eum o-
 stendit, neque Dionem laudauit,
 qui cum Euphrate sentire visus est;
 atque eundem tamen amare non
 destitit. Iucundè enim disputatio-
 nes audiebat, contentiones autem
 pertinaces oderat; & iucunditatem
 quandam in oratione præferbat,
 B qualem templa peractis sacrificiis
 adhuc fumantia aspirant. Apollo-
 nium autem rex non solum ama-
 bat, sed antiquorum facta recen-
 senti assistebat perlibenter, iucun-
 déq. illum audiebat, cum de Phrao-
 te Indo referret, & flumina, bel-
 luâsq. in India repertas describeret:
 multo autem magis cum differet
 qualia quantaque Dij immor-
 tales erga imperium portenderent.
 Rebus deinde Ægypti composi-
 C tis, cum discedere statuisset impe-
 rator, secum ducere volebat A-
 pollonium, qui sibi tunc eundem
 non censuit, his rationibus se ex-
 cusans, quod nondum totam vi-
 disse Ægyptum, neque gymno-
 sophistas esset allocutus, cum ve-
 hementer cuperet Indorum scien-
 tiam, Ægyptiorum sapientiæ com-
 parare, & ex fontibus bibere, vn-
 de Nilus oritur. Rex igitur animad-
 uertens peregrinationem in Æthio-
 piam ipsum meditari, nunquid a-
 D liquando nostri recordaberis? in-
 quit. Per Iouem, inquit Apollo-
 nius, recordabor, si rex bonus esse
 perseuerabis, & tuimet ipsi memi-
 neris. Post hæc sacrificiis in tem-
 plo peractis, rex illi munera publi-
 cè pollicitus est: ipse verò tanquam
 accepturus, Quanam, inquit, mu-
 nera mihi dabis? cui rex, Decem
 nunc quidem, sed cum Romam
 veneris, omnia mea tibi dabo.

Oportet igitur, inquit Apollonius, te iis rebus tanquam meis parcere, neque nunc particulam vllam ex iis distrahere, quando omnia mea sunt futura. sed horum, ô rex, curam habere volo: quia nonnullis indigere videntur: manu monstrans eos qui cum Euphrate erant. Ipsos igitur audacter quodcunque voluissent petere iussit rex. Erubescens autem Dion, Concilies me velim, rex, præceptor Apollonio, pro iis, quæ aduersus eum dixisse visus sum, cum eius orationi antea nunquam contradixerim. Eius verba rex collaudans, Heri, inquit, ab ipso petij, & iam omnino peractum est: tu autem munera quæ vis pete. Tum Dion, Lathenes, inquit, ex Apamea, quæ in Ponto est, oriundus, iam pridem vnà mecum philosophatus chlamydem postea, & militarem vitam adamavit. Hunc quoniam philosophiam rursus cupere tradunt, militia missum facias rogo. Ipse enim hoc vehementer cupit. Opus itaque nostrum vtrique pergratum facies: mihi quidem, vt illum possim virum bonum efficere: illi autem, vt arbitrio suo viuere possit. Tunc Imperator, Militia, inquit, solutus Lathenes esto: quæ verò militibus merces datur, eam quoque ei dari iubeo, quando te atque philosophiam amat. Inde ad Euphratem se conuertit, qui cum in epistola scripisset id, quod petebat à rege, illi eam quasi seorsum lecturo porrexit. Volens autem rex Apollonio & Euphrati materiam quandam sermonum præbere, coram omnibus epistolam legit. Petebat autem Euphrates munera partim sibi, partim amicis suis: munera verò pecuniæ erant, atque aliquid etiam supra pecunias. Ridens igitur Apollonius, Quomodo, inquit, tam multa de

A καὶ ὁ Ἀπολλώνιος, κίονα, ἔφη, φείδε-
 δαί με χεῖρ ἡ σὴν ὡς ἐμῆ, καὶ μὴ
 ἀπαδαῖν αὐτὰ νῦν, ἀποκείσομαι μοι
 ἀξέα. ἀλλ' ἔπιμνήθητι τούτων, ὡ
 βασιλεῦ, μάλα ὁμοίωσι γὰρ δεο-
 μένοις. ἐδείκνυ ἡ ἄρα τοῦ περὶ
 Εὐφρατίου. ὁ μὲν δὲ βασιλεὺς, ἐκέ-
 λησεν αἰτεῖν παρρουῶτας. ἀνερωθριά-
 στας δὲ ὁ Δίων, διάλλαξόν με, βασι-
 B λεῦ, εἶπε, πρὸς Ἀπολλώνιον τὸν δι-
 δασκαλον, ὑπὲρ ὧν ἀνπλέγαν αὐτὰ
 ἔδοξα, μήπω πρὸ τῶν αὐτῶν τῶ
 ἀνδρῶν ἐπαμύνας οὐκ ὁ βασιλεὺς, χθές,
 ἔφη, τὸ ἐγὼ ἤτησα, καὶ ὑπὲρ ἡ. ἀλλ'
 αἰτεῖ ὑπὲρ δωρεῶν. Ἐὶ ὁ Δίων, Λα-
 δένης, ἔφη, ἐστὶ μὲν ἔξ Ἀπαμείας τῆς
 ἐν τῷ Βιθυῶν * ἐθνῶν, Συμφιλοσοφῶν γ. Βιθυῶν
 δέ μοι, χλαμύδος ἠγάθη καὶ στρατιώ-
 του βίβ. τῶτον ἐπειδὴ τείβωνος πάλ-
 C λιν ἐρᾶν φασιν, δύνει τ' στρατείας. δει-
 ται δὲ ὁ αὐτὸς ταῦτα. χαλεπὴ δὲ ἐ-
 μοὶ μὲν ἀποφῆναι αὐτῶν ἀ-
 γαθόν, ἐκείνῳ δὲ ζῶν ὡς βούλε-
 ται. δύνειδω, ἔφη. δίδωμι ἡ αὐτὰ
 καὶ τὰ ἡ ἐστρατιῶν, ἐπειδὴ
 σοφίας ἐρᾶ, καὶ σοῦ. μὲν τῶτον ἐς
 ἐς Εὐφρατίου ἐπεγράφη. τῶ ἡ,
 ἔπιστολή ζυετέτακτο, περὶ ὧν ἦται.
 D πὺ μὲν δὲ ἔπιστολῶν ὠρεγν, ὡς
 ἀναγνωσομένῳ καθ' ἑαυτὸν. Βεβληθεὶς
 ἡ ὁ βασιλεὺς ἔραδουῶν ἵνα τῶ Ἀ-
 πολλωνίῳ κατ' αὐτῶν λόγον, ἀνέγνω δη-
 μοσίᾳ πᾶσιν. αἰτῶν ἡ ἐφάνετο, τὰ
 μὲν, ἑαυτῶ, τὰ δὲ, ἑτέροις. Ἐ τῶ δω-
 ρεῶν, αἰ μὲν, χημῶν * ἦσαν. αἰ ἡ, γ. χημῶν
 ὑπὲρ χημῶν. χημῶν οὐκ ὁ Ἀπολ-
 λώνιος, εἶτα ὑπὲρ δημοκρατίας, ἔφη,

Ζωεβέβλδεις, ποσαῦτα μιλίων ἀγέσθην
 βασιλέα; τὰ μὲν δὴ τῆ διαφορᾶς, ἢ
 Ἀπολλωνίω τε, ἔ Εὐφράτη ἐγχετο,
 τοιάδε ἄρον. Ἐξελάσαντος δὲ τῆ βα-
 σιλέως καὶ ἀπὸ τῶν ἀλλήλων ἐς τὸ Φα-
 νερόν. ὁ μὲν Εὐφράτης, Ζωὸ ὀργῆ τε, ἔ
 λαιδορέαις· ὁ δὲ αὖ, φιλοσόφως, καὶ
 Ζωὸ ἐλέγχω μάλλον. ὅποσα μὲν δὴ
 Εὐφράτου κατηγόρηκεν, ὡς παρὰ τὸ
 πρέπον φιλοσοφία πρᾶξιόντος, ἔξε-
 σιν Ἀπολλωνίε μαθεῖν κὶ τῆ πρὸς
 αὐτὸν Ἐπιστολῶν πλείους γὰρ ἐμοὶ ἢ
 ἀφεκτέα ἔστω ἀνδρός. ἔ γὰρ κείνῳ δια-
 βάλλειν πρὸς δέμῳ, ἀλλὰ πρὸς ἀδύ-
 νατον ἢ Ἀπολλωνίε βίον τοῖς μήπω εἰ-
 δοσι. τὸ μὲν τοι πρὸς τῆ Ζύλα λεγέ-
 μῳ, λέγει ἢ ἐπανατείναντες μὲν
 αὐτὸν διαλεγόμενον τῷ Ἀπολλωνίω,
 μὴ καδικέας δέ. Ὁ μὲν πολλοὶ, δὲ
 νότιον ἔ πεπληξομένους πρὸς γράφ-
 σιν ἐγὼ ἢ, λογισμῶ τῆ πλῆξοντος, δὲ
 ὄν ἐγχετο κρείττων ὀργῆς νευκτικῆς
 ἢ δὴ. ἢ ἢ Δίωνος φιλοσοφία, ῥητορη-
 κώτερα τῷ Ἀπολλωνίω ἐφαίνετο, κὶ ἐς
 τὸ εὐφραῖνον κατεσκευασμένη μάλ-
 λον. ὅθεν διορθούμενος αὐτὸν φησιν,
 αὐλά, κὶ λύρα μάλλον, ἢ λόγῳ δέλ-
 γε. κὶ πολλαχῆ τῶ πρὸς Δίωνα Ἐπι-
 στολῶν, ἐπιπλήθει τῆ δημαγωγία ταύ-
 τη· τὸ ἢ μὴ ἀφικέας αὐτὸν παρὰ τὸν
 βασιλέα· ἐπὶ δὲ μὴ ξυγινέσθαι οἱ μὲν
 τῆ Αἴγυπτον, καὶ τοι καλοῦσι, ἔ πλεί-
 σα ὑπὲρ τούτων γράφοντι, ὅποθεν Ζυ-
 νέβη, δηλώσαι βούλομαι. Νέρον ἐ-
 λυθέραν ἀφῆκε πρὸς Ἑλλάδα, σω-
 φρονέσερόν τι ἐαυτῶ γοῖς· ἔ ἐπανήλθον
 αἱ πόλεις ἐς ἡδὴ Δωρικὰ, κὶ Ἀθηναί.

A populari gubernatione differuisti,
 tanta munera à rege petiturus? Et
 has quidem discordiarum, quæ in-
 ter Euphratem & Apollonium ex-
 titere causas inuenio fuisse. Cùm
 ex Ægypto rex discessisset, morda-
 ciorib. verbis inuicem altercabantur,
 & Euphrates quidem iracundè A-
 pollonium conuitiabatur: Apollo-
 nius verò philosophicè magis illum
 arguebat, rationem afferens eorum,
 quæ ipsi obiiciebat. Quid igitur
 in Euphrate reprehenderit Apollo-
 nius, quòd aduersus philosophiam
 egisse videretur, ex Apollonij ad Eu-
 phratem scriptis epistolis intueri li-
 cet: *plures quippe sunt. ego autem à
 viri inuectiua abstinere statui*: quia non
 Euphratè vituperare, sed Apollonij
 vitam iis, qui eam ignorassent, no-
 tam facere constitui. Id autem,
 quod de ligno dicitur (constat au-
 tem in Apollonium, dum disputa-
 ret, illud fuisse coniectum, non at-
 tigitur autem ipsum) multi quidem
 tribuunt, *calliditati eius in quem proie-
 ctum esset. ego autem rationi eius, qui
 iaculatus erat, adscribo*: quòd sic visus
 est iracundiam vicisse. Porro Dionis
 philosophia concinnior, atque ad au-
 dientium voluptatem accommoda-
 tior videbatur Apollonio, vt sic illū
 emendaret, ὁ Dion, *aciebat*, tibia, &
 lyra potius, quàm oratione modu-
 lare. In plerisque etiam locis epi-
 stolarum, quas ad Dionem scribit,
 illecebras orationis eius reprehendit.
 Quòd Romam ad regem non
 venerit Apollonius, neq. ipsum post
 discessum ex Ægypto sit allocutus,
 quamuis per literas ab eodem sæpius
 fuerit accersitus, causam aperit. Ne-
 ro Græciam liberam dimiserat, præ-
 clarius aliquid, quàm sui mores exi-
 gerent operatus: & ciuitates ad mo-
 res Atticos Doriósq. redierant,

& ob earum concordiam omnia A
 florebant. Verum tanto bono diu-
 tius perfrui Græciæ non licuit : ad-
 ueniens enim Vespasianus liberta-
 tem abstulit, & seditionibus pas-
 sim concitatis, multa crudeliter ira-
 cundéque in immeritos gessit. Hæc
 igitur non iis modò, qui talia pa-
 tiebantur, verumetiam ipsi Apollo-
 nio videbantur grauiora, quàm im-
 perij mores expeterent. Quapro-
 pter epistolas huiusmodi ad regem
 scripsit.

πάντα τὲ ἀνήθησε ζῶν ὁμοιοῖα τῶν
 πόλεων · ὃ μὴ πάλαι ἡ Ἑλλάς εἶ-
 χεν· Οὐεσπασιανὸς ᾗ ἀφικόμην, ἀ-
 φείλετο αὐτῶν τῶν, τῶν πρὸς πο-
 βαλλόμεν, καὶ ἄλλα, οὐπω τῆς
 Ἰππὶ ποσόνδε ὀργῆς. ταῦτ' οὐ μόν-
 νον τοῖς παθοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶ Α-
 πολλωνίῳ πικρότερα τῆς τῆ βασιλείας
 ἡτοῖς ἐδόξε· ὅθεν ἐπέσχε τῶ βα-
 σιλεῖ ὧδε.

B

APOLLONIVS VESPA-
 siano regi, Salutem.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΟΥΕ-
 σπασιανῶ βασιλεῖ, χαίρειν.

Audio te Græciam redegisse in
 seruitutem; atque ob hoc aliquid
 Xerxe plus habere te arbitraris : o-
 blitus propterea videris minus ali-
 quid habere, quàm Nero. Ipse enim
 quod habebat, sponte repudiavit.
 Vale.

Ἐδουλώσω τὴν Ἑλλάδα, ὡς Φα-
 σι· καὶ πλέον μὲν οἷός τ' ἔχεν Ξέρ-
 ξου· λείπθας ᾗ ἐλάττω ἔχων Νέ-
 ρων. Νέρον γὰρ ἔχων αὐτὸ, πα-
 ρητήσατο. Ἐρρώσο.

E I D E M.

C

ΤΩ ΑΥΤΩ.

Cum te Græci calumnientur,
 quod liberos existentes in seruitu-
 tem redegeris : quid mea familiari-
 tate, aut colloquio indiges? Vale.

Διαβεβλημένος οὕτω πρὸς Ἑλλη-
 νας, ὡς δουλοδοτῆς αὐτῶν ἐλευθέρους
 ὄντας, π' ἐμοῦ ζωνόντος δέη; Ἐρρώσο.

E I D E M.

ΤΩ ΑΥΤΩ.

Ludens Nero Græcos liberavit:
 tu autem, agens serio, in seruitutem
 eos redigesti. Vale.

Νέρον τῶν Ἑλλήνων παίζων, ἡ-
 λευθέρωσε· σὺ δὲ αὐτῶν σπουδαί-
 ζων, ἐδουλώσω. Ἐρρώσο.

De leone mansuetissimo, qui olim fuerat Amasis rex Aegypti : quòdque cognitus ab
 Apollonio plorauerit. Item de oratione Olympica, quam Alexandria habuisse ad
 socios Apollonius dicitur : cum esset reliquam visurus Aegyptum, iturusque in A-
 ethiopiā ad gymnosophistas.

C A P. XV.

ET hæc quidē sunt, in quibus Ve-
 spasianū accusabat Apollonius :

ΤΑ μὲν ἐν * διαβαλόντα Οὐεσπα-
 σιανὸν Ἀπολλωνίῳ, τοιάδε εἶπεν. · δὲ δὲ
 εἰς ἄλλοις
 οὐκ.

Υ

ἀκούων δὲ αὐτῷ δὲ διαπρέμνῳ πλὴν μεταπαῦτα δὲ χερσὶν πᾶσαν, ἐκ ἀφαικῆς ἡ χερσὶν, καὶ ἠγούμενος ἐαυτῷ ἡ ἀγαθὸν ἀγάθειαι. θαυμάσιον Ἀπολλωνίου καὶ κείνο ἐν Αἰγύπτῳ ἔδοξε. λέοντα ἡμέρον ἀπὸ ῥυτῆρ ἠγέρις, ὡσπερ κύναι· ὁ δὲ, οὐ μόνον τὸν ἀγόντα ἠκαλλεν, ἀλλὰ καὶ ὅς τις προσέλθοι· ἠγέρει μὲν πολ- λαχοῦ τῆς πόλεων, παρήκ δὲ καὶ ἐς τὰ ἱερά, ὑπὸ δὲ καθαρὸς εἶναι· οὐ γὰρ τὸ τῆς θυομύων αἶμα ἀνελιχμά- το, οὐδὲ ἐπὶ τὰ δρόμῳ τῆ, καὶ ῥα- χίζομενα τῆς ἱερείων ἠγέρει, ἀλλὰ με- λιτήτους διήγετο, καὶ δέποις, καὶ τραγήμασι, καὶ κρεῶν τοῖς ἐφδοῖς· ἐντυχεῖν δὲ ἡ αὐτῷ καὶ οἶνον πί- νοι, μὴ μεδισαμύων ἠγέρει. προσ- ελθὼν δὲ τῷ Ἀπολλωνίῳ καθεμέ- νῳ ἐς τὸ ἱερόν, τοῖς τε γόνασιν αὐτῷ προσκυνῶν, καὶ ἐλπίσας δὲ πᾶν- τας ἀνθρώποις, ὡς μὲν πολλοὶ ὄντο, μιᾶς δὲ ἐνεκα· ὁ δὲ Ἀπολ- λωνίῳ, δειτῆ μού, ἔφη, ὁ λέων ἀ- ναδιδάξαι ὑμᾶς ὅπου ἀνθρώπου ψυ- χὴν ἔχοι. ἐστὶ τοίνυν Ἀμασις ὅστις ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου, ὅστις Σαί- τῳ νομόν. ἐπεὶ δὲ ἠκούσεν ὁ λέων ταῦτα, ἀνεβρυχήσατο ἐλεφνόν, καὶ θρῆνῶδες, καὶ ὠλοφύρατο, ξυνο- κλάσας δάκρυα, καὶ ἰεὶς αὐτὰ. κα- ταψῶν οὖν αὐτὸν ὁ Ἀπολλωνίῳ, δοκεῖ, ἔφη, πέμπειν τὸν λέοντα ἐς Λεον- τόπολιν, ἀνακεισόμενον τῷ ἱερῷ βα- σιλεῖ γὰρ ἐς τὸ βασιλικώτατον τῆς θη- ρίων μεταβάλλοντα, ἐκ ἀξίῳ ἀλείφειν, καὶ ἀπὸ τοῖς πλωχοῖς τῆς ἀνθρώπων.

ἰσ. ἡν, vel ἠπῆν,

χ. γόνασιν, ὡσπερ, χ. ὡσπερ π.

χ. ξυνοκλάσας, δάκρυα, κρυαῖς αἰ.

χ. ἐλίπας,

A cūm tamen audiret ipsum res omnes imperij egregiè disposuisse, non occultè lætabatur, existimans hac in re magnum aliquod bonum sibi operari. Mirabile quoque est illud, quod in Ægypto adhuc existenti contigit Apollonio. Vir quidam leonem mansuefactum ex loro, veluti canem, quocūque volebat, ducebat. Leo autem non modo ei, qui se ducebat, blandiebatur, sed ceteris omnibus qui obuiam accessissent. B Tali modo vir mercedem quærens multas iā lustrauerat ciuitates: quin etiam templa ingrediebatur, quòd mundus à cædibʹs esset, & impollutus: neque enim hostiarum sanguinem lambebat, & excoriatus, atq; in frustra diuisas sacrorum carnes non attingebat, sed mellitis placentis, ac pane etiam & bellariis vescabatur: coctas quoque carnes edebat, & vinum quandoque bibere visus est, cūm antiquam seruaret consuetudinem. Is itaque leo ad Apollonium veniens, qui tum fortè in templo sedebat, & ad eius genua procumbens blando strepitu deliniebat, & alius quoque supplicare videbatur: quod videntes qui astabant, mercedis causa id facere arbitrabatur. Respiciens autem ipsum Apollonius: Hic, inquit, leo, me rogat, vt vos doceam cuiusnā hominis animam habeat. Est autem Amasis quondam Ægypti rex, circa Saïtīcam præfecturam. Quibus verbis auditis leo miserabiliter fremens lamentabilem rugitum edidit: tum dentibus infrendens lugere cūm proculdubio videretur, lachrymarum vim fundebat. Demulcens igitur ipsum Apollonius, Ego, inquit, leonem censeo Leontopolim mittendum esse, ibique in templo collocandum: regem enim maximè in regiam belluam conuersum, tanquā egenum medicare indignum iudico.

Strabon. lib. 17. The- misth. c.

Post hæc congregati sacerdotes Amasidi sacrificarunt: & belluam torquibus, vitrisque redimitam in interiorem Ægyptum misere, tibiis ante ipsam hymnos, & carmina decantantes. Apollonius autem iam satis Alexandria mansisse ratus, reliquam Ægyptum lustrare, atque inde in Æthiopiam transire constituit, Gymnosophistas alloqui cupiens. Cùmque animaduerneret Menippum ob ea, quæ à se audierat, audaciùs iam differentem, & orationis vehementia plurimum posse, quasi quoddam Euphrati obstaculum futurum, ibidem illum reliquit. Dioscoridem quoque ad peregrinationem tolerandam inuolidum agnoscens, comitem renuit: ceteris in vnum conuocatis, qui plurimi ad se confluxerant post eos, qui penes Ariciam ipsum deseruerant, peregrinationis suæ propositum manifestauit, in hunc modum locutus. Ego, amici viri, Olympica oratione hoc tempore apud vos vtendum esse censco, quæ talis quondam esse consuevit. Elienses cùm Olympicorum certaminum tempus propinquaret, athletas suos dies triginta in ipsa Elide iubebant exerceri. Deinde in vnum congregatos, *Delphicus ad ludos Pythios, Corinthius ad Isthmios*, sic affabatur. Ite in certamen, ô ciues, & viri estote vincere potentes. Cùm verò Elienses ad Olympia venissent, ad eisdem certaturos, his verbis utebantur: Si iam sufficienter elaborastis, vt in Olympiis certare possitis, nec ignauè quippiam, aut humiliter peregistis, audenter stadium intrate. Qui verò non ita paratus est, quocunque vult abeat. Intellexerunt socij, quid vellent eiusmodi verba, atque ex eis circiter viginti cum Menippo remansere: ceteri verò

A *ἐν τούτῳ δὲν ὁ ἱερεὺς Ζωυγῆδόντες, ἔδυσσε τῷ Αμασίδι. καὶ κοσμήσαντες τὸ θεῖον σφραγίσαντες, ἔπειτα ἐπέμπετον εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀλωυῖτες, καὶ ὑμνεῖντες καὶ ἐπὶ αὐτῷ ἀδόντες. ἰκανῶς ὃ ἔχων περὶ τῷ Αλεξάνδρῳ, ἐπέλετο εἰς Αἴγυπτον τε, καὶ Αἰθιοπίαν, εἰς Ζωουσιάν τῆς γυμνῶν.*
 B *Μὴ δὲ Μενίπῳ, ἐπειδὴ τὸ διαλεγόμενον ἦδη ἐπίστατο, καὶ ἄρρηστα χηῆσαι δυνὸς ἔω, κατέλιπεν αὐτῷ ἐφεδρον τῷ Εὐφρατῇ καὶ τὸν Διοσκουρίδην ἰδὼν οὐκ ἐρώμενος πρὸς τῷ δότῳ δημίαν διακείμενον, ἄρρηστα τῆς ὁδοῦ. τὸν ὃ λοιποὺς Ζωαγαγῶν, μὴ γὰρ τὸν ἀπολιπόντα αὐτὸν πρὸς τῷ Αερίαν, προσεγγόντο πλείους ἐπίστοι, διήκει πρὸς αὐτὸν πρὸς τὸ ἀποδημίας. ἐν τούτῳ δὲ Ζεξάμμος Ολυμπικῆς προφήσεως, ἔφη, δεομαι πρὸς ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες. Ολυμπικὴ ὃ προφήσεις ἢ ποιᾶτε εἴη αὐτῷ. Ηλείοι τὸν ἀθλητᾶν, ὅτι ἦν ἡ Ολύμπια, γυμνάζουσιν ἡμερῶν τελέοντα ἐν αὐτῇ τῇ Ηλιδι. ἔξωαγαγόντες αὐτοὺς, ὁ μὲν Δῆφός, ὅτε Πύθια, ὁ δὲ Κορίνθιος, ὅτε Ισθμια, ἴτε φασὶν εἰς τὸ σάδιον, ἔξωαγαγετέοντες, οἳοι νικᾶν. Ηλείοι δὲ ὅτι ἴωσιν εἰς Ολύμπια, διαλέγοντες πρὸς τὸν ἀθλητᾶν ὡς εἰ πεπόνηται ὑμῖν ἐπαξίως τῶν εἰς Ολύμπιαν εἰσεῖν, καὶ μηδὲν ῥάθυμον, μηδὲ ἀργυρῆς εἰργασθε, ἴτε παρροῦντες. οἳς ὃ μὴ ὡς εἰ ἠσκηται, χωρεῖτε οἱ βούλεσθε. Ζωῦσαν ὁμιληταὶ τῶ λόγου, καὶ κατέμειναν ἀμφὶ τὸν εἴκοσι παρὰ τῷ Μενίπῳ. ὁ δὲ*

λοιποὶ, δέκα οἶμαι ὄντες, διζήμε-
 νοι τοῖς θεοῖς, καὶ οἱ ἐμβατήρια
 πλοῦ θύσαντες, ἐχώρουσιν διὰ Πυ-
 ραμίδων, ἐπὶ καμήλων ὀχούμενοι,
 δεξιὸν δέξιμοι $\text{\textcircled{W}}$ Νεῖλον· πολλα-
 ροῦ δὲ διεπλεῖτο αὐτοῖς ὁ ποταμὸς
 ὑπὲρ ἰσορείας τῆς ἐν αὐτῷ πάντων.
 οὔτε γὰρ πόλιν, οὔτε ἱερόν, οὔθ' ὅποσα
 τεμένη κατ' Αἴγυπτον $\text{\textcircled{W}}$, οὔδ' ἐν τούτων
 ἀφανοὶ * παρήλθον, ἀλλ' ἱεροὺς π-
 νας αἰεὶ λόγους διδασκόμενοι τε, καὶ
 διδάσκοντες. καὶ ἡ ναὺς, ἐν ἧς ἐμβαίη
 Ἀπολλώνιον $\text{\textcircled{W}}$, ἐφ' ἧς διεωρίδι.

δε. ἀφ' ὧν
 οὐ π.

A decem fuerunt, ut opinor, Deos
 precati, sacrificiisque tanquam na-
 uigaturi peractis versus Pyramides
 iter coeperunt. Vehabantur autem
 camelis; à dextra Nilum habentes:
 plerisque verò in locis per ipsum
 fluuium nauigabant, ut melius quæ
 in eo essent, omnia contemplaren-
 tur: nec ciuitas fuit vlla, nec tem-
 plum, nec delubra in Ægypto, ad quæ
 muti accederent: enimuero salutare $\text{\textcircled{W}}$
 B sacros sermones quosdam semper disce-
 bant $\text{\textcircled{W}}$ docebant. Ceterum nauis, in
 qua vehabatur Apollonius, similis
 erat, nauigio magnifico, quo vehabantur
 legati ab Atheniensibus ad sacra certa-
 mina celebranda missi.